

Една сутрин **Аманда** поглежда в огледалото
и вижда нечие чуждо отражение...

ДАРБА

ДАЛЕЧ ОТ ОЧИТЕ
ДАЛЕЧ ОТ УМА

МЕРИЛИН КЕЙ

МЕРИЛИН КЕЙ
ДАЛЕЧ ОТ ОЧИТЕ, ДАЛЕЧ ОТ
УМА

Превод: София Русенова

chitanka.info

Една сутрин Аманда поглежда в огледалото и вижда нечие чуждо отражение...

Девет тийнейджъри. Девет тайни. Девет сили, които могат да променят света.

Аманда Бийсън е Злата царица в училище „Медоубрук“. Ти си никой, ако не си неин приятел. Но една сутрин страхотната, популярна Аманда поглежда в огледалото и вижда нечие чуждо отражение. Тя изживява ужаса на живота си — озовала се е в тялото на Трейси Девън, най-смотаното и загубено момиче в цялото училище...

Аманда има тайна. Тя има дарба. И не е единствена...

На моите приятели, които първи чуха тази история на плажа в Бандол: Томас и Августин Клерк, Емили и Марион Гримо, Жан, Анжел и Батист Латил, Лиона, Фани и Алис, целувам ви!

ПРОЛОГ

Понякога заставам пред огледалото и никой не отвръща на погледа ми. Знам, че имам отражение.

Само че не го виждам.

Може би е виновно въображението ми.

Може би зрението ми не е добре.

А може би е нещо друго.

Името ми е Трейси. Трейси Девън. Разбрахте ли ме? ТРЕЙСИ ДЕВЪН. Пиша ви го с главни букви, защото така все едно ви говоря наистина силно. Така хората може и да обърнат повече внимание.

Аз никога не говоря гръмогласно. Всъщност почти не вдигам шум. Тих човек съм. Когато говоря, шепна. Когато се смее, което не е много често, смехът ми е беззвучен. Когато плача, чувствам как сълзите се стичат по лицето ми, но оставам безмълвна.

Не съм призрак. Аз съм живо, дишащо тринайсетгодишно момиче от плът и кръв. Всичките ми сетива са цели-целенички. Имам две ръце, два крака, сърце, мозък — всичко обичайно. Имам си две очи, две уши, един нос, една уста — и всичко си е по местата. Ям, пия, спя и ползвам тоалетната, както всички останали.

Ала понякога заставам пред огледалото и никой не отвръща на погледа ми.

Може би си въобразявам.

Може би ослепявам.

А всъщност може би въобще не съм тук.

1

В гимназия „Медоубрук“ учеха триста четиридесет и двама ученици и всеки ден имаше по три обедни междучасия. Това означаваше, че по време на всяко обедно междучасие в столовата се струпваха по сто и четиринадесет ученици, но шумотевицата и суматохата всъщност създаваха впечатлението, че половината население на Китай се е стекло накуп, за да обядва.

Ученици се шляеха из огромното като пещера помещение, крещяха и се надпреварваха от единия до другия му край, преобръщайки столове и тряскайки подноси върху масите. Имаше неколцина учители, които трябваше да надзирават класовете и да въдворяват ред, ала те не успяваха да възпрат някое и друго прехвърчащо кюфте от предлагания за обяд специалитет „Спагети с кайма“ или пък плиснатата надалече дъга от газирано безалкохолно, нарочно разтръскано в бутилката преди отваряне.

От челното си място на масата Аманда Бийсън наблюдаваше неразборията с доволство. Столовата беше шумна, в безпорядък и не особено привлекателна, ала въпреки това бе част от нейното царство, или царичество, ако такава дума въобще съществуваше. Разбира се, Аманда не носеше корона на главата си, но се чувстваше уверена, защото знаеше, че точно в този кошер тъкмо тя беше призната за царицата майка.

От двете ѝ страни седяха принцесите Софи Грийн и Бритни Телър. Трите момичета се готвеха да започнат днешното одумване на съучениците си. Както винаги Аманда първа подхвана разговора:

— Олеле, само вижте пуловера на Каролайн! Ужасно прилепнал е.

— Без майтап — вмъкна Софи. — Направо си проси момчетата да я зяпат.

— То не че има нещо горе, което да гледат — добави и Бритни. Аманда се огледа за други жертви.

— Някой трябва да каже на Шанън Фийлдс, че момичетата с дебели колена не трябва да носят миниполи.

— Тери Бойд има нова чанта — забеляза Бритни.

— Да не е марка „Коуч“?

Аманда поклати глава и отсече:

— Няма начин. Менте е.

— Как позна от това разстояние? — настоя да разбере Софи.

Аманда ѝ хвърли изпепеляващ поглед и я скастри:

— О, ама моля-я-я ти се! „Коуч“ не правят този модел чанти в такъв нюанс на зеленото. — Откриването на вещи, лъжливо представяни за дизайнерски, бе любимо тяхно забавление и Аманда огледа тълпата за други примери. — Вижте блузата на Кара Уинтърс.

— „Джуси Кутюр“ ли е? — зачуди се Софи.

— *Не е*. Личи си по копчетата.

Софи погледна приятелката си с възхищение. Аманда обаче отвърна на това, като се втренчи многозначително в нещото в ръката на съученичката си.

— Софи, наистина ли ще излапаш това кексче? Мислех, че си на диета.

Момичето въздъхна и избута сладкиша в ъгъла на подноса си, а Аманда се обърна на другата страна.

— Защо ме зяпна така? — попита я Бритни.

— На брадичката ти излиза огромна пъпка.

Бритни измъкна огледалце от чантата си.

— Не е чак толкова голяма — успокои я Софи. — Никой няма да я забележи.

— Аз я забелязах — натърти Аманда.

— Наистина ли? — Бритни се вторачи още по-напрегнато в огледалцето.

На Аманда ѝ се стори, че зърва долната устна на приятелката си да потреперва и за миг едва не я съжали. Всички знаеха, че Бритни беше обсебена от тревога за кожата си. Тя постоянно изследваше отражението си дори и само за намек от надвиснало загрозяване, харчеше половината от джобните си пари за кремове за лице и дори веднъж месечно ходеше на дерматолог. Не че всъщност имаше нужда да отделя чак такова внимание на кожата си. Ако лицето ѝ бе дори наполовина толкова зле, колкото самата тя си мислеше, че то бе,

Бритни нямаше да има място на масата на Аманда. Но приятелката ѝ все така се вглеждаше в малкото си огледало и сега Аманда видя как очите ѝ се пълнят със сълзи.

„О, не. Не ѝ позволявай да се разреве!“, помисли си Аманда, която никак не обичаше публичните изблици на чувства. Винаги се страхуваше, че те щя я впримчат.

Още три от приятелките им — Ема, Кейти и Нина — се присъединиха към тях на масата им и Бритни получи нови уверения, че кожата на лицето ѝ не е чак толкова грозна. Най-накрая и Аманда се предаде:

— Знаеш ли, май контактните ми лещи са се зацапали. Всички хора ми изглеждат така, все едно ще им избият пъпки.

Бритни като че ли се поуспокои и Аманда тихомълком си напомни да не хаби обидите си за приятели. Не искаше да се чувства зле заради нещо, което е казала. Чувствата можеха да бъдат толкова опасни.

Слава Богу, че Ема повдигна друга тема:

— Хедър Тод се е подстригала.

— При някой бръснар — отсече Аманда, имайки предвид поевтините фризьорски салони.

— Настина ли?

— Ами така изглежда.

Кейти се закиска и сподели:

— Аманда, направо си ужасна.

Аманда знаеше, че това е комплимент, и го прие, като се усмихна благосклонно. Кейти грейна, окрилена от усмивката, и Аманда реши да не ѝ казва, че цветният ѝ гланц за устни се беше размазал. Пък и освен това наоколо имаше толкова много други ученици, които заслужаваха повече вниманието ѝ на критик. Точно като момичето, което в момента се приближаваше към масата ѝ — Трейси Девън — най-загубеното момиче от осми клас, най-жалкото същество в целия курс, а може би дори и в цялото училище.

Ако честно си признаеше истината, Аманда знаеше от опит, че и у най-ужасно непривлекателните хора все се криеше по *нещо* хубаво. Някой пълен зубър се оказваше гений, някое неугледно момче ставаше истински атлет, а пък някое отвратително грозно момиче изваждаше прекрасен глас на певица. Ала Трейси Девън нямаше нищо хубаво, с

което да се похвали. Беше слаба, но не по начина, по който бяха стройни топмоделите. Всъщност тя беше така мършава и кокалеста, че лактите и колената ѝ изглеждаха ненормално големи. Нямаше бедра и — още по-лошо — беше плоска като дъска.

Трейси не бръснеше краката си. Това, че беше руса и косъмчетата почти не се забелязваха, нямаше никакво значение. Всички момичета, които Аманда познаваше, бяха започнали да бръснат краката си още на единайсетгодишна възраст. А какво ли можеше да се каже за косата на Трейси — сплескана, залепнала и винаги правеща впечатление, че има нужда от измиване. Лицето ѝ бе невзрачно и безцветно, без вежди, за които да се говори дори, а устните ѝ бяха толкова тънки, че Трейси изглеждаше, все едно въобще няма уста. Най-хубавото, което някой можеше да твърди за лицето ѝ, бе, че то няма пъпки, но пък за сметка на това изобилстваше от предостатъчно лунички, които да ги заместят.

Колкото до облеклото ѝ — за дизайнерски дрехи и дума не можеше да става — тоалетите на Трейси бяха повече от ужасни. Носеше блузи и панталони, които не си отиваха, роклички с буфан ръкавчета, които приличаха на ушити за петгодишни момиченца, обувки с връзки и чорапи, опънати до коленете. Чорапи!

И това не беше всичко. Специалната и уникална способност на Трейси да бъде смотана се простираше далеч отвъд видимото. Трейси се движеше с изгърбени рамене и сведена глава. Говореше шепнейки, хората едва я чуваха, а когато всъщност успяваха, тя май не казваше нищо, което си заслужаваше слушането. Беше все едно, че нея дори я няма *там*, където се намираше.

Ала тъкмо в този момент тя определено беше край масата им и Аманда се напрегна.

— Какво искаш? — попита я тя.

Трейси измрънка нещо, но Аманда разбра единствено името „Кейти“ и викна към другия край на масата:

— Кейти, новата ти най-добра приятелка — Трейси Девън — иска да говори с теб.

Кейти смръщи вежди и попита:

— Кой?

— Трейси Девън! Да не си сляпа? Ето я, стои точно тук.

Кейти хвърли бегъл поглед към неканената посетителка.

— А, да. Какво искаш?

Трейси някак успя да изкаже разбираемо молбата си:

— Може ли да ми дадеш записките си от вчера?

Кейти гледаше все така объркано.

— Какви записки? Да не би да имаш часове заедно с мен?

— История — прошепна Трейси.

— О, да бе, вярно. За какво са ти?

— Отсъствах, бях болна.

— Болна — намеси се Аманда. — Интересна работа. Не знаех, че грозотата е болест.

Това не бе от най-добрите ѝ остроумни забележки, ала принуди Трейси да направи нещо. Тя едва-едва вдигна глава, но и това бе достатъчно Аманда и останалите да забележат как червенината плъзва по лицето ѝ, как сълзите пълнят очите ѝ. После Трейси се извърна и побягна.

— Ей сега се сетих, че тя и преди е искала записките ми — сподели Кейти.

Сянка от тревога помрачи лицето на Бритни.

— Тя често ли боледува?

Кейти сви рамене и отвърна:

— Откъде да знам? Никога не обръщам внимание дали е там, или отсъства. Тя сякаш е от онези хора, които никой не забелязва. — Кейти отхапа от сандвича си и останалите последваха примера ѝ.

Но Аманда не можеше да се храни. Чувстваше се прекалено... прекалено нещо. Ядосана? Може би. Защото беше направо вбесяващо, това каква беше Трейси. То си беше нейна вината, че Аманда успяваше така лесно да ѝ се подиграе. Сякаш ѝ се искаше да се заяждат с нея. Не правеше и най-мъничкото усилие да се защити и просто понасяше обидите на Аманда, без да направи никакъв опит да я спре. В гимназия „Медоубрук“ имаше и други странни типове, но те поне имаха смелостта да се защитят. Като Джена Кели — момичето, което се обличаше в черно и на което се носеше ужасна слава. Ако я наречете „вампир“, ще знае къде да ви прати. Защо Трейси никак не опитваше да отвърне?

Приятелките ѝ вече обядваха и си бърбеха. Те явно напълно бяха забравили за появата на Трейси. Навярно смятаха, че не заслужава

презрението им и че дори не си струва да я обиждат. Само Аманда все още кипеше вътрешно.

Момичето стисна пръсти в юмруци. „Ъ-ъх, ох!“ Това не беше добре. Усещаше как лицето ѝ се затопля, а пулсът ѝ се ускорява. *Прекалено много чувстваше.*

— Трябва да ида да взема нещо от шкафчето си — измърмори към останалите.

Преди обаче някой да отговори, тя се обърна и забърза към изхода. Нямаше разрешение да излиза в коридора и ако някой отговорник я спипаше, можеше да я прати при директора, но сега се налагаше да рискува.

За щастие Аманда успя да прекоси коридора до отсрещния му край, слезе по двата реда стъпала и отиде в мазето на училището, без да я заловят. Там имаше една тоалетна, която рядко се ползваше, и момичето влезе тъкмо в нея. Наплиска лицето си с вода, сграбчи ръба на мивката и се вторачи в огледалото, съсредоточавайки се върху пропъждането на съжалението и гнева от главата си, всъщност на всичките чувства, които изпитваше към Трейси Девън.

„Не я съжалявай!“, заповяда си. „Тя не заслужава никакво съжаление.“

Всъщност, ако някой *искаше* да съжалява Трейси Девън, Аманда нямаше да има нищо против. Ала този някой не можеше да бъде самата тя. Познаваше прекалено добре ужасните последствия от съчувствието. И за да бъде напълно сигурна, че си спомня тези последствия, позволи на спомените да нахлуят в главата ѝ.

Първия път... едва ли беше на повече от пет години. Видя себе си през един мразовит зимен следобед, вървеше по натоварена търговска улица, стискаше ръката на майка си и гледаше хората, с които се разминаваха. Една жена привлече вниманието ѝ.

Непознатата се беше сгушила във входа на стара, изоставена сграда, облегла гръб на закованата с дъски врата. До жената имаше купичка с няколко монети вътре, а на стената беше опряна табелка с изписани на ръка думи. Тънка сива косица се подаваше изпод мръсната забрадка, обгръщаща главата ѝ. Тялото ѝ бе облечено с кирливи парцали и макар че Аманда не бе достатъчно близо, че да я помирише, тя някак знаеше, че непознатата излъчва противна воня. И въпреки че не можеше да прочете табелата, тя знаеше, че жената е гладна.

Майката на Аманда не бе забелязала просякинята, но се бе спряла край съседната сграда пред витрината на някакъв магазин. Явно нещо върху манекените бе привлякло вниманието ѝ, защото тя остана известно време така, разглеждайки стоките, което пък даде повече време на дъщеря ѝ да оглежда нещастницата.

Сега, осем години по-късно, Аманда все още си спомняше как се беше почувствала: тъжна, непоносимо тъжна, по-тъжна от онзи път, когато умря златната ѝ рибка. Защо тази жена трябваше да седи там в студа, сам-самичка? Нима си нямаше семейство? Нима никой не я обичаше? Горкичката! Как ли се чувстваше?

И тогава, внезапно, Аманда разбра как се чувстваше жената. Защото тя самата *беше* жената. Измръзнала и гладна, и объркана. И ето че сега тя гледаше към малкото момиченце — красиво петгодишно момиченце с дълга и лъскава коса, покрита от вълнена шапка. Здравео, с лазурни очи, облечено в дебело яке. Стиснало ръката на добре облечена, елегантна дама с кожено палто.

Но ако Аманда се бе превърнала в старицата, тогава кое бе малкото момиче, което се вираше в нея?

Майка ѝ заговори:

— Аманда, къде са ти ръкавиците?

— В джоба ми — отвърна малкото момиче със собствения глас на Аманда.

— Сложи си ги. Става студено — каза майка ѝ.

— Добре. — Тя извади ръкавичките от джоба си и си ги сложи, точно както Аманда щеше да стори това. Аманда-Старицата се обърка. Значи така — тя беше тук и в същото време беше там. Нима бе възможно?

В бъркотията на смутеното ѝ съзнание изплуваха чувствата — завист, копнеж, самота — о, беше толкова ужасно да бъде тази жена, че Аманда не можа да го понесе!

Нужно бе майка ѝ само веднъж да я дръпне за ръката, за да се върне в себе си. В следващия момент Аманда вече стоеше на ъгъла на улицата до майка си и чакаше светофарът да светне зелено. Знаеше, че старицата бе току зад нея, ала не смееше да се обърне и да погледне.

Следващия път то се случи, когато беше по-голяма — на осем или девет години. Май че беше лято, защото бе в задния двор на пикник с две приятелки, носеше къси панталони и блузка с връзки,

завързана отзад на врата ѝ. От съседната къща долетяха гласовете на двама души, които си крещяха един на друг. Аманда ги позна дори преди мъжът и жената да излязат — бяха господин и госпожа Благли. Харесваше госпожа Благли — тя имаше бебенце момченце, и понякога ѝ даваше да го подържи. Господин Благли обаче не бе така дружелюбен. И точно и онзи миг той изглеждаше много ядосан, а госпожа Благли — уплашена. И за ужас на Аманда господин Благли удари госпожа Благли през лицето и госпожа Благли се разплака.

Беше много лошо — никога дотогава Аманда не беше виждала възрастен човек да плаче така. Как можа този зъл господин Благли да постъпи по този начин? И защо госпожа Благли не го удари на свой ред? Милата госпожа Благли, която печеше какаови курабийки с шоколад, пееше на бебенцето си и обещаваше на Аманда, че ще ѝ даде да му стане бавачка, когато порасне достатъчно! Защо се случи всичко това? Какво можеше да стори тя? Какво щеше да стори госпожа Благли?

Нищо. Защото съпругът ѝ бе по-силен и ядосан, и въпреки че понякога я удряше, тя го обичаше толкова много и се страхуваше, че ще я остави сама с детенцето ѝ... Аманда знаеше всичко това, защото се беше превърнала в госпожа Благли и когато господин Благли удари жена си повторно, Аманда усети паренето на бузата си. Беше много лошо, болеше и и над живия плет виждаше двете ужасени малки момиченца, които ги наблюдаваха заедно с Аманда, която пък ни най-малко не изглеждаше разстроена. Като че ли нямаше никакви чувства, въобще. И усещането беше много странно, защото Аманда със своите си чувства бе в тялото на госпожа Благли.

Останалата част от спомена бе неясна, ала Аманда някак бе успяла да се върне в тялото си. Скоро след това господин и госпожа Благли се бяха преместили да живеят другаде.

Последвали бяха и други подобни случаи. Два от тях обаче се открояваха. Единия път се беше случило в пети клас, когато видя как кола блъсна нейна съученичка пред училището и се намери лежаща на улицата, уплашена, обзета от болка, заслушана в сирената на линейката. Вторият път беше едва преди три години и тогава се беше превърнала в момче — слабичко, смотано, хленчещо момче на име Мартин, по-малко от нея самата, живеещо от другата страна на улицата. Никой в квартала не харесваше Мартин, а неговата майка все

се оплакваше на останалите майки от отношението на другите деца към сина ѝ. Ала един ден Аманда беше видяла Мартин, обкръжен от по-големи момчета, които го бутаха и му се присмиваха, и го беше съжалила...

И това бе последният път. Защото тогава вече го бе проумяла. Когато чувстваше прекалено много — това беше проблемът. Когато ѝ дожаляваше за някого, тогава то се случваше. Сега, на тринайсетгодишна възраст, вече знаеше думите: съчувствие, състрадание, съжаление. Това бяха чувствата, които задействаха невероятното излизане от тялото ѝ, които я пренасяха в други хора и я караха да усеща каквото чувстваха те.

След като веднъж вече осъзна какво става, се досети и какво трябва да прави, за да го избегне. Трябваше да спре да изпитва тези емоции. Ако не ѝ пукаше за някого, нямаше и да се превърне в него.

Затова спря да ѝ пука. Не беше лесно и често се измъчваше, ала си струваше, защото нямаше повече да ѝ се налага да изпитва онова усещане. Първоначално Аманда само се опита да възпре чувството на състрадание, ала скоро осъзна, че всъщност щеше да бъде по-добре, ако се опита да се пребори с него. Избра си поведение, което бе противоположно на съчувствието — присмех, подигравки, остроумни обиди. И докато траеше това, направи неочаквано откритие — хората се възхищаваха на злобата ѝ или пък просто се плашеха от нея. Каквато и да беше истината — тя работеше в нейна полза.

И ето че сега Аманда имаше страхотен живот, беше Злата царица и въртеше на пръста си училището, или поне осми клас, макар да бе уверена, че славата ѝ се простира и сред по-долните класове. Никога не оставаше сама; съучениците ѝ търсеха одобрението ѝ и я боготворяха. Знаеше, че някои хора твърдят, че я мразят, но изобщо не се и съмняваше, че това, което те в действителност искаха, бе да са на нейно място.

След няколко дълбоки вдишвания, повторно плисване на вода върху лицето и бързо освежаване ма грима тя бе готова да се върне в столовата и да се заеме отново с онова, което правеше. И успя да преживее деня, без отново да почувства жалост към някого.

Ала по-късно в красивата си розово-бяла спалня, докато лежеше под воаления балдахин в леглото си с четири колони, Аманда се замисли за странната случка през деня и се зачуди как се бе случило това. Защо усети състрадание към Трейси Девън? Вярно беше, че Трейси е жалка, ала тя не беше жертва като госпожа Блакли или като момичето, което го блъсна онази кола.

Въобще какво знаеше тя за Трейси? Не много. Известно ѝ бе, че Трейси е една от онези ученици с дарба, които участват в специалните часове в „Медоубрук“. А това си беше трудничко за вярване, защото Девън не беше направила впечатление на Аманда да е някакъв гений. Бяха посещавали едно и също основно училище и Трейси изкара втори клас заедно с нея. Не бяха най-добри приятелки — момичето ѝ беше просто най-обикновена съученичка и тогава в него нямаше нищо особено ужасяващо. Тогава Трейси си беше наред.

Всъщност тя бе едва ли не знаменитост. Онази година всички в града говореха за семейството на Трейси — майка ѝ тъкмо беше родила седемзначета — седем еднакви бебета момиченца. Даваха ги по телевизията, по новините. „Седморката на Девън“ — така ги нарекоха репортерите. Бебетата участваха в реклами, позираха за снимки във вестниците и всяка следваща година по телевизията излъчваха специален репортаж от рождения им ден. Бяха известната Седморка на Девън.

Но не и Трейси Девън. Тя не беше включена в онези репортажи. По мнението на Аманда това не беше изненадващо. Та кой ще иска да гледа зубър като Трейси по телевизията?

Тогава Аманда осъзна какво всъщност я дразнеше — фактът, че Трейси *нямаше* причина да бъде загубена. Нямаше причина да се облича толкова безвкусно или да е толкова неспокойна. Защо не се защитаваше? Защо понасяше всички заяждания, които другите сипеха върху ѝ? Тя бе нещо повече от смотана — беше пъзла, която никога не отвърщаше на удара, никога не се и *опитваше*. Беше истинска, пълна, абсолютна загубенячка...

Аманда усети как челото ѝ се изпъстря с капчици пот. Отново се претовари. Така нямаше да стане. Не можеше да позволи на Трейси да я притесни. Всички други просто я пренебрегваха, защо тя не успяваше?

Налагаше се да се успокои или никога нямаше да заспи.

Най-сетне потъна в сън. Когато отново отвори очи, през прозореца нахлуваше слънчева светлина... а това беше странно, защото майка ѝ винаги я будеше, щом влезеше да отвори кепенците на прозорците в стаята ѝ. Ала сега в стаята нямаше никого...

Аманда примигна. Къде се беше дянал балдахинът ѝ? Защо виждаше тавана? Да не би да беше паднала от леглото? Това легло не беше като нейното — беше по-твърдо. Щом погледът ѝ започна да се избистря, първите приливи на страх я заляха. Забеляза скрина срещу себе си. Беше жълт, не розов. И какво правеха тук тези завеси на цветя, дръпнати настрани от прозорците ѝ? Не... не *нейните* прозорци. Не нейната стая.

Седна рязко в леглото и тогава видя ръцете си. Къде беше изчезнал маникюрът ѝ — къде бе отишъл хубавият розов лак? Чии бяха тези дебели и изгризани нокти?

Сърцето ѝ блъскаше яростно, ала тялото ѝ се движеше забавено като във филмите. Вдигна крака, които не бяха нейните. Стъпи на пода, усещайки непознатия допир до мокет вместо до пухкав килим. Запристъпва към огледалото, висящо над непознатия скрин. Погледна в него и видя...

Трейси Девън.

2

Отражението ѝ се втренчи в нея, застинало и неразбиращо. Виждаше същото бледо и изпъстрено с лунички лице, мазната коса и тънките устни, над които се надсмя предишния ден и столовата. Мършавото ѝ тяло бе едва прикрито от тънка бебешка нощничка с десен на избледнели розови цветя. Нямаше никакво съмнение — Аманда беше Трейси Девън.

Не можеше да помръдне, а стомахът ѝ се сви. Затвори очи. „Мисли за това коя си в действителност“, заповяда си тя. Аманда Бийсън, висока почти метър и петдесет и осем, петдесет килограма, със светлокафява коса, сини очи, чипо носле. Аманда Бийсън, най-готиното момиче в гимназия „Медоубрук“, Злата царица. Обезумяла, тя се опита да си спомни какво си бе облякла, преди да си легне снощи — прекалено голяма тениска с щампа „Аз Обичам Ню Йорк“, която и бе донесъл баща ѝ от последната си командировка. Когато образът решително се появи и заседна в съзнанието ѝ, отвори очи. Шокът, който преживяваше, все още бе изписан и на лицето на Трейси Девън.

Тишината в стаята се разкъса от последователни резки бипкания. На Аманда ѝ отне миг-два, преди да осъзнае, че шумът идва от будилника на нощното шкафче. Момичето го изключи и седна на леглото.

„Успокой се“, каза си. „Знаеш точно какво се случва. Случвало се е и преди и ще отmine.“ Всъщност бе повече ядосана, отколкото уплашена. Проклинаше Трейси за това, че само си просеше съчувствие! Ако допреди това Аманда не бе харесвала съученичката си, то сега определено я мразеше. „Мразя я, мразя я, мразя я“, заповтаря си тя тихомълком.

Със сигурност не е възможно човек да прояви съчувствие към някого, когото мрази. Ако се съсредоточеше над истинските чувства, които изпитваше към Трейси, тогава щеше да се махне от тялото ѝ и да се върне в своето.

Ала беше много трудно да се съсредоточи над омразата, защото това, което я мъчеше в момента, бе гладът. Хрумна ѝ, че може би гладът я отслабва и ѝ пречи да се върне в себе си. Можеше да направи нещо, за да промени това.

Запристъпва с непознатите крака, отвори вратата и излезе в коридора. Значи това бе домът на Трейси — или поне вторият етаж. Чу гласове, идващи от съседна стая, и се запрокравда край стената, за да надникне там и да види какво става вътре.

Веднага позна седемте малки момиченца, които бе виждала на снимките в списанията. Седморката на Девън се обличаха с помощта на една изнурена на вид жена — майката на Трейси? — и на едно по-голямо момиче. Да не би Трейси да има и по-голяма сестра?

— Лизи, помогни на Санди с копчетата — помоли жената.

Момичето изглеждаше объркано.

— Коя е Санди?

— Лизи, за парите, които ти плащам, най-малкото, което можеш да направиш, е да се научиш да ги различаваш — раздразнено отвърна жената и посочи едно от седемзначетата.

Значи младото момиче беше някаква помощница на майката, заключи Аманда. Докато те двете се занимаваха с обличането на момиченцата, тя самата можеше да се промъкне долу, да потърси кухнята и да си вземе нещо за хапване.

За беда едно от децата я забеляза:

— Мамо, ето я Трейси!

Стресната, жената се озърна. За миг тя ѝ се стори обърквана, ала сетне изражението ѝ се смени с раздразнено.

— Трейси, защо още не си се облякла? Ще закъснееш за автобуса, а аз няма да те закарам до училище.

„Хубаво“, рече си Аманда, защото нямаше никакво намерение да ходи на училище, не и като Трейси Девън. Въпреки това идеята да свали ужасната нощница ѝ се понрави, затова реши да остави откъпането на храна за после, за да може първо да се преоблече. Пък и освен това може би дотогава щеше да е напуснала тялото на Трейси. Може би щеше да похапва собствената си нискомаслена, диетична зърнена закуска в собствената си кухня.

Ала докато се намираше в това тяло, Аманда реши да промени начина, по който Трейси се облича за училище. Като прегледа обаче

съдържанието на гардероба на момичето, видя, че то не предлагаше кой знае какви приемливи тоалети. В него със сигурност нямаше нищо, с което Аманда щеше да се съгласи да излезе и да бъде видяна. Нима семейство Девън бе прекалено бедно и не можеше да си позволи да ѝ купи нови дрехи? Не, не можеше да е това. Къщата изглеждаше хубава, а и онези малки клонинги носеха симпатични еднакви роклички. В края на краищата вината все пак си беше на Трейси — момичето чисто и просто нямаше никакъв вкус. Това бе поредната причина да не я съжалява.

Обаче не бе достатъчна причина да я освободи от тялото на съученичката ѝ. Тя отвори едно чекмедже и напразно зарови из купчинките обикновени бели бикини, за да си намери сутиен, и тогава се досети още нещо за Трейси. Двете с Девън имаха заедно час по физическо и се преобличаха в една и съща съблекалня. Трейси не носеше сутиен. Това бе поредната причина да ѝ се подиграват.

С въздишка Аманда затърси други дрехи, които не бяха така обидни. Накрая облече проста джинсова пола — не беше маркова естествено — и единствената тениска без петна под мишниците. Блузката беше прекалено раздърпана, ала намери и кафяв колан, с който пристегна дрехата на талията. Тършувайки из чекмеджетата, не успя да открие никакъв грим, дори и тубичка с гланц за устни не намери, но пък попадна на гумено ластиче, с което дръпна мръсната коса от лицето на Трейси и я вдигна високо, вързана на конска опашка.

Ето сега вече *умираше от глад*. Шумотевицата в стаята нататък по коридора ѝ подсказа, че всички все още бяха заети със седемзнаците, затова тя забърза надолу по стълбите и намери кухнята. На плота забеляза няколко зърнени сладкишчета и си взе едно. Разкъса опаковката и успя да отхапе парченце, преди помощницата на майката — Лизи — да влезе при нея.

— Какво правиш? Тези са за момичетата!

Аманда задъвка и глътна.

— Аз също съм момиче.

— Знаеш какво искам да кажа. — Лизи отиде до плота и надзърна в кутията. — О, не, останали са само шест — изхленчи тя. — Сега какво ще каже майка ти?

Аманда не искаше и да знае. Изведнъж училището ѝ се стори не чак толкова лоша идея.

Спомни си, че в стаята на Трейси видя раница, в забърза нагоре по стълбите. Бегъл поглед в чантата за потвърди наличието на учебници вътре, затова Аманда я метна на рамо, изтича долу и излезе навън.

Не беше трудно да намери спирката на училищния автобус, идващ насам по улицата, докато две деца чакаха на ъгъла. Тя не познаваше никое от тих и явно Трейси също не ги познаваше, защото нито едно не обърна внимание на пристигането ѝ. И когато автобусът спря и вратите се отвориха точно пред Трейси, децата я избутаха настрана, за да се качат. „Колко грубо.“ Ала шофьорът бе още по-груб — след като момченцето пред нея изкачи стъпалата, той затвори вратите. Сякаш нея я нямаше там!

— Хей! — викна Аманда и затропа по вратата на автобуса. — Отвори!

Шофьорът изглеждаше малко изненадан, когато и тя се качи.

— Извинявай, не те видях — измърмори той.

Все още ядосана, тръгна между седалките и може би тъкмо заради това не видя как някой протегна крак. Препъна се. Просна се на пода и единственото, което ѝ дойде на ум, бе: „Значи това бил животът на Трейси.“ Никой не понечи да ѝ помогне да се изправи и момчето, заради което беше паднала, дори не си направи труда да ѝ се извини. Е, поне никой не се смееше — най-вече защото никой не ѝ обръщаше внимание. И докато се изправяше на крака, тя се замоли много скоро да се върне в собствения си живот. Докато пристъпваше към последните седалки в автобуса, Аманда реши, че първото нещо, което ще направи, щом стигне в училище, е да намери себе си. Може би това щеше да сложи край на преместването.

Още щом слезе от автобуса, се забърза към собственото си шкафче. И ето я, тя беше там, суетеше се с кода на катинарчето и си бърбеше с Бритни, чието шкафче бе до нейното. И преди беше виждала себе си през очите на друг човек. Винаги беше много причудливо, но и много интересно.

Изглеждаше добре. Раираната пола си отиваше с гамашите — когато за пръв път бе видяла съчетанието, не беше напълно уверена, че щяха да си подходат. Но ботите до глезените не ѝ харесаха и следващия път щеше да си obuе ниски обувки тип пантофки.

— Аманда? — промълви.

Момичето се извърна и Аманда-Трейси веднага разпозна собственото си изражение, а то бе точно такова, каквото можеше да се очаква при всеки опит на Трейси Девън да я заговори.

— *Какво?*

Аманда-Трейси въобще не знаеше какво да отвърне. Беше се надявала, че дори самото изправяне лице в лице ще я върне в тялото ѝ.

— *Ъ-ъ-ъм... просто исках да ти кажа „здрости“.*

Другата-Аманда я зяпна изумено. Сетне се обърна към Бритни, извъртя очи и каза:

— *Хайде да тръгваме.*

Аманда-Трейси се разочарова, но се почувства и облекчена. Онова определено бе неподправеното поведение на Аманда. Както и беше очаквала — двете с Трейси не си бяха разменили телата, ала си беше хубаво да получи доказателство. Сега нямаше нужда да се тревожи, че Трейси може да говори глупости, да се държи смотано или по някакъв друг начин да развали репутацията ѝ.

Училищният звънец би, подсещайки, че на учениците им остават само две минути до влизането в класните стаи. Тогава на Аманда ѝ просветна, че въобще не знае къде трябва да иде Трейси.

Зарови из раницата на Девън и извади една папка класъор — ето *това* не я изненада. Аманда не беше виждала такава папка от началното училище. Всички в гимназията ползваха тетрадки със спирала по една за всеки предмет. Обаче за неин късмет от вътрешната страна на корицата Трейси си беше залепила програмата на часовете. Нейната класна стая се намираще в другия край на сградата, на втория етаж.

Забърза по скорострелно опустяващия коридор. Тъкмо изкачи наполовина стълбите, когато заби и последният звънец и тя затича с все сила. „Гадост!“ В този час учителите поименно проверяваха учениците и вдигаха врява за закъсненията, а последното нещо, което ѝ се искаше, бе да привлече внимание към себе си.

Щом се прокрадна в стаята обаче, учителят дори не я погледна. Никой от останалите ученици също не я забеляза — поне докато не седна тихомълком на едно от празните места. Момичето пред нея се обърна и рече:

— *Това е чинът на Хедър.*

— *Съжалявам — отвърна Аманда.*

И ѝ се прииска да се ритне — или още по-добре — да ритне ученичката, която я заговори. И какво, ако седи на мястото на Хедър? Хедър я нямаше. А и защо се бе извинила? Нима наистина се превръщаше в Трейси? Огледа се. Дали да рискува и да попита момичето къде седи Трейси по принцип? Не, не можеше да попита — щеше да бъде прекалено необичайно. А и момичето навярно и без това не знаеше къде седи Девън, защото никой не я забелязваше.

Премести се на другото свободно място и понеже никой не протестира, реши, че вероятно тъкмо то е мястото на Трейси. Явно всички вярваха, че тя е Трейси Девън, седнала на чина на Трейси Девън. Самата идея за това бе така ужасяваща, че Аманда пропусна да се обади, когато учителят викна името ѝ.

— Трейси! — излая той. — Ти наистина си тук за моя изненада. Друг път отговаряй, като те повикам.

Класът се разхихика многозначително, сякаш това се случваше често.

— Съжалявам — отново повтори Аманда и се цапардоса наум, заклевайки се, че до края на деня няма отново да каже тази дума.

След проверката на присъстващите ученици последваха скучните съобщения по интеркома. Аманда се възползва от възможността да прецени положението си.

Очевидно бе, че това пътуване в чуждо тяло бе различно от предходните. Никога досега не бе прекарвала толкова време в чуждо тяло. Но пък от друга страна, предишните преживявания не бяха еднакви като продължителност — някои се бяха случили едва за секунди, а други — за цели часове. И в края на краищата тя винаги се беше прибирала при себе си. Все още не се тревожеше.

Но нещо друго я притесни, нещо, за което никога преди не се бе замисляла. Когато се преместваше в тялото на друг човек, то къде отиваше той самият? Споменът за превръщането ѝ в старата жена ѝ бе подсказал как се държеше втората Аманда — като робот, програмиран да бъде Аманда. Ала къде бе Трейси?

— Ей, глупачке, звънецът бие.

Тя отправи празен поглед към момчето, минаващо покрай чина ѝ, и осъзна, че проверката е приключила. Скочи и грабна раницата си. „Стегни се“, напомни си. „Може би ще ти се наложи да изглеждаш като Трейси за известно време, но не се налага да бъдеш Трейси.“

Следващият час на Трейси бе математика, а Аманда не беше силна по този предмет. Девън беше при същия учител, при който бе и Аманда, и двете учеха по един и същ учебник, но класът на Трейси изоставаше два дни с материала. А това си беше готино — поне веднъж Аманда знаеше отговора на уравнението, което учителят пишеше на дъската. Когато той попита какъв трябва да е резултатът, Аманда вдигна ръка.

Преподавателят огледа класа.

— Никой ли не иска да се опита?

Аманда размаха ръка. И тогава едно друго момиче колебливо също вдигна своята.

— Да, Джейд?

Аманда свали ръката си. Еха! Нима Трейси беше толкова загубена, че дори *учителите* я пренебрегваха?

Замисли се дали да не опита по свое желание да отговори на въпрос и в друг час на Девън — английски например, но се отказа. По-добре щеше да бъде, ако се придържа към първоначалния си план да не привлича внимание върху себе си. Трябваше просто да остави нещата да се случват от само себе си, докато не се върне в тялото си и не оставеше Трейси да продължи живота си. Поне това можеше да направи за горкото момиче. О, не! Нима изпита съжаление?

Провери програмата в папката на Девън и видя, че следващият час беше физическо. Добре — поне щеше да се пораздвижи, а не само да седи и да размишлява. Сетне ѝ хрумна, че салонът по физическо се намира точно под стаята, в която имаше математика в момента. Щеше да ѝ отнеме не повече от минута и половина да стигне дотам, а имаше цели шест минути за убиване между часовете. Как да ги оползотвори?

Знаеше много добре какво щеше да направи в нормалния си живот — щеше да отиде в най-близката тоалетна и да използва оставащите четири и половина минути, за да пооправи косата си и да си сложи наново гланц за устни. Обаче силно се съмняваше, че Трейси ползва тоалетната за нещо друго, освен по предназначение.

От друга страна, да се мотае в коридора не изглеждаше примамливо, а и нямаше правило, което да държи Трейси далеч от тоалетните. Затова и когато звънецът би, тя веднага се отправи към най-близката момичешка тоалетна от другата страна на коридора.

Първа стигна там. Макар да знаеше какво ще види в огледалото, все пак си беше отвратително да зърне отражението на Трейси. Не беше чудно, че Девън никога не се задържаше дълго в тоалетните — та кой ли би желал да вижда това всеки ден? И въпреки че момичето в огледалото в действителност не беше Аманда, тя бе обзета от несъзнателната нужда да направи някакви подобрения.

Само че нямаше каквито и да е било пособия. Както си и знаеше, претърсването на раницата на Трейси не доведе до изнамирането на каквато и да била козметика.

Вратата на тоалетната се отвори. В огледалото Аманда наблюдаваше как приятелките ѝ Кейти и Ема спокойно влизат вътре, следвани от Аманда-Роботът или каквото и да беше онази. Тричките се наредиха пред огледалото, отвориха малките си тоалетни несесерчета и се захванаха за работа.

Аманда не можеше да отлепи очи от себе си и Другата-Аманда забеляза това.

— *Ти* пък какво гледаш?

Леле! Само ако знаеше с кого говори в действителност! Аманда стисна зъби и каза само онова, което смяташе, че Трейси казва в такива ситуации:

— Нищо. — Но когато видя как Другата-Аманда слага нейния си гланц за устни — съвсем същия, който си бе купила едва миналия уикенд, заговори импулсивно: — Аманда...

— *Какво?*

— Може ли да ми заемеш гланца си?

Другата-Аманда дори не направи опит да прикрие отвращението си.

— *Не!*

Не се изненада. Ако беше в собственото си тяло, точно това щеше да отговори на подобна молба от страна на Трейси. Все пак не искаше да прихване гниди или каквито там микроби можеше да има някой като Трейси.

Онова, което обаче я изненада, бе как се почувства заради отговора на Другата-Аманда. Усети как нещо изгаря очите ѝ отвътре. Това беше нелепо, тя не беше Трейси, тогава защо ѝ пукаше, че някой ѝ се подиграва? И така, Аманда реши бързо да избяга от тоалетната, преди сълзите на Трейси да рукнат. Забърза навън, надолу по

стълбището и право към съблекалнята на момичетата, разположена точно до салона.

Поне това беше и неин час — на нея самата — и знаеше какво щеше да се случи в него. Този месец тренираха волейбол. Взе чистия, но грозен екип, и влезе в съблекалнята.

Навсякъде около нея момичетата се преобличаха и си говореха. С наведена глава Аманда си проправи път до едно празно шкафче, надявайки се да не се набива на очи. Искаше да стои далеч най-вече от Другата-Аманда. Може би сега нямаше да ѝ е интересно да дразни Трейси за това, че не носи сутиен.

Де такъв късмет. Още щом си смъкна тениската, се разнесе вик.

— Хей, Трейси, опитвала ли си това? — Другата-Аманда застана с протегнати ръце и започна да припява и да изпълнява упражнението:

„Искаме, искаме, искаме да увеличим гърдите си.
Така е по-добре, по-добре, по-добре за блузките ни.“

Това беше толкова стара и изтъркана подигравка, как въобще на някого му се струваше смешна? Но Кейти и останалите се разсмяха предано и Аманда усети странна горещина да залива лицето ѝ. Леле-мале, да не би да се изчервяваше? През целия си живот никога не се бе изчервявала!

Пронизителната свирка на учителката по физическо ги привика в салона. Всъщност Аманда се беше забавлявала в часовете по физическо този месец — беше добра на волейбол и играта излагаше на преден план спортния ѝ хъс. Винаги бе така съсредоточена, че не беше забелязала как играе Трейси, но сега реши, че може да се предположи, че Трейси е непохватна, и бе напълно уверена, че зад смиреното си поведение Девън не крие никакъв спотаен спортен хъс.

След като всички се събраха в салона, госпожа Барне, облечена в белите си панталонки и риза, наду свирката отново.

— Днес капитани са Бритни и Лори. — Хвърлиха монета, за да определят кои момичета щяха да играят първи, и тогава започна сформирването на отборите.

Ако беше самата себе си, щеше да бъде първият избор на Бритни, тъжно си помисли Аманда. Без значение кой беше капитан, тя

винаги бе първата или втората избрана. И за нея не бе никаква изненада, че остана да стои между отборите, докато избирането продължаваше. Колко унижително беше, че остана последна! Отново трябваше да си напомни, че не бе себе си, че всъщност не Аманда бе останала последна до Бритни, когато приятелката ѝ вече нямаше кого друг да посочи.

Играта започна и беше пълен кошмар. Аманда едва ли не се бе надявала, че собствената ѝ личност може да надвие присъщите за Трейси плахост и физически ограничения, но не извади такъв късмет. Дори когато много силно се опитваше да стигне топката, някой все заставаше пред нея. Другите играчи я бутаха настрани, сякаш бе някаква дразнеща муха, намъкнала се неканена в салона. Осени я една мисъл: Трейси не се вписваше никъде! За повечето хора тя дори не съществуваше.

„Освен за теб“, каза си мрачно. „На теб ти дожаля. И виж в какво се забърка!“

Топката я удари по главата и я върна обратно към играта. Не че това помогна на отбора ѝ. Беше неин ред да изпълнява сервис и най-доброто, на което бе способна Трейси, се оказа най-лошото, на което бе способна Аманда.

Топката попадна в мрежата, играта свърши и другият отбор заликува.

— Трейси, ти да не откачи? — извика ѝ Бритни. — Заради теб изгубихме, идиотка такава!

— Стига, това е отборен спорт и ние не обвиняваме отделни състезатели — измърмори госпожа Барне, но дори тя погледна Аманда с отчаяние.

Поне никой не се заяде с нея в съблекалнята. Съучениците ѝ явно се задоволиха само с това да ѝ хвърлят гадни погледи всеки път щом срещнеха очите ѝ. Или поне тя така се чувстваше. Единствената, която не изглеждаше ядосана, беше Сара Милър, но това не бе много успокоително. Сара бе от онези усмихнати момичета, които винаги бяха добри с другите, така че, що се отнасяше до Аманда, Сара не се броеше.

Обядът бе следващото нещо в програмата — междучасието на Трейси съвпаднаше с междучасието на Аманда. Ала влизането в столовата днес бе изцяло непознато изживяване за нея. Вчера

трапезарията бе нейното царство, а сега се чувстваше, сякаш върви из бойно поле и враговете седяха на всяка маса. Беше страшно.

Със сведена глава застана на опашката за храната. Докато чакаше, не можеше да устои и погледна към собствената си маса. Колко странно ѝ беше да гледа себе си как седи там с Кейти и всичките си приятели, как се смеят и си говорят...

— Ей, ти, ще мръднеш ли, или какво? — грубо ѝ каза момчето зад нея.

Вече започваше несъзнателно да ломоти „съжалявам“. Отново зае мястото си на опашката. Обикновено си купуваше само йогурт и салата, но ястията наистина изглеждаха много вкусни и единственото удоволствие, което щеше да изпита днес, бе храненето. Но щом стигна до касите, осъзна, че така и не провери с колко пари разполага Трейси.

Не бяха достатъчно. И така си спечели още раздражени погледи, защото се обърна и отиде да върне храната. Накрая се сдоби само с шоколадче и пакетче чипс, които си взе от машината. Намери си място на една празна маса и започна да обядва. Преди никога досега не се бе хранила сама. Следващия път не трябваше да забравя да си донесе списание или книга. „Следващ път обаче няма да има“, увери се сама себе си. Със сигурност до утре по това време вече щеше да се е върнала в себе си.

Понеже нямаше какво друго да прави, освен да си яде шоколада и чипса, Аманда отвори папката на Трейси, за да види каква щеше да се окаже останалата част от деня ѝ. За следващите ѝ часове обаче не бе отбелязано нищо от сорта на история или английски, а само номер на стая. 209.

Досети се, че това може би е часът за „учениците с дарба“. И за пръв път от началото на този ужасен ден усети как я жегва любопитството.

Какъв беше този час все пак? Хората го наричаха „за деца с дарба“, но в „Медодубрук“ имаше други занятия за гениите и те всички имаха имена от сорта на „Английски за напреднали“ или „Математика за напреднали“.

Може би това беше някакъв час за деца със специални нужди. Обаче... не, Трейси си беше просто загубена, зубрачка, не беше момиче, което се нуждае от помощ в учението. Така че може би часът бе точно това — час за загубеняци. Ала Аманда си имаше едно наум,

знаеше, че това не е възможно. Въпреки че останалите ученици веднага щяха да определят Трейси като загубенячка, то това не беше дума, която гимназия „Медоубрук“ щеше да използва. Аманда подозираше, че всички гимназии постъпват по този начин. Учителите, директорите, наставниците — те никога не знаеха какво всъщност се случва.

3

Беше съвсем обикновена класна стая, не по-различна от останалите в сградата. На едната стена висеше огромна карта, на другата бяха поставени лавици с книги, чиновете бяха подредени в редици, а най-отпред имаше едно по-голямо бюро, зад което седеше жена.

— Трейси! Колко е хубаво да те *видя*.

На Аманда ѝ се стори, че това е странен поздрав като за учител, особено пък като имаше предвид как учителката натърти думата „видя“. Да не би това да имаше нещо общо с онази реплика, че децата трябва „да бъдат виждани, но не и чувани“? Нима в този час Трейси бе непослушна и се показваше като шумно момиче? Трудно бе да го повярва.

И поради това че си нямаше никаква представа за какво говори учителката, тя отвърна:

— И на мен ми е приятно да ви *видя*.

После се обърна, за да разбере кой друг бе там. Звънецът още не беше бил и в стаята седяха само още двама ученици. Единият бе малко момче със закръглено лице, не особено модерна много къса коса и мрачно изражение. Изглеждаше съвсем малко — шестокласник може би? Във всеки случай Аманда никога не го бе виждала.

Но второто лице определено ѝ беше познато. Странно, защото точно вчера се сети за нея — Джена Кели. По принцип Аманда не знаеше имената на седмокласниците, но Джена беше добре известна — или пък може би правилно щеше да бъде да се каже имаше *лоша слава*. И то не само защото носеше винаги черно и гримираше очите си с черни сенки за очи.

За Джена Кели се разказваха истории и те не бяха просто слухове. Тя се беше преместила да учи в „Медоубрук“ след началото на учебната година и при това не от друго средно училище, а от някакъв си затвор за малолетни хулигани. Аманда не знаеше защо Джена е пребивавала на подобно място, но вярваше, че е заради нещо

по-лошо от кражба в магазин. Джена беше страшна на външен вид, също като някой, който носи нож и няма да се посвени да пореже лицето на всеки, дръзнал да го раздразни. Онова, което човек трудно можеше да повярва за нея, бе, че тя е „дете с дарба“, освен ако думата не беше по-любезно название за нещо друго. Като престъпно луда например?

Ала тези мисли се изпариха, щом влезе следващият ученик.

— Кен! — възкликна Аманда.

Кен Престън я изгледа безизразно.

— Да?

Сети се, че сега Кен всъщност не говори с Аманда Бийсън — момичето, което беше целунал под водата на тържеството край басейна на Софи миналия август. Сега той се обръщаше към Трейси Девън, която никога не би имала куража да заговори такова готино момче като него, и затова той гледаше объркано Аманда-Трейси и се чудеше какво ли иска тя.

— Ъхм, нищо — измънка Аманда. — Съжалявам.

Поне веднъж каза думата нарочно. Беше решила, че в този час трябва да се държи като Трейси. Последното нещо, което искаше, бе някой от тези хора — разбирайте обаче Кен — да открие коя е в действителност. Аманда се измъчваше от отвратителното чувство, че ако Кен узнаеше какво става, той никога повече няма да може да я погледне, без да види лицето на Трейси.

— Здравей, Кен — поздрави учителката, докато той спокойно вървеше към мястото си.

— Здравейте, мадам — отвърна ѝ Кен.

Мадам. Това беше интересно, помисли си Аманда. Може би тя беше учителката по френски език в „Медоубрук“. Това щеше да обясни защо Аманда никога не я беше виждала.

Следващият човек, който влезе в стаята, донесе нова изненада — Сара Милър, супермилото момиче, което беше с нея на физическо. Тя пък защо беше тук? Защото беше толкова добричка, че чак невъзможна? *Това дарба ли беше?*

Ала Аманда все пак остана по-впечатлена от факта, че Кен Престън, страшно сладък и съвсем *не*-престъпник или пък пълен добряк, бе тук. Той беше много известен и бе звездата на училищния футболен отбор, докато не претърпя онзи ужасен инцидент миналия

месец. И макар че вече не беше в отбора, той все още бе харесван като едно от най-готините момчета в „Медоубрук“. Така че какво търсеше *той* в този час? Аманда не смяташе, че да си готин е дар. Ако това беше така, то тогава и тя, истинската Аманда, щеше да бъде тук.

Следващо влезе едно на вид малко момиче с изцъклен поглед. Учителката я поздрави с името „Емили“ и непознатата седна на мястото до Аманда. После дойде момче, което Аманда беше виждала и преди, защото то бе единственото дете в „Медоубрук“ в инвалидна количка. След него се появи още едно момче и този път Аманда рязко си пое дъх.

Позна го веднага, въпреки че не го беше виждала от сто години — Мартин Купър, който преди живееше от другата страна на улицата. Това беше детето, в чието тяло беше влязла толкова отдавна. Сигурно сега трябваше да е в шести клас... но той изглеждаше по съвсем същия начин, както тогава, когато беше момчето, с което най-много се заяждаха в квартала.

Може би и с Треиси се заяждаха прекалено много и затова тя посещаваше този час. От друга страна пък, никой не би си и помислил да се закача с Джена, не и ако искаше да оживее. А и кой ли щеше да се заяде с Кен Престън?

Звънецът би и Аманда преброи осем деца в стаята. Средният брой ученици в един клас в „Медоубрук“ беше между двайсет и трийсет. Ставаше все по-загадъчно и по-загадъчно.

Мадам стана от стола си и застана пред бюрото. Беше дребничка жена с тъмна коса, ярки тъмни очи и приятелска усмивка.

— Чарлс, искаш ли да започнеш разказа си?

— Не — отвърна момчето в инвалидната количка.

Аманда се стъписа. Никой никога не искаше да започне, но и никой никога не отговаряше с „не“. Обикновено се извиняваш и увърташ, твърдиш, че си забравил бележките си у дома, преструваш се, че имаш ларингит, но не казваш „не“.

Мадам не изглеждаше изненадана, само разочарована.

— Днес е твой ред да говориш, Чарлс.

— Не съм подготвен — категорично заяви Чарлс.

— Поставих задачата преди повече от седмица, имал си предостатъчно време, за да се подготвиш.

— Бях зает.

Внезапно се обади Джена:

— Лъжец.

Чарлс извърна глава.

— Какво каза?

— Лъжеш — повтори Джена. — Не си бил зает. Ти просто не искаш да говориш.

— Ти пък откъде знаеш? — сопна ѝ се Чарлс.

В стаята се разнесе смях и момчето се изчерви.

Аманда не схвана и се досети, че може би това е някаква тяхна си шега. Обаче осъзна, че на мадам не ѝ се хареса.

— Това бе неуместна забележка, Джена. Трябва да уважаваш неприкосновеността на мислите на Чарлс.

Джена сви рамене.

— Изплъзна ми се неволно.

Мадам я изгледа многозначително.

— И преди сме говорили за това, Джена. Налага се да се научиш да контролираш дарбата си. На всички ви се налага. Сега, Чарлс, днес трябва да говориш. Ако не си подготвил нищо предварително, пак трябва да изпълниш поставената задача. Ще ти се наложи да импровизираш.

Чарлс сви устни в тънка линия и се вторачи в чина си. Аманда се запита защо мадам не постъпва както всеки друг учител в подобна ситуация — защо не го прати при директора, защо не му пише двойка или нещо такова. Тази учителка дори не изглеждаше ядосана.

Тя продължи да говори спокойно:

— Някой иска ли да напомни на Чарлс какво беше домашното за днес?

Отнесеното момиче се обади:

— Да дадем пример как не сме се справили с дарбата си през изминалия месец. Както когато аз знаех, че ще завали, и казах на Хедър да не ходи на пикник и...

Мадам я прекъсна:

— Достатъчно, Емили. Сега е ред на Чарлс. Чарлс?

Аманда го загледа разтревожена. Момчето в инвалидната количка ставаше ужасно бледо, сякаш щеше да му прилошее или нещо такова. Радваше се, че не седи до него. Горкият Кен... Дали нямаше да го изцапа с повърнато?

Кен се обърна към Чарлс:

— Гледай бе, човек, трябва да се изправиш срещу проблема си, нали?

— Не „проблем“, Кен — поправи го мадам. — Ние използваме думата „дарба“.

Чарлс кръвнишки изгледа Кен.

— Ти пък какво знаеш за живота ми? Ти си спортист!

— Вече не — отвърна Кен.

— Е, това си е твой избор. Ти не си залепен за инвалидна количка!

„Значи това било“, помисли си Аманда. Беше гледала нещо подобно по телевизията. Явно часът беше някаква групова терапия за деца с проблеми, с някакви мании, свързани с емоциите. Не беше чудно, че хората стават потайни, отвореше ли се дума за този час. Някой не би искал съучениците му да разберат, че е безнадежден случай.

Сега всичко ѝ стана ясно, с изключение на едно. Защо учителката наричаше проблемите им „дарби“?

— Ей, всичко, което казвам, е, че не трябва да избягваш да говориш за пробл... за своята дарба. Искам да кажа, всички ние си изпълняваме домашните, защо ти да не можеш?

Сега пък очите на Чарлс се изцъклиха.

— Защото не искам, ясно? — Гласът му се извиси. — И ти наистина ме дразниш, знаеш ли? Само защото съм в инвалидна количка, това не значи, че можеш да ме нападаш! Така че си гледай своята глупава работа, ти, ти... — Чарлс вече едва ли не пищеше, което си беше страшно, но още по-страшно беше това, че малкият Мартин се свлече на пода и припъзля под чина си... тъкмо преди няколко книги да изхвърчат от лавицата.

Всички залегнаха, когато томовете прелетяха. Аманда обаче така се изплаши, че не можа да мръдне достатъчно бързо и една книга я удари по ухото.

— О-о-ох!

— Сара, накарай го да спре! — викна някой.

„Но какво може да направи Сара?“ — зачуди се Аманда. Тя седеше в другия край на стаята. Във всеки случай мадам сложи край на бъркотията.

— Чарлс! — рязко викна учителката. — Веднага престани! Овладей се!

Полетът на книгите продължи, но сега те се движеха по-бавно и после започнаха да падат по пода.

Изражението на мадам беше много строго.

— Това бе напълно ненужно, Чарлс. Ще ти напиша пет черни точки. — Малкото засадено в саксийка цвете на бюрото ѝ се заиздига. — *Чарлс!* — каза тя и цветето се върна на бюрото.

Все още потресена, Аманда продължаваше да стиска ухото си. Мадам я забеляза и попита:

— Трейси, добре ли си?

Аманда свали ръка и я огледа. Нямахше кръв.

— Аз... ъ-ъ... да.

Учителката отиде зад бюрото си, отвори някакъв бележник и започна да си записва нещо. Аманда се обърна към Емили.

— Какво беше всичко *това*?

Блуждаещите очи на Емили едва се фокусираха.

— О, хайде де, Трейси. Не е нужно да си ясновидец, за да се сетиш какво прави Чарлс, когато е ядосан.

— Мадам?

— Да, Джена?

— Мартин трябва да отиде до тоалетната.

Чуха се няколко хихикания и Мартин се сви на мястото си.

Мадам изглеждаше огорчена.

— Джена, Мартин е напълно способен сам да помоли да бъде извинен.

Невинното изражение на Джена не успя да прикрие злоещото пламъче в очите ѝ.

— Но нали знаете колко срамежлив е, мадам. И, заклевам се, но той ей сега ще се подмокри.

— Няма! — изписука Мартин, ала беше много неспокоен.

— Мартин, можеш да отидеш до тоалетната — позволи му мадам.

Когато Мартин изхвърча от стаята, Аманда се обърна към Емили.

— Но как така Джена знаеше...

— Джена, не искам да се налага да повтарям отново — заяви мадам. — Държиш се много лошо. Само защото имаш способността да

четеш мислите на другите, не значи, че имаш правото да го вършиш. Да не говорим пък за онова, което знаеш, че се случва, когато някой се заяжда с Мартин.

Джена се сви на мястото си.

— Да, добре.

Учителката поклати глава уморено.

— Чарлс вече създаде истински безпорядък в стаята, не искаме Мартин да нарани някого. Сега, ученици, през останалото време ще правим упражнения за дишане.

Децата шумно простенаха, с изключение на Сара, разбира се. Аманда се зачуди дали Сара въобще някога се оплаква за нещо.

Мадам се намръщи.

— Тези упражнения са жизненоважни за установяването на контрол. Сега, нека минем през петте основни стъпки. — Учителката се обърна и започна да пише на дъската. — Първа стъпка: не дишайте през носа. Опитайте се да разширите дробовете си...

Аманда нито я слушаше, нито гледаше към дъската. Главата ѝ се въртеше толкова бързо, че се замая. Какво ставаше тук? Чарлс кара предметите да се движат, Джена чете мисли, хленчещият малък Мартин Купър... да нарани някого? Как? Какви бяха тези хора?

Това не беше истина, беше невъзможно. Такива хора, хора със странни сили — мястото им бе във филми като „Х-Мен“ или пък в японските анимационни сериали. Откъде можеше да се досети, че в гимназия „Медоубрук“ има такива хора? Забравете „Медоубрук“ — в истинския свят такива хора изобщо не трябваше да съществуват.

Ненормални. Чудаци. Чудовища. Не знаеше как да ги нарече. Кен беше един от тях... и Сара Милър. Какви ли сили имаха *те*?

И, олеле! Каква ли чудата откачалка беше Трейси Девън!

4

На Джена ѝ беше трудно да държи очите си отворени. Докато изпълняваше движенията от упражненията за дишане на мадам, тя ползваше всяко вдишване като повод за прозявка. Това пък значеше, че винаги издишаше секунда-две по-късно от останалите ученици в класа, което от своя страна ѝ спечели намръщването на мадам. Не че я интересуваше какво е мнението на мадам за нея, ала в учителката имаше нещо, което все я караше малко да се свива от страх. Беше, сякаш мадам можеше да види какво става в главата на Джена, което, разбира се, си беше абсурдно. Само Джена можеше да вижда какво се случва в съзнанията на останалите. Обаче бе доста странно, че никога не успяваше докрай да проникне в главата на мадам. Не че всъщност наистина го искаше. В края на краищата какви интересни мисли можеше да има една учителка?

Мадам отклони вниманието си от Джена, докато даваше наставления на сърдития Чарлс как да подобри ритъма на дишането си. Джена се възползва от възможността и затвори очи. Толкова лесно можеше да заспи...

За това имаше две причини. Предната вечер беше стояла будна до много късно. Не беше съвсем сигурна по кое време се унесе, но ѝ се стори, че от прозореца в спалнята си може да зърне първите лъчи на зората. Така че не се наспа добре и дори само това оправдаваше прозяването.

Другата причина бе, че се чувства отегчена, ала това не беше необичайно състояние на духа за нея, особено пък тук. Часовете ѝ бяха скучни, учителите бяха безинтересни и въобще какъв беше смисълът да седи тук? Просто не я интересуваше какво се случва в училище.

Този час беше най-лошият. Класът беше прекалено малоброен и тя не можеше да се скрие. По време на останалите си часове Джена седнаше отзад, където учителите не я виждаха. Там можеше да изключи и да се забавлява, докато подслушва мислите на съучениците си. Те всъщност никога не бяха особено забавни или дори поне малко

интересни — мислите на другите хора можеха да бъдат ужасно скучни. Ала в този час дори това не можеше да прави. Мадам знаеше каква е дарбата на Джена и непрестанно наблюдаваше лицето ѝ за издйнически знаци за умственото подслушване.

Разбира се, имаше и моменти, когато мадам беше заета с останалите ученици, точно както в момента, и Джена можеше да се съсредоточи в четенето на съзнанията на другите. Само че тези така наречени деца с дарба не бяха по-интересни от нормалните ѝ съученици. Чарлс например си мислеше само за неща от сорта на това какво да поиска за вечеря и какво ще накара всички да гледат по телевизията. На Джена ѝ се струваше, че той върти на пръст домочадието у дома си.

Мадам сега помагаше на Кен да диша, затова и Джена насочи вниманието си към Емили. Когато за пръв път узна каква е дарбата на Емили, се беше надявала да открие нещо интересно в нейната глава. Ала Емили беше напълно откъсната от реалността и въобще не можеше да контролира дарбата си. Точно в този момент Джена виждаше единствено мъгляв образ на бушуващ горски пожар. Някъде, по някое време в близкото бъдеще щяха да изгорят страшно много дървета. Може би. Невъзможно бе да се каже дали Емили получава видения или просто мечтае.

Джена се насочи към мислите на Мартин, ала знаеше, че там няма нищо интересно. Главата на Мартин гъмжеше от спомени за всякакви случки, при които се бе чувствал като жертва. Единствените мигове, когато съзнанието му беше интересно за четене, бяха моментите, когато Мартин се ядосваше. Тогава Джена можеше да зърне прекрасна игра на искрящи многоцветни светлини — нещо като фойерверки.

Мислите на Сара бяха доста безинтересни. Човек ще си рече, че момиче, което може да контролира хората, може би ще има интересни идеи в главата си, ала Сара беше толкова твърдо против използването на силата си, че дори отказваше да мисли за това. И като че ли през цялото време беше в някакво състояние на медитация.

Не си и направи труда да опита да прочете мислите на Картър — най-малкият ученик в класа. Знаеше, че в главата му няма да има нищо. Понякога се питаше как странното момче съумява да ходи, да

яде и да се облича, защото изглеждаше, че той всъщност няма дори мозък.

Да слуша Трейси беше едва ли не по-лошо и от това нищо да не слуша. Мислите на момичето бяха безформени като огромен гъст черен облак от страдание. Каквито и парченца и късчета да успееше да разгадае Джена, те обикновено биваха прекалено потискащи за разчитане...

Намръщи се. Нещо непознато долиташе от съзнанието на Трейси. В него имаше светлина... Джена се вторачи в съученичката си и опита да се съсредоточи, за да види в светлината. Ала преди да осмисли видяното, нечийи други мисли се намесиха.

„Тя ме уби и сега ще ѝ се размине! Тя трябва да бъде арестувана! Помогни ми! Обади се в полицията!“

Само в една глава можеха да се родят такива мисли.

— Ей, Кен — прошепна Джена. — Някой те вика.

Мадам я чу.

— Джена! Какво ти казах за подслушването?

— Всичко е наред, мадам — успокои я отпаднало Кен. — Не можете да я вините. Този тип наистина е *шумен*.

— Без майтап — рече Джена. — Дори не се наложи да *се опитам* да подслушам.

— Искаш ли да споделиш с нас този проблем, Кен? — попита учителката.

Кен въздъхна.

— Той се появява около веднъж седмично, или нещо подобно, и наистина ме дразни. Уж бил загинал при нещастен случай — паднал по някакви стълби и си ударил главата. Обаче твърди, че жена му го е убила и иска да викна полицията.

— Тогава защо просто не го послушаш? — предложи Джена. — Кажи на полицаите и той ще престане да те притеснява.

Кен поклати глава.

— Не искам да се замесвам. Освен това какво да им кажа? „Здравейте, господин полицай. Един мъртвец ме накара да ви предам това съобщение...?“ Ще ме помислят за смахнат!

— Ученици, и преди сме обсъждали такъв тип проблеми — каза мадам. — Какво да правим, когато дарбите ни пречат на живота ни? Мартин?

Слабичкият малък ревльо измърмори обичайния отговор:

— Предполага се, че не трябва да им обръщаме внимание.

— Точно така. И ако са прекалено настоятелни? Чарлс?

Приведеното в инвалидната количка момче отвърна:

— Не знам.

Мадам му хвърли укорителен поглед.

— Глупости, Чарлс! Знаеш много добре какво трябва да правиш, макар че невинаги го правиш. — Чарлс измрънка нещо. — Какво каза, Чарлс? Не те чухме.

— Отблъскваме ги! — тросна се Чарлс.

Саксийката на бюрото на учителката се разклати.

Мадам се вторачи ядосано в момчето.

— Чарлс! — Саксийката замръзна. — Благодаря ти, Чарлс. Правилен отговор. Съсредоточаваме се върху насилственото отблъскване на дарбите си.

— Опитвам се да се отърва от него, мадам — заяви Кен, — но този тип е наистина настоятелен.

Мадам кимна е разбиране и се обърна към класа:

— Ученици, Кен се нуждае от помощта ни. Нека опитаме да му дадем някакви идеи.

Джена не искаше пъшкането да излети толкова гръмко от устата ѝ. Сега вече всички я гледаха кръвнишки.

— Уха, Джена! Налага ли се да бъдеш чак такава... — Кен не каза думата на глас. — Знаеш за какво говоря.

— Всички сме в това положение, Джена — меко додаде Емили. — Трябва да се грижим един за друг.

Мадам се присъедини към разговора:

— Нуждаем се от взаимната си подкрепа.

„Не и аз“, каза си Джена, ала този път успя да запази мислите си за себе си и опита да попречи на изражението си да я издаде. „Ама че загубеняци! Не са ми притрябвали техните мнения за каквото и да било.“

За щастие звънецът иззвъня точно в този миг и на нея не ѝ се наложи да ги слуша повече.

— Утре ще продължим този разговор — рече мадам. — А домашното ви за следващия път е да разкажете за някой случай, при който успешно сте овладели дарбата си.

По пътя си към вратата Джена подмина Трейси и отново долови нещо необичайно в нея. Ала когато очите им се срещнаха, Трейси изписка и побягна.

На Джена всъщност не ѝ пукаше. Дори в скучната малка глава на Трейси да се случваше нещо ново, какво от това? Те всички бяха смотани, тези така наречени деца с дарба, и всяко от тях живееше тъжен, жалък, скучен живот.

Не като *нея*...

5

Аманда гледаше часовника. Известно време се почуди, дали когато звънне последният звънец, кошмарът щеше да е свършил. Нямаше причина обаче да се надява на това. Преместването ѝ не беше започнало с първия училищен звънец, така че защо да свърши с последния?

И все пак таеше надежда. Та нали тъкмо последният звънец беше много важен не само за нея, но и за всички ученици в „Медодубрук“, а навярно и за учителите. Той си беше голяма работа — означаваше край на учебния ден, освобождаване, бягство, свобода от властта. Така че може би, само може би, този звънец щеше да обозначи собствената ѝ свобода, бягството ѝ от затвора на окаяното тяло на Трейси.

Ала в петнайсет и четиридесет и пет следобед Аманда Бийсън излезе от сградата на гимназия „Медодубрук“ в същото състояние, в каквото беше влязла и сутринта — като Трейси Девън. Затова и преосмисли очакванията си.

Тази сутрин се беше събудила като Трейси и нямаше да дойде на себе си, докато не се събудеше на следващата сутрин. Все някак трябваше да изживее остатъка от деня и нощта като най-голямата смотла във вселената. Взе решение, че днес ще си легне *много* рано.

Междувременно нямаше къде другаде да се дене освен в дома на Трейси. Затова и отиде на мястото, където децата, които се возеха с автобуса, трябваше да чакат. Този път позна един от пътниците — беше момче от класа на Трейси по обществени науки. Аманда не можа да си спомни името му, но ѝ се стори, че той е някак готин, и затова реши да завърже разговор.

— Здравсти.

Момчето дори не се обърна да я погледне.

— *Здравсти!* — повтори тя, този път по-високо.

Той отправи поглед към нея.

— Какво?

Явно този нямаше никакви умения за общуване. Затова и Аманда започна с безопасна и гарантирано интересна реплика, която щеше да го накара да заговори.

— Направо не е *за вярване* колко много домашно ни натрупа госпожа Дейли, нали?

Зачака отговора му — пълно и искрено съгласие, мърморене или нещо такова. Вместо това обаче момчето се отдалечи и завърза разговор с друго момиче.

Е, какво беше очаквала? Те я мислеха за Трейси Девън. Само ако знаеха тези момчета кой всъщност стои до тях, щяха да бъдат поласкани, щяха да се надуват, да се фукат, да се опитват да я впечатлят. Тази мисъл ѝ дари мъничко удовлетворение, ала Аманда все още се чувстваше потисната.

Автобусът пристигна и тя видя, че шофьорът е същият, който ги докара сутринта. Този път се погрижи да застане най-отпред в групата, за да се качи първа и да седне на по-предно място. Не искаше да върви между седалките, където някой можеше да я спъне.

Ала щом се отвориха вратите, тя отново бе изблъскана настрани и най-отзад в групата. И после вратите на автобуса пак се затвориха пред очите ѝ.

Аманда се приближи да потропа, но този път не стигна навреме. Някой до прозореца я забеляза, но не каза на шофьора. Той просто се ухили и се оплези, когато автобусът потегли.

Аманда остана там разярена. Да не би този да беше сляп? Кой му беше дал да кара училищен автобус? Може би трябваше да каже на майка си — не, на майката на Трейси — да се оплаче в училището.

И ето че сега се налагаше да върви пеша до дома на Девън. Опита се да си спомни по кой път мина автобусът сутринта и реши, че всъщност знае как точно да стигне до къщата. Аманда обаче не познаваше квартала и поради това, естествено, зави два пъти в грешната посока и трябваше да се връща. И така, пътешествието, което с автобуса бе продължило не повече от десет минути, сега ѝ отне повече от час.

Когато стигна улицата на Трейси, на Аманда ѝ се стори, че може да си представи какво я очаква, като се прибере в къщата. Майката на Трейси щеше да е разтревожена. Когато Аманда се прибираще по-късно от обичайното при собствената си майка, понякога я заварваше

готова да избухне в сълзи и да звъни в полицията, за да подаде сигнал за изчезнало дете.

Родителите на приятелите ѝ също постъпваха така, реагираха прекалено пресилено, но понякога по различни начини. Спомни си как майката на Бритни се развика на дъщеря си и как Кейти биваше наказвана, ако три поредни пъти не успееше да се прибере навреме.

Може би майката на Трейси нямаше много да се разсърди, ако Аманда ѝ обясни, че вината не е нейна и че шофьорът просто не я видял. Във всеки случай не очакваше с нетърпение срещата. Няколко минути в повече нямаше да променят кой знае какво и тя завървя побавно, възползва се от възможността да разгледа квартала, в който живееше Трейси.

Аманда живееше в по-старата част на града, където къщите бяха огромни и обградени от обсипани със зеленина дървета. Този квартал обаче беше от новите, къщите бяха модерни и хубави, макар и не така големи като онези в жилищния комплекс на Бийсън. Хрумна ѝ, че Трейси не беше живяла тук, докато ходеха в основното училище.

Откъде знаеше това? Може би фактът, че се намира в тялото на Девън, я накара да се сети за нещо отдавна забравено — посещението в дома на Трейси по случай тържеството за седмия ѝ рожден ден, когато бяха във втори клас. Тогава семейство Девън наброяваше едва трима души — Трейси и двамата ѝ родители — и живееха в двустаен апартамент в зелен квартал. Явно се бяха преместили тук, след като се беше родила Седморката на Девън и родителите бяха усетили нуждата от повече пространство.

Трудно беше за вярване, че тя, Аманда Бийсън, царицата на гимназия „Медоубрук“, беше ходила на тържество по случай рождения ден на най-изтъкнатия никой в училището им — Трейси Девън. Аманда не можа да си спомни дали майка ѝ не я беше принудила да отиде. Онова, което си спомняше, беше съвсем обикновен рожден ден с обичайните игри, тортата и свещичките...

Ала сега, когато мислеше за това, ѝ се стори, че има същото усещане, което я осени и по-рано — че тогава Трейси е била обикновено, нормално момиче. Не беше приятелка на Аманда, но и не беше безнадежден чудак. С две думи — Аманда се питаше какво се бе случило във времето между онзи далечен момент и днешния ден. Някакъв инцидент? Или мозъчна травма?

Вече беше застанала на прага на дома на Трейси, затова си пое дълбоко дъх. Сетне натисна дръжката на бравата, влезе вътре и викна:

— Прибрах се! — Точно това правеше Аманда всеки ден, след като се прибереше от училище.

Но явно Трейси не постъпваше по същия начин. Госпожа Девън изскочи от една стая на горния етаж и застана на площадката над дневната.

— Тихо! — изсъска тя. — Момичетата спят! — После се върна в стаята, от която беше излязла.

— Съжалявам — измърмори на себе си Аманда и се затътри към кухнята.

Там, вкъщи, майка ѝ сега ѝ приготвяше малка следобедна закуска за след училище или, ако майка ѝ я нямаше у дома, закуската вече я очакваше на плота. Щом зърна кутията с кексчета в кухнята на Девън, лицето ѝ грейна, ала преди да си вземе едно, домашна помощница се появи.

— Не ги пипай, те са за момичетата!

— А за мен какво има? — попита Аманда, ала Лизи вече беше излязла.

Аманда зърна кошничка с ябълки на масата. Преброи ги набързо, установи, че са повече от седем на брой, и си взе една. Отхапа си парченце и се върна в хола, където се огледа.

На стената висяха снимки в рамки и, докато хрупаше ябълката си, се приближи, за да ги разгледа по-добре. Имаше една традиционна снимка на младоженци — виждаше се жена, която Аманда разпозна като по-млада версия на неприятната майка на Трейси, и мъж, който заключи, че е бащата на съученичката ѝ. Имаше и друга фотография на вече по-възрастната двойка, грейнали от щастие край люлката, пълна със седем малки бебенца. Останалите снимки бяха все на седемзнаците по време на рождените им дни, имаше ги и поединично на различни възрасти. Една щеше да бъде достатъчна, хрумна ѝ на Аманда, тъй като малките момиченца бяха напълно еднакви.

А къде беше Трейси? И тогава забеляза още една фотография, която изглеждаше като рамкирана картичка от предходната Коледа. Седемте усмихнати малки момиченца Девън се бяха подредили в редичка пред родителите си. Аманда се вгледа по-отблизо и забеляза Трейси, наполовина скрита от коледната елха. Странно, всички

останали се виждаха прекрасно, ала Трейси изглеждаше някак размазана.

Явно беше, че съученичката ѝ не е звездата в семейството си, нито дори пълноценен участник. В стаята нямаше абсолютно нищо друго, свързано с нея — нищо от сорта на вещите, които Аманда можеше да види в собствения си дом и в домовете на приятелите си. Нямаше трофеи, награди или панделки за отличия, нямаше медали, статуетки на гимнастици или на състезателки по фигурно пързаляне.

Въпреки предишната си липса на интерес по отношение на Трейси Девън, Аманда откри, че ѝ става любопитно какво представлява това момиче. Качи се горе в стаята, в която се беше събудила тази сутрин. Тук несъмнено щеше да открие някакви следи от живота на Трейси.

Спомни си, че сутринта не видя нищо по стените, а това си беше странно. Повечето момичета, които познаваше, имаха плакати на рок звезди, коне, на актьори от популярни телевизионни сериали, такива неща. Стените в стаята на Трейси обаче бяха голи. Аманда провери по лавиците, в чекмеджетата, дори под леглото, ала след дващест минути, прекарани в търсене, тя беше напълно объркана. Не намери нищичко, което поне мъничко да ѝ подсказва каква е Трейси Девън. Нямаше книги, компактдискове, нито списания.

Ала най-накрая претърсването даде резултат. Зад шкафа на Трейси, под коша за пране, тя откри розова тетрадка. С детски почерк на корицата беше надраскано: „Трейси Девън. Моят дневник. Недей да четеш!“

Аманда пренебрегна забраната. Седна на леглото на Трейси и отвори дневника на първата страница.

Мило дневниче, сега съм на седем години! Вкъщи имаше тържество и дойдоха всичките ми приятели. Ядохме шоколадова торта с розови рози отгоре. Получих много подаръци. Но мама и тате казаха, че трябва да изчакам цял месец, преди да получа най-големия си подарък. Ще ми подарят съвсем истински бебенца! Надявам се всичките да са момиченца. Момчетата са гадни.

Аманда отгърна на следващата страница.

Мило дневниче, имам 100 точки на теста по правопис! Мама ме заведе да ям сладолед. Татко каза, че съм най-умното момиче в целия свят!

И на следващата страница:

Мило дневниче, днес имах час по плуване. Учихме как да се гмуркаме. Беше забавно.

Според написаното в дневника ѝ Трейси определено изглеждаше като нормален човек, помисли си Аманда. Всичко това бе толкова нормално, че чак беше досадно. Тук нямаше да научи нищо интересно. Затвори тетрадката и я захвърли на пода.

Разбира се, в действителност това нямаше значение. Аманда беше напълно уверена, че на сутринта ще бъде свободна от тази мрачна клетка, така че кимаше кой знае каква нужда да опознава добре момичето. Застана пред огледалото и се застави да погледне Трейси.

„Това огледало май не е много чисто“, рече си. Отражението ѝ се стори замазано. Кое то пък си беше хубаво, реши Аманда, като се замисли колко ужасно изглежда Трейси.

Ненадейно я осени една идея и тя без малко да се усмихне за пръв път през този ден. Беше се сетила с какво да уплътни времето си и в действителност да направи едно добро дело, докато е тук. (Не че да върши добрини ѝ беше навик, ала реши, че може би ще бъде възнаградена от по-висши сили и ще излезе от тялото на Трейси дори по-скоро.)

Имаше нещо много важно, което можеше да свърши за това бедно момиче — можеше да направи така, че Трейси да изглежда по-добре! Сега, точно в този ден, докато имаше контрол над тялото на Девън, можеше да си направи модна прическа, да се сдобие с хубави дрехи, гланц за устни и може би малко руж, за да освежи бледата си кожа. Така щеше да помогне и на себе си — ако Трейси не изглежда

така жалка, Аманда нямаше да се тревожи, че ще я съжалява, и да изпадне повторно в подобна ситуация.

Вече знаеше, че Трейси не носеше в себе си никакви пари, а и не беше открила пари, докато претърсваше стаята, ала ако съдеше по къщата, можеше да заключи, че семейството не е бедно. Аманда тръгна да търси майката на Трейси.

Намери я в стая, която не беше виждала преди — уютно кътче с телевизор. Госпожа Девън седеше на канапето и говореше по телефона, докато разлистваше нещо, приличащо на каталог за дрехи.

— Лайла, тези неща са толкова сладки! — каза с писклив глас тя. — Момиченцата ми ще бъдат очарователни тази зима. Ще поръчам еднакви малки розови шапчици и ръкавички с един пръст...

Ако това беше нейният дом, Аманда щеше просто да я прекъсне, ала тук, потропвайки нетърпеливо с крак по пода, тя зачака разговорът да свърши, за да заговори. И без това трябваше да реши как да се обърне към тази жена. Нямаше идея как я нарича Трейси. Мамо? Мами? Майко?

— Върви да отвориш вратата, Лайла, ще те изчакам — каза госпожа Девън.

И Аманда се пробва:

— Мамо? — Не последва отговор, а жената отгърна страницата в каталога. — Мами? — каза тя. — Майко?

Жената вдигна глава и безизразно погледна Аманда.

— Каза ли нещо?

— Просто се зачудих дали можем да отидем на пазар?

— Какво? Къде да отидем?

— На пазар. Можем например да отидем в мола.

Госпожа Девън реагира така, сякаш Аманда предложи екскурзия до Луната:

— В мола?

— Да. Не в големия на магистралата, а в другия, срещу „Медоубрук“... — Гласът ѝ отслабна, когато изражението на госпожата от объркано се смени с невярващо и сетне с нещо, много наподобяващо на гневно.

— Ти полудя ли? Да не си изгуби ума? Не ставай смешна! Нямам време за пазаруване. Горе ме чакат седем деца!

На върха на езика ѝ беше да каже: „Ти имаш осем деца!“, ала приятелката на госпожа Девън се беше върнала на телефона.

— Да, Лайла, тук съм. Трябва само да изтичам до аптеката, за да купя витамините на момичетата. Разбира се, че можем да пием кафе. Помощничката ми е тук и момичетата си подремват. Добре, ще се видим след десет минути.

Аманда остана поразена. Когато госпожа Девън затвори телефона, тя я зяпна яростно и попита:

— Имаш време да се видиш с приятелката си, но не можеш да ме заведеш на пазар?

Ала майката на Треиси я подмина, като че ли тя дори не беше там.

6

Джена не харесваше някой определен ден от седмицата повече от другите, но наистина мразеше срядата. Всяка сряда след последния си час трябваше да ходи при училищния наставник.

Това беше условието, което съдията постави, когато освободиха Джена след един месец, прекаран в изправителното училище. Ако пропуснеш срещите, наставникът щеше да я издаде на съдията и той на свой ред можеше да я върне пак в онова място, където много от децата бяха по-трудни дори и от нея.

Тя почука на вратата на господин Гонзалес и зачака неговият весел, жизнен глас да извика: „Влез!“. Както обикновено наставникът седеше върху бюрото си, вместо зад него.

— Здравсти, Джена! — поздрави я той с усмивка.

Беше ѝ много трудно да не отвърне на усмивката му. Всъщност тя харесваше господин Гонзалес, но не можеше да му позволи да разбере това. Затова само измрънка нещо, звучащо като неентусиазиран поздрав и зае обичайното си място.

— Как си? — попита я той.

— Добре — измърмори тя.

— Само добре? Хайде де, кажи ми нещо по-интересно от това. Страхотно, развълнувана, нещастна, ядосана — всичко е по-хубаво от само „добре“.

— Малко съм уморена — призна си тя.

— И защо така? Да не би трудно да заспиваш?

Ето това беше идеалната възможност да влезе в ролята си.

— Не, бях навън до късно снощи. Мотах се с тайфата. — Харесваше думата „тайфа“. Беше я научила от едно телевизионно шоу и ѝ звучеше много по-готино от „банда“.

Господин Гонзалес леко се намръщи.

— Джена, нали знаеш, че имаш вечерен час. До десет часа вечерта трябва да си се прибрала.

Беше забравила това друго изискване на съдията. Чевръсто преправи историята си:

— Е, не бях точно *навън*. Тайфата се събра у нас.

— Майка ти позволи ли това?

— Тъм, тя не знае. Нямах я.

— Разбирам — отвърна господин Гонзалес.

Той взе химикалката си и си записа нещо в отворения на бюрото бележник. Джена застина.

— Не че я нямаше цяла нощ или нещо такова додаде тя. — Прибра се към единайсет.

— И позволи на приятелите ти да останат?

Джена трескаво мислеше.

— Ами, тя не знаеше, че те са там. Бяхме в моята стая и вратата беше затворена. — Дали й вярваше? Надникна в съзнанието му и откри, че то беше замъглено от подозрения. Трябваше да продължи с разказа си, затова импровизира: — Тъ-ъ, едно от момчетата в тайфата ми предложи наркотици, но аз отказах. И го накарах да си върви — добави после.

— Браво — рече господин Гонзалес. — Изкуши ли се да вземеш наркотика?

— О, не — увери го Джена. — Вече не припарвам до наркотици. — Всъщност тя никога дори не беше опитвала какъвто и да е наркотик, ала това бе една от причините да я арестуват преди шест месеца — беше в компанията на дрогирани. Нямах против хората да си мислят, че в миналото е употребявала наркотици. Добре беше за репутацията ѝ.

За нейно облекчение темата на разговора се завъртя около часовете и оценките, а това си беше много по-безопасно за Джена. Не че беше брилянтна ученичка, но успяваше да се справя мъничко по-зле от средното, а това бе достатъчно никой да не я издаде на властите. Не искаше да се справя по-добре — нямаше да е хубаво за лошата ѝ слава.

Слава Богу, че господин Гонзалес не можеше да прочете *нейните* мисли. Докато се преструваше, че слуша обясненията му колко умна била и как можело да се справя много по-добре и дори ди получи стипендия за университет някой ден, мислите ѝ отлетяха към истинските събития от изминалата вечер.

Не беше се мотала с „тайфата“ си. Всъщност нямаше тайфа, освен ако не броеше жалката групичка, с която понякога седеше на железопътната гара, защото всичко бе по-хубаво от това да си е у дома.

Снощи обаче си беше стояла вкъщи с намерението да гледа нещо по телевизията и после да си легне. Но майка ѝ се върна у дома с приятели, пуснаха музика и се разтанцуваха, така че нямаше начин Джена да заспи при тази шумотевица в малкия апартамент. Вероятно бяха и пили, защото на майка ѝ ѝ прилоша и после Джена трябваше да почисти мръсотията.

Така че в действителност вината, че не бе успяла да се наспи предната вечер, не беше нейна, но не можеше да каже истината на господин Гонзалес. Ако съдията узнаеше как се държи майката на Джена, това щеше да бъде поредната причина да я отпратят.

Беше някак странно. Джена си мислеше, че останалите от нейния така наречен „клас за деца с дарба“ имат лош живот — живот, така различен от нейния. Само от време на време си признаваше, че собственият ѝ също не струва.

Но никога нямаше да признае това пред някого.

Аманда нямаше какво да прави. Беше написала домашните на Трейси и дори беше оправила леглото ѝ (нещо, което рядко правеше със своето у дома). Зачуди се дали има някакви домашни задължения, които бе длъжна да изпълни, като да сложи масата за вечеря например. Предполагаше, че може да попита Лизи, помощницата. Но от друга страна, не ѝ се нравеше особено много да говори с по-голямото момиче, което винаги ѝ се караше, че яде от храната на седемзначките.

Вдигна дневника на Трейси от пода. Този път го отвори в средата. По датата видя, че текстът е писан две години след последното, което прочете.

Значи тогава Трейси е била на девет. На страницата имаше само едно изречение: *Мило дневниче, понякога ги мразя.*

Мразеше кого? Децата в училище ли? Тогава защо не правеше нищо по въпроса? Раздразнена, Аманда пак хвърли дневника на пода.

Може би по телевизията даваха нещо интересно. Слезе по стълбите и отиде в малката стаичка, където бе видяла телевизора. Ала Седморката на Девън се бяха събудили от дрямката си и сега

момиченцата бяха в стаята заедно с Лизи, седяха на килима и гледаха някакво глупаво детско.

Застана на прага за миг, ала никой от Седморката не я погледна.

— Здравсти, Трейси.

Имаше усещането, че отново беше момичето, което я забеляза и сутринта, но нямаше как да бъде сигурна. Пък и какво значение имаше — в действителност те не бяха нейни сестри. Затова и не си направи труда да отвърне на детето.

На лавицата с книгите зърна нещо, което ѝ заприлича на фотоалбум. Взе го и се настани на малкото канапенце.

На първите няколко страници имаше много стари, черно-бели снимки, изобразяващи хора с демодирани дрехи. Хрумна ѝ, че това са бабата и дядото на Трейси или прабаба ѝ и прадядо ѝ. При всички случаи обаче не бяха никак интересни. Аманда продължи да отгръща страниците, докато не забеляза човек, когото позна — госпожа Девън като младо момиче, може би на тринайсет години. Поне предположи, че това е госпожа Девън, защото малко ѝ заприлича на Трейси. Или пък може би Трейси щеше да изглежда така, ако не беше толкова ужасна.

Момичето на фотографията беше слабо, но Аманда би го нарекла стройно, не кокалесто. И беше русо, ала косата му стигаше до брадичката, къса и бухнала, а не виснала на сплъстени клечки. Момичето имаше бледосини очи като на съученичката ѝ, ала те бяха лазурни, не воднисти. И на това лице имаше лунички, но изглеждаха сладки. И устните бяха така тънки, но имаха розов цвят и се извиваха в усмивка. Аманда не можа да се сети дали някога беше виждала Трейси да се усмихва. Може би на онзи седми рожден ден...

На всичкото отгоре младата госпожа Девън беше облечена и с хубави дрехи. И макар снимката навярно да бе трийсетгодишна, миниполата, която девойката носеше, щеше дори днес да изглежда добре, макар че Аманда не бе така сигурна за белите ботуши.

Отгърна страницата. Следваха още снимки на госпожа Девън, като колкото по-скорошни бяха снимките, толкова по-позната ѝ ставаше. Отново попадна на копие на същата сватбена фотография, която видя окачена на стената в дневната. Няколко страници по-нататък двойката младоженци стоеше в подобна поза, ала този път госпожа Девън държеше бебе на ръце.

Детенцето вероятно беше Трейси, осъзна тя. Разгледа внимателно снимката. Е, Трейси явно се беше родила нормална — приличаше на всяко друго бебе — симпатична и пухкава, а родителите ѝ изглеждаха щастливи от появата ѝ.

На последвалите страници имаше още снимки — Трейси, облечена в прелестни надиплени бухнали роклички за малки момиченца; Трейси по бански костюм, седнала в надуваем басейн; Трейси на конче на раменете на баща си. Почти на всички фотографии тя се усмихваше или се смееше с присвити очи. На следващата страница Аманда се натъкна на снимка от първия учебен ден — почти същата такава беше залепена и в семейния албум на семейство Бийсън и на Аманда ѝ се стори, че малката Трейси има същата розова раничка от марката „Хелюу Кити“, с каквато самата тя позираше на своята снимка.

И тогава се озова пред фотография, която я накара да ахне. Беше от седмия рожден ден на Трейси и на нея се виждаха всички гости около масата и рожденичката, застанала в средата. Аманда видя и себе си и позна приятелките си Софи и Нина, които също бяха посещавали втори клас с Трейси. Не че това беше страшна изненада, защото на тази възраст всички момиченца от един клас биваха канени на тържествата по случай рождените дни. Онова, което направо я поразиха обаче, беше начинът, по който тя самата и Софи бяха прегърнали Трейси, сякаш наистина бяха приятелки! А и всичко изглеждаше съвсем нормално, понеже Трейси беше също толкова сладка и щастлива, колкото останалите деца.

И госпожа Девън беше на фотографията — бе застанала зад Трейси и от големината на корема ѝ ставаше ясно, че бе в напреднала бременност. Аманда си спомни, че в онази година се беше родила Седморката на Девън.

На следващата страница вече нямаше никакви снимки на Трейси. Всъщност на практика всички останали снимки до края на албума представляваха портрети на седемзначките — позираха заедно, поединично, понякога с родителите си. Рядко се мяркаше и Трейси, но образът ѝ винаги беше или полускрит, или размазан.

От кухнята долетяха тракане на чинии и тенджери и Аманда се досети, че госпожа Девън се е прибрала у дома. Миг по-късно чу гласа на майката:

— Лизи, ще ми помогнеш ли с вечерята?

Лизи излезе от стаята и Аманда се запита дали и тя самата не трябва да помага. Ала госпожа Девън не я повика...

— Трейси?

Този път беше почти напълно сигурна, че момиченцето, което я заговори, бе същото, което се беше обадило и сутринта.

— Какво?

— Ще ни прочетеш ли приказка?

И ето че сега седем малки личица я гледаха очаквателно. Аманда нямаше как да отрече, че са много сладки. Ала преди да изпълни молбата им, входната врата се отвори и мъжки глас викна:

— Прибрах се!

Седморката на Девън наскачаха и изтичаха навън. Крясъци „Татко! Татко!“ изпълниха къщата. Аманда се изправи бавно и отиде в коридора, откъдето виждаше какво се случва в дневната.

— Ето ги и момичетата ми! — припя господин Девън, докато правеше глуповати опити да прегърне всичките деца накуп. — Здравейте, Санди, Манди, Ранди, Канди, Бранди, Танди и Ванди!

Седемзначките се кискаха като полудели, докато баща им ги вдигаше във въздуха една по една. Изглежда, не забеляза Трейси в коридора, пък и не попита за нея.

Точно тогава Аманда разбра кого Трейси понякога мразеше. Малките си сестрички. След тяхното раждане тя беше отритната и никой не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Вечерята е сервирана — повика ги госпожа Девън.

Съпругът ѝ и Седморката на Девън се отправиха към кухнята.

Аманда ги последва, ала се зачуди дали за Трейси има място на трапезата.

На следващия ден Аманда първа отиде за часа за деца с дарба — нарочно избърза. Това навярно бе единственото място в „Медоубрук“, където някой ѝ обръщаше внимание — в добрия смисъл на думата обаче. В часа по физическо момичето с нейното собствено лице беше заявило, че видяло как от косата на Трејси изпълзяла някаква буболечка. А това беше лъжа, естествено. Ала Аманда-Трејси не успя да се засмее или да отвърне. Странно беше как другата ѝ къса нервите! Защо Аманда не можеше просто да спре да се занимава с Трејси като всички останали?

Ала това бе най-малкият от проблемите ѝ в момента. Все още не можеше да повярва какво ѝ се случва и така се чувстваше още от събуждането си тази сутрин. Когато осъзна, че продължава да бъде Трејси Девън, цяло денонощие по-късно, я обзе паника. Нима бе възможно положението да е за постоянно? Дори нямаше сила да обмисли тази идея. Просто не можеше да бъде — това не можеше да ѝ се случи. Все някак щеше да се измъкне от това тяло.

Мадам я посрещна с усмивка — всъщност с първата усмивка, отправена към нея през целия ден.

— Трејси, виждам те за втори пореден ден! Това е чудесно!

Аманда отново се озадачи от възторжената реакция при появата ѝ. Нима Трејси отсъстваше толкова често? Спомни си часа от вчера, когато ги бяха проверявали поименно. Онзи учител също се изненада да я види. Никой друг от преподавателите не правеше от мухата слон, но пък и в никой от другите часове не проверяваха поименно. Най-вероятно онези учители дори не забелязваха дали Трејси присъства, или не.

Може би Девън имаше навика да бяга от този час, от часа за децата с дарба. Ала защо ѝ бе да не посещава единствения час, в който към нея се отнасяха човешки? Или където поне я забелязваха. Както и да е, Аманда не беше на мнение, че Трејси е от децата, които нарушават правилата. Пък и къде можеше да иде?

Кен влезе в стаята и Аманда се вгледа в него, сякаш го виждаше за пръв път. Той все така си беше сладур, пак си беше готин, ала ако правилно беше разбрала от вчерашното занятие, Кен имаше способността да чува мъртвите. Или поне така *твърдеше* той. Без значение дали мъртвите говореха на Кен, или момчето си го въобразяваше, нея я полазваха тръпки от ужас.

Следващият, който дойде, който всъщност се дотъркаля, беше Чарлс. Чарлс, който явно умееше да движи предметите само с поглед. Това можеше да бъде полезен талант, хрумна ѝ на Аманда. Докато си седиш на масата, няма да ти се налага да молиш някого да ти подаде солницата. Всичко, което ще ти се наложи да правиш, е да я погледнеш. Зачуди се дали момчето ползваше дистанционното управление, когато гледа телевизия, или можеше да сменя каналите с мисълта си.

От друга гледна точка обаче тази дарба беше някак опасна. Вчера една от онези книги можеше да я прасне право в лицето. Ами ако беше седяла под полилей? Чарлс бе способен да го накара да се стовари върху главата ѝ. Наум си отбеляза, че не бива да привлича вниманието му върху себе си. Не че всъщност се опасяваше, че това щеше да се окаже проблем — Трејси явно беше много умела в избягването на чуждото внимание. Може би тъкмо това беше нейната дарба.

После в стаята влязоха Емили и Сара. Аманда още не беше съвсем наясно какви са техните дарби. Всичко, което откри вчера, бе, че Емили говори страни неща, а Сара е съвсем неразгадаема. Мартин седеше точно зад нея. За него ѝ бе известно само, че има силата да наранява хората, но не знаеше *как*.

Малкото кръглолико момче също дойде. Аманда не знаеше нищичко за него, дори името му. И последна пристигна Джена, която четеше мислите на хората.

Още щом зърна момичето, Аманда осъзна, че то се е вторачило в нея с най-странното изражение на лицето си. „Ужас, иска да прочете мислите ми!“ — досети се тя. Трескаво се опита да си представи за какво мисли Трејси по време на час. Навярно беше потисната и си мислеше за всички хора, които я пренебрегват през деня — родителите ѝ, шофьорът на автобуса, децата в училището. Или пък си мислеше за човека, който ѝ обръщаше внимание — момичето, за което всички

мислеха, че е Аманда Бийсън. Хрумна ѝ, че Аманда наистина заслужава титлата Злата царица...

О, не, мислеше си за Аманда! Бързо насочи съзнанието си към седемте малки сестри на Трейси и се опита да си спомни имената им. Санди, Манди, Канди... Бланди? Не, не бяха така.

— Добър ден, ученици — заговори мадам. — Както знаете, вчера обсъждахме проблема на Кен. Мъж, уверен, че жена му го е убила, настоява Кен да уведоми полицията. Кен не иска да се намесва и е напълно прав. Защо обаче е прав?

Ръката на Мартин литна нагоре и момчето диво я размаха.

— Да, Мартин?

— Прав е, защото в полицията няма да му повярват. Никой не ни вярва. Когато казвам на хората какво мога да правя, те просто ми се смеят и се налага да им покажа. И тогава всички много ми се ядосват.

Кен се намеси:

— Мартин, може би е най-добре да не им казваш нищо. Така те няма да ти се присмиват и няма да ти се налага да им показваш. И никой няма да ти се ядосва.

Мадам се усмихна на Кен и го похвали:

— Много добър съвет, Кен. Но, Мартин, ти отговори на въпроса ми. Кен ще постъпи правилно, като не се обади в полицията, защото няма да му повярват. Трябва да запомните, че обикновените хора — хората, които нямат дарба — не вярват в способностите, които имате вие. Какво ще се случи, ако някой от вас издаде пред някого на какво е способен? Емили?

Отговор не последва.

— Емили!

— Ъ? Тоест, извинете, мадам, какво ме попитахте?

Учителката заговори строго:

— Емили, *трябва* да държиш съзнанието си тук, в час.

— Съжалявам, мадам. Само че, ами, все виждам едно земетресение и си мисля, че може би ще се случи утре, но не знам къде.

Мадам поклати глава.

— Емили, предполага се, че се опитваш да *контролираш* виденията си, не да ги отприщваш.

— Но ако разбере къде ще се случи земетресението, ще мога да предупредя хората, за да не бъде наранен някой.

Тогава се намеси и Чарлс:

— Няма да те послушат. Ще стане точно както каза и Мартин — няма да ти повярват. Само ще те вземат за смахната.

Емили обаче упорстваше:

— Но после ще осъзнаят, че съм била права.

— И тогава какво ще се случи с теб, Емили? — Това я попита мадам, а после се обърна и към целия клас: — Какво ще се случи с всеки от вас, ако хората приемат сериозно факта, че имате дарби? Сара, как мислиш, какво може да ти се случи?

И вечната усмивка на Сара като че ли повехна.

— Някой може да ме помоли да върша ужасни неща за него.

— Винаги можеш да откажеш — каза Чарлс. — Така бих постъпил аз.

И Джена се включи:

— О, така ли? Ами ако този някой е опрял пистолет в слепоочието ти, докато ти изказва молбата си?

— Това е лесно — отвърна Чарлс, — ще накарам пистолета да изхвърчи от пръстите му. А Сара може да се справи дори по-добре. Може да принуди човека да опре дулото в собствената си глава и да си пръсне мозъка!

— Никога не бих направила такова нещо! — викна Сара.

— Може би *не би* го направила — рече Джена, — но си *способна* да го извършиш.

Мадам пое нещата в свои ръце и обясни:

— Става дума за това, че ако хората открият на какво сте способни, ще се опитат да ви използват за собствените си цели. Ще бъдете отведени някъде, ще ви изучават, ще ви изследват, преглеждат. Вероятно ще бъдете държани под ключ. Трейси, ти какво мислиш за това?

Аманда не знаеше как да отговори. Все още се опитваше да осъзнае наученото — Емили виждаше бъдещето. Сара можеше да контролира хората. А и Аманда беше объркана от онова, което мадам им обясняваше — учителката звучеше като родител, който напомня на децата си да не говорят с непознати. Това беше необичайно за

преподавател. Пък и все още не знаеше какво самата тя — не, всъщност какво *Трейси* умее да върши.

Мадам очакваше отговор и се взираше в ученичката с леко смръщено изражение.

— Ъ-ъ, нищо, нямам мнение, мадам.

— Типично! — изсумтя Чарлс.

От неговата реакция Аманда си направи извода, че Трейси не говореше много в този час.

Мадам продължи мисълта си:

— Нека се върнем на проблема на Кен. Вчера ви помолих да си спомните момент, когато успешно сте контролирали дарбата си. Възможно е Кен да се поучи от вашия опит. Кой иска да ни разкаже някоя случка? Емили? *Емили!*

— Да, мадам, миналия уикенд имах подобно преживяване. Леля ми и нейният приятел вечеряха с нас. След два месеца ще се женят и се питаха къде да отидат на меден месец. Леля иска да отиде на Бермудските острови и, макар че дори не знам къде точно се намират, затворих очи, съсредоточих се и видях, че след два месеца там ще връхлети тропическа буря, горе-долу по времето, когато двамата искат да отидат на меден месец!

Мадам изглеждаше разтревожена, ала Аманда не вярваше, че безпокойството ѝ е свързано с медения месец на лелята.

— Ти каза ли на леля си?

— Не точно. Разказах им, че познавам едни хора, които за медения си месец отишли в Ямайка, и че много им харесало там. И тогава се оказа, че приятелят на леля винаги бил мечтал да отиде в Ямайка, и ето как те промениха плановете си за екскурзията след сватбата!

— Еха, ама това е много готино — коментира Кен. — Избавила си ги от тропическата буря, но не си издала нищо за себе си.

Мадам бавно кимна.

— Да, това е било много творчески подход, Емили. Ала въпреки това си поела риск. Можело е да те заподозрат.

— Но тя ми е леля, мадам! Не би ме наранила.

— Не и съзнателно може би — отвърна мадам. — Но опасността е истинска, Емили, и трябва винаги да бъдеш нащрек...

— Чакайте малко — прекъсна ги Джена. — Ами всички онези хора на Бермудските острови? Някои от тях може също да са отишли там за медения си месец.

— Но аз не мога да помогна на всички! — викна Емили.

— Защо не? — предизвика я Чарлс. — Ако беше видяла бъдещето преди да се родя, можеше да предупредиш родителите ми, че докторът ще допусне глупава грешка при израждането ми и че ще бъда в инвалидна количка!

— Дори и на годинка не съм била, когато си се родил! — простена Емили.

Учителката плесна с ръце.

— Ученици, ученици! Достатъчно. Днес трябваше да обсъждаме проблема на Кен.

Ала тъкмо в този момент вратата на стаята се отвори и вътре влезе директорът, господин Джаксън, придружен от млада жена, която Аманда никога преди това не беше виждала.

Мадам леко смръщи вежди заради прекъсването.

— Добър ден, господин Джаксън — учтиво го поздрави тя, ала нещо в тона ѝ се стори много интересно на Аманда. Винаги когато директорът влизаше в някоя стая, учителите се държаха много почтително и се суетяха да го посрещнат. Ала нещо в гласа и изражението на мадам подсказа на Аманда, че жената не харесва особено господин Джаксън. Навярно и други преподаватели не харесваха директора, но повече от сигурно бе, че те никога не го показваха. Аманда отново остана впечатлена от факта, че мадам е така различна от останалите учители.

— Какво можем да направим за вас, господин Джаксън? — попита го тя, ала думите ѝ прозвучаха, сякаш въобще не иска да направи нищо за него.

Лицето на директора, което обикновено бе мрачно, сега изглеждаше необичайно ведро.

— Става дума за това какво аз мога да направя за вас, мадам. *Както и* за целия ви клас. Бих искал да ви представя Серена Ханкок, вашата нова стажантка.

Очевидно бе, че мадам се слиса.

— Стажантка ли? Не съм молила за стажантка, господин Джаксън. Никога преди не сме имали стажантка в този час.

Изржението на директора малко се помрачи.

— Е, ето че сега имате. И смея да мисля, че трябва да бъдете благодарна за помощта. Предполага се, че учениците ви имат дарби, нали така?

Мадам го погледна предпазливо.

— Да.

— Е, госпожица Ханкок също има дарба. Тя умее да хипнотизира.

Според Аманда мадам вече изглеждаше обезпокоена.

— И защо моите ученици биха имали нужда от хипнотизатор?

Директорът сви рамене.

— Специални деца, специални нужди, специални решения. Сега ще ви оставя с госпожица Ханкок — рече той и излезе от стаята.

Всички се вгледаха любопитно в госпожица Ханкок. Всъщност Аманда беше силно впечатлена от новото попълнение в класа им. Също като повечето стажанти и госпожицата беше много млада, най-вероятно беше под трийсет години. За разлика от повечето учители обаче, тя изглеждаше готина. Имаше гъста, дълга руса коса, спускаща се по гърба ѝ на идеални вълни, и алени устни. Роклята ѝ беше невероятна — къса, прилепнала и с ярки цветове — тюркоазено и виолетово. Като предана читателка на списание „Тийн Вог“ Аманда много добре знаеше, че тюркоазеното и виолетовото бяха много модерни този сезон.

— Моля, седнете, госпожице Ханкок — нареди ѝ мадам. — Уверена съм, че днес бихте желала единствено да наблюдавате.

Младата жена се усмихна, разкривайки искрящо бели зъби.

— Благодаря, мадам. Но, моля ви, наричайте ме Серена. — Тя се обърна и към учениците: — Всички можете да ме наричате Серена.

Аманда напълно разбираше защо по лицето на мадам се изписа стреснато изражение. Нито един учител в „Медодубрук“, пък бил той и стажант, не беше наричан само по малко име.

Всички наблюдаваха как Серена се настанява в дъното на стаята. Сетне отново се обърнаха към мадам.

На Аманда ѝ се стори, че учителката им изглежда объркана, сякаш не знае как точно да постъпи. Това беше странно за мадам — само след два часа с нея Аманда вече можеше да твърди, че тази преподавателка винаги излъчва неподправена самоувереност. Защо се

тревожеше сега? Да не би да се опасяваше, че ще изгуби класа си и че мястото ѝ ще бъде завзето от стажантката? Обикновено никой не обръщаше особено внимание на стажантите.

Най-накрая мадам отново заговори:

— Струва ми се, че това е добър момент да почетем самостоятелно. Уверена съм, че всички си носите книги. Моля, извадете ги сега.

Сетне тя също седна зад бюрото си и отвори един том.

Всичко бе много необикновено, помисли си Аманда. Като че ли учителката не искаше да продължи разговора за дарбите им в присъствието на стажантката. Но нима другите учители не знаеха какви странни неща могат да вършат тези ученици? Поне господин Джаксън трябваше да знае за тях — та той беше директорът! И несъмнено бе предупредил стажантката, Серена, преди да я прати в класната стая, за да работи с тези чудаци.

Тогава защо не се върнеха към разговорите си? Ако продължаха с дискусията, може би Аманда най-сетне щеше да открие каква е дарбата на Трейси. Защо мадам внезапно започна да се държи, все едно искаше да пазят тишина? Струваше ѝ се, че тя все иска да ги закриля. Ала да ги закриля от какво, от кого?

Не им се наложи да четат дълго време. Скоро след това звънецът би и мадам ги освободи, без дори да им даде домашно за следващия ден.

Аманда събра книгите си и излезе в коридора. Тръгна към кабинета, където щеше да се проведе следващият ѝ час, и не забеляза, че Джена върви след нея, докато момичето не прошепна в ухото ѝ:

— Ти не си Трейси.

8

В продължение на един кратък миг Джена се уплаши, че е допуснала грешка. Реакцията към обвинението, което отправи, бе съвсем обичайна за Трейси. Момичето сега я гледаше неспокойно, уплашено и готово да заплаче.

Ала и последната сянка на съмнение изчезна, когато изражението на Трейси се промени. Сега съученичката ѝ отвърна с предизвикателен поглед.

— Ти си луда — каза тя. — Разбира се, че съм Трейси. Кой друг бих могла да бъда?

Този отговор само потвърди подозренията на Джена. Трейси никога би се държала така нападателно.

— Ти си Аманда Бийсън.

— *Не съм* — заяви момичето разпалено, ала за Джена не бе нужно да чете мислите ѝ, за да разпознае паниката, изписана на лицето на Аманда-Трейси.

— О, напротив. Ти си Госпожичка Суперготина Аманда Бийсън. Не съм забравила как ти и надутите ти приятели ме нарекохте вампир. Ех, де да бях! Ако бях вампир, досега да съм ти източила кръвчицата.

— Ти си отвратителна и луда — отвърна момичето-не-Трейси и се обърна.

Джена я стисна за ръката.

— Нахаканите ти приятелчета знаят ли, че крадеш чужди тела? Какво ли ще кажат, ако узнаят, че си дете с дарба, като останалите откачалки в този клас?

— Никога няма да ти повярват!

— Да вървим да видим — каза Джена и се озърна. — Ето я Софи Грийн, не е ли една от приятелките ти?

— И виж с кого има среща при шкафчетата — пресече я тя. — С Аманда Бийсън.

Джена се смръщи, докато наблюдаваше как Софи и Аманда се отдалечават заедно по коридора.

— Не знам кой е това. Твоят клонинг може би. Или пък робот. Но не е Трейси, това е очевадно. Изглежда прекалено самоуверена. — Джена изгледа Аманда-Трейси преценяващо. — Значи ти и Трейси не сте си сменили местата.

— Не. *Онова* съм аз и аз съм си аз и не знам как става, но... — Аманда-Трейси внезапно млъкна и Джена се захили.

— Значи е истина. Само правех догадки, но ти в действителност се оказа крадец на чужди тела. Чувала бях за хора като теб, но никога не бях срещала някой от тях.

Аманда усети топлината, плъзнала по лицето ѝ заради гнева. Вече я беше виждала и преди в столовата, когато някой разля портокалов сок по белите джинси на истинската Аманда.

— Само смей да кажеш на някого — рече Аманда. — Само да посмееш и аз ще...

Джена не ѝ даде възможност да довърши.

— Не се тревожи, Аманда, няма да те издам. Не още. Обаче има нещо, което не ми е ясно. Защо искаш да бъдеш Трейси?

— Да не се шегуваш? Да не мислиш, че искам да бъда в тялото на това противно момиче? То... то просто се случи. Мислех си нещо за нея и после... пуф!

— И защо мислеше за нея? Не ми се вярва, че на великата и прекрасна Аманда Бийсън ѝ пука за горката малка Трейси Девън.

Джена много се забавляваше да дразни Аманда. Никога преди не беше говорила така с някое харесвано момиче и не можеше да не признае, че ѝ е забавно, макар че точно това харесвано момиче не изглеждаше като себе си.

— Не може ли просто да се разкараш и да си гледаш работата? — разлюти се Аманда.

— Не. Искам да знам къде е Девън.

Толкова беше странно да зърне такова надуто изражение на лицето на Трейси. Джена трябваше да си напомни, че зад това лице всъщност се крие суперснобката Аманда Бийсън.

— Не знам — най-сетне призна Аманда.

— Не чуваш ли мислите ѝ, или нещо такова?

— Не.

Джена усети прилив на тревога.

— Тя не е... *мъртва*, нали? Уби ли я, когато открадна тялото ѝ?

— Не! — възкликна Аманда. Поколеба се. — Искам да кажа, *не мисля*, че съм я убила. — Прехапа устни. — Нямах ли да усетя, ако в мен имаше някой мъртъв?

— Но не я усещаш и да е жива, нали?

— Не. — Аманда погледна нагоре към часовника в коридора. — Всеки момент ще бие звънецът. Не искам да закъснявам за час.

— Няма проблем — каза Джена. — И без това през половината време никой не забелязва Трейси.

Аманда се намръщи.

— И защо така? Мадам все казва, че ѝ било приятно да ме *види*.

— Още ли не си се досетила?

— Какво да съм се досетила?

— Каква е дарбата ѝ?

Звънецът би и малкото останали в коридора ученици се пръснаха.

— Ела да се срещнем след училище в мола, пред „Барнс енд Ноубъл“. — Нямах да понесе още една обида. — Това е книжарница, ако не знаеш. Точно до „Стайл Сешън“ е и съм сигурна, че *него* го знаеш къде е.

Необичайно доволна от себе си, Джена важно се отправи към следващия си час. През останалото време от учебния ден настроението ѝ беше приповдигнато. Не харесваше нищо, свързано с „Медоубрук“, ала определено ненавиждаше Аманда Бийсън и нейните дружки. Щеше да ѝ хареса да гледа как Аманда се тормози.

На Аманда ѝ прилоша. Да търпи заповедите на откачалка като Джена Кели беше едва ли не също толкова лошо, колкото да бъде откачалка като Трейси Девън. Нещата ставаха все по-зле.

Ала преди настъпването на края на учебния ден тя вече бе взела решение да иде в мола, за да се срещне с Джена. Съученичката ѝ познаваше Трейси и можеше да чете мисли, затова може би, само може би, тя щеше да успее да ѝ помогне да излезе от тялото на Девън. Не знаеше как точно можеше да помогне Джена, но заключи, че е възможно всички тези странни деца да са свързани по между си по някакъв начин, че разполагат с някакво необикновено познание.

Само че дали Джена щеше да иска да ѝ помогне? Очевидно бе, че съученичката ѝ не я понася, което си беше разбираемо. Зубърите, загубените и смотаните винаги се преструваха, че мразят харесваните момичета, но в действителност им завиждаха и искаха да бъдат на тяхно място.

Но като че ли Джена се притесняваше за Трейси. И може би щеше да ѝ помогне, ако сметнеше, че така ще помогне на Трейси. Във всеки случай Аманда нямаше какво друго да прави и предпочете да отиде в мола вместо обратно в дома на Трейси, за да бъде пренебрегвана.

Затова, когато звънна последният звънец, тя забързано излезе от училище и отиде право на кръстовището, където безопасно можеше да пресече улицата, отвеждаща към мола от другата страна. Въпреки злостната подигравка на Джена тя знаеше точно къде да намери „Барнс енд Ноубъл“. Глупавата Джена не схващаше, че само защото едно момиче е хубаво, готино и харесвано, това не значеше, че никога не е прочело и една книга. Малко след като влезе в мола и отиде пред книжарницата, в магазина пристигнаха и Софи, Нина и Другата-Аманда. Вцепени се за миг. Какво щяха да кажат, ако я видят заедно с Джена? И после едва не се засмя на глупавата си уплаха.

— Защо си толкова щастлива, Трейси? — попита я Нина, когато групичката им мина покрай нея. — Нямаш причина да се усмихваш.

Ето това вече беше интересно. Обикновено Нина не обръщаше внимание на Трейси също като всички останали. Може би просто се опитваше да впечатли Другата-Аманда с лошотията си. Или може би искаше да оспори титлата на Аманда като Злата царица? Напомни си, че трябва отблизо да наблюдава Нина.

Разсея я пристигането на Джена, която беше дочула подмятането на Нина.

— Добри приятели си имаш — коментира тя.

— О, я млъквай — отвърна ѝ Аманда. — Единствената причина да се срещна с теб тук е, че може би ще успееш да ми помогнеш да се върна в собственото си тяло. И да върна Трейси в нейното — бързо добави тя.

Не искаше Джена да остава с впечатлението, че ще ѝ прави услуга.

— Първо трябва да я открием — каза Джена. — Което може и да не е толкова лесно, като се има предвид дарбата ѝ.

— А каква е тя? — нетърпеливо попита Аманда.

Обаче сега пък Джена се разсея и се загледа в едни хора долу в другия край на мола пред универсалния магазин.

— Искаш ли да се запознаеш с моите приятели? — обърна се тя към нея.

— Не особено — отвърна ѝ Аманда, ала Джена отмина нататък и на нея не ѝ остана друго, освен да я последва.

Щом се приближиха до групичката, започнаха да я измъчват лоши предчувствия. Приятелите на Джена изглеждаха доста страшни.

Едно по-голямо и хилаво момче с боядисана в зелено коса и цигара, виснала от устата му, поздрави:

— Здравсти, Джейни.

Не беше възможно да са добри приятели, след като дори не знаеше името ѝ, помисли си Аманда. Ала Джена не ѝ се стори смутена.

— Джена — поправи го тя. — Хей, Слъг.

„Слъг ли? Че кой носеше такова име?“ Аманда стана нетърпелива да узнае имената и на останалите. Отвореното момиче с черните грим и дрехи и кървавочервеното червило се казваше Бъбълс, а момичето с обръснатата глава и татуировките по ръцете беше Скънк. Джена ѝ представи здравето момче с полузатворените очи като Хари. Аманда реши, че те всички изглеждат по-големи, поне на по осемнайсет. И всички бяха страхотно грозни.

— Това е приятелката ми Ам... исках да кажа Трейси.

Нито веднъж, откакто бе започнало това преживяване с откраднатото тяло, Аманда не се бе чувствала толкова благодарна, че изглежда като Трейси. Направо щеше да умре, ако някой видеше истинската Аманда с такива хора.

— Какво сте намислили? — попита ги Джена.

— Ще изтръскаме „Таргет“ — обясни Слъг и кимна по посока на универсалния магазин. — Някога виждала ли си такова нещо? — попита той и извади от джоба си странно оформен метален предмет.

— Какво е това, някакво оръжие ли? — попита Джена.

Слъг издаде звук като от хъркане, което Аманда изтълкува като неговата версия на смях.

— Не. Нали знаеш онези пластмасови неща, които слагат, за да не можеш да откраднеш стоката?

Сега той гледаше Аманда и тя се почувства длъжна да отговори:

— Това е аларма. Махат я на касата, след като платиш. Иначе се разпищява, когато излезеш от магазина.

— Да, точно. Е, това полезно малко нещо маха пластмасовото. И можеш да си излезеш с половината магазин в джоба.

— Трябва да имаш наистина големи джобове — рече Джена и Аманда не се сдържа и се разсмя, ала явно никой друг не схвана шегата.

— Имам само две такива — продължаваше Слъг, — но ще си ги подаваме. После ще разделим плячката. Ще вляза пръв, за да видя къде са скъпите неща. Връщам се след малко.

Слъг напъха джаджата обратно в джоба си и влезе в магазина.

Аманда се обърна към Джена.

— Те ще крадат ли?

— Да — отвърна ѝ Джена прекалено предизвикателно. — Проблем ли имаш с това?

— Е, противозаконно е със сигурност.

Този коментар накара приятелите на Джена да се разсмеят и Аманда усети как лицето на Трейси се изчервява.

— Ами, мен не ме бройте.

— Пъзла! — подигра ѝ се Джена.

Аманда ни най-малко не я засягаше дали Джена я мисли за страхливка. Онова, което я тревожеше, бе, че това начинание можеше да прекрати бъдещото сътрудничество между тях двете.

— Ето го Слъг — обяви Бъбълс.

Момчето застана пред „Таргет“ и им махна да се приближат. Бъбълс, Скънк и Хари тръгнаха към него, ала Джена се позабави.

— Сигурна ли си, че не си навита? — попита тя Аманда.

Преди обаче Аманда да успее да отвърне, иззад нея долетя друг познат глас:

— Ей, момичета, какво правите тук?

Беше Емили от часа за деца с дарба. Беше сама и носеше торбичка от книжарница.

— Просто се мотаем — отговори Джена.

Емили отнесено заяви:

— Не знаех, че двете движите заедно.
Аманда понечи да отхвърли това твърдение, но стисна зъби.
— Какво си купи? — попита я вместо това.
Емили бръкна в торбичката и извади една книга. Джена прочете заглавието:
— „Аз бях Мария-Антоанета“.
— Била е последната кралица на Франция — обясни им Емили.
— Обезглавена е по време на Френската революция.
Джена се закиска.
— Кой е написал книгата? Нейният призрак ли?
— Не, жена на име Лавиния Пушкин. Тя твърди, че е била Мария-Антоанета в предишен живот.
Аманда извъртя очи.
— Нали не вярваш на тези работи?
Емили вдигна рамене.
— Аз виждам бъдещето, може би тя вижда миналото.
Сега беше ред на Джена да забели очи.
— Емили, всеки може да види миналото. Това се нарича история.
Можеш да я прочетеш в книгите.
— М-м-м.
Емили явно вече не слушаше. Очите ѝ се бяха изцъклили.
— Сега виждаш ли нещо в бъдещето? — попита Аманда.
Емили кимна.
— Някой, който ей сега ще спечели от тотото.
— Честно? — Сега вече Джена изглеждаше заинтригувана. —
Майка ми всяка седмица пуска фиш.
— Някой в Канада е — измърмори Емили. — В Торонто... не, в Монреал.
Джена помръкна.
— Ох. Е, добре, трябва да вляза в „Таргет“, преди да изчезнат всички хубави неща.
— За какво говориш? — попита я Емили.
— Джена и приятелчетата ѝ ще крадат — обясни ѝ Аманда.
Изражението на Емили се промени.
— Не го прави, Джена.
Момичето простена.

— О, страхотно! Още една добрячка, която я е страх да наруши закона.

Емили поклати глава.

— Приятелите ти... ще ги хванат.

— Нима виждаш това? — намеси се Аманда. — Наистина ли?

Емили кимна.

Джена не изглеждаше убедена.

— Казваш го, само за да не открадна нещо.

— Не — рече Емили, — така ще стане.

— По-добре е да ги предупредя — притесни се Джена и тръгна към магазина.

— Недей! — викна ѝ Емили. — И теб ще заловят. Ей сега ще се случи.

Джена се поколеба и добре, че го направи. Само няколко секунди след това един униформен пазач излезе заедно с приятелите ѝ — всичките с белезници на ръцете. Групата се скри зад врата с надпис „Охрана“.

— Еха — възхитено каза Аманда. — Как разбра?

— Това е дарбата ми — обясни Емили, но не звучеше особено горда от себе си. — Виждам някои неща. Само че никога не знам какво да правя с това знание.

— Е, благодаря, че на мен ми каза — рече ѝ Джена. — Щяха моментално да ме върнат в изправителното училище.

— Радвам се, че ти помогнах — отвърна Емили, но гласът ѝ вече бе тъжен. — Не ми се отваря възможност често да помагам на хората, основно защото виденията ми невинаги са много ясни. Пък... е, ами то е, както казва мадам — кой би ми повярвал? Просто ще ме помислят за луда.

Аманда съзнаваше, че ако иска всички да вярват, че тя е Трейси, трябва да си затваря устата. Но не устоя и попита:

— Винаги ли си можела да правиш това? Да виждаш бъдещето?

— Когато бях на пет, получих първото си видение. Баща ми излезе от къщи, за да отиде на работа. И аз видях, че щом стигне до края на алеята, друга кола ще се появи на улицата и ще го блъсне много лошо. Но не му казах.

— И случи ли се? — попита Аманда.

Емили кимна.

— Той загина. Не си ли спомняш? Разказвах тази история в час.

— Аз, ъм, сигурно съм отсъствала тогава — смотолеви тя.

Историята на Емили беше ужасна, много потискаща, и на Аманда ѝ се искаше да смени темата. За щастие забеляза един човек в мола, който може би щеше да им се стори интересен.

— Това не е ли новата ни стажантка?

И точно когато и трите погледнаха към нея, младата жена ги забеляза. Помаха им и тръгна към тях.

— Ох, супер! Учител — изръмжа Джена.

Ала стажантката изглеждаше истински щастлива, че ги е срещнала.

— Здравейте, момичета! Какво съвпадение да се натъкна на вас тук!

Емили се запъна:

— Здравейте, госпожице... ъ-ъ-ъ...

— Серена — напомни учителката. — Това е толкова готино! Какво сте намислили?

Ако питаха Аманда, младата жена се престараваше с това „Аз съм ви другарче, а не преподавател.“ Джена също изглеждаше недоверчива. Ала Емили беше любопитна.

— Само си стоим — отвърна тя.

— Толкова съм развълнувана за тази работа — довери им Серена.

Веждите на Джена литнаха нагоре и тя попита:

— Наистина? И защо?

— Ами защото не е само преподаване, нали? Та нали вие сте съвсем различни.

Джена продължаваше да бъде бдителна.

— Какво искате да кажете с това „различни“?

— Няма проблем — успокой я Серена. — Знам, че сте, ами нали знаете, *специални*. И наистина искам да ви опозная. Като приятели, не като ученици.

— Но ние сме точно такива — намеси се и Емили. — Ученици сме.

Стажантката отметна глава назад и се разсмя, сякаш момичето беше казало нещо невъобразимо смешно.

— Сериозно, момичета, не съм като останалите ви учители. Мадам е много мила и така нататък, но тя е *стара*. Не можете да ѝ доверявате тайните си. Искам да знаете, че с мен винаги може да поговорите. Можете да ми споделите тайните си, чувствата си.

— На мадам не ѝ харесва да говорим прекалено много за себе си — отново се обади Емили.

Серена кимна.

— Да, това е тъжно, нали? Вероятно ви е някак самотно, че не можете да говорите за онова, което е важно за вас.

Емили закима разпалено.

— Да, така е.

Съученичката им беше ужасно доверчива, забеляза Аманда. Защо му е на някой да разкрива тайните си пред човек, когото току-що е срещнал? Тази жена беше така настоятелна, че Аманда се чувстваше неловко.

Джена явно имаше същите притеснения.

— Аз изчезвам — обяви тя и си тръгна.

— Аз също трябва да си вървя, госпожице... ъ-ъ, тоест, Серена — заяви и Аманда. — Чао, Емили.

После забърза след Джена и я настигна.

— Чакай! Още не си ми казала.

— Какво не съм ти казала?

— За Трейси. И нейната дарба.

— Още ли не си се досетила?

— Не.

Джена се усмихна.

— Трейси може да изчезва.

Докато се прибираше към дома, Джена изненадващо се оказа в много добро настроение. Денят не беше лош — никак не бе лош. Пред очите си продължаваше да вижда физиономията на Аманда-Трейси, когато ѝ заяви, че знае коя е в действителност. Естествено, щеше да бъде много по-забавно да зърне потресеното изражение на истинското лице на онази надута Аманда Бийсън, ала това също беше хубаво — да знае, че е уплашила най-нахаканото момиче в „Медодубрук“. А и случката в мола също беше готина.

Джена не харесваше Слъг, Скънк и останалите, макар че ги наричаше своя „тайфа“, когато разговаряше с господин Гонзалес, и въпреки че беше обяснила на Аманда, че са ѝ приятели. Всъщност мислеше, че те са едни нещастни мизерници. Не се занимаваха с нещо истинско, не ходеха на училище или на работа. Просто си висяха наоколо по цял ден, просеха по ъглите на улиците или джебчийстваха, или пък задигаха неща от магазините. Бяха мръсни и не много умни, въпреки че не можеше да не си признае, че харесва мрачния вид на Бъбълс, който приличаше на нейния собствен, но многократно засилен.

Тези хора си нямаха дом, ала понякога се подслоняваха в някоя изоставена къща или апартамент, докато някой не се нанесеше или полицията не ги изгонеше. Много често спяха по пейките на гарата и точно от там ги познаваше и Джена. Имаше моменти, когато и тя ходеше на гарата, понеже не можеше да понесе да се прибере у дома.

Но въпреки това Джена вероятно щеше да влезе заедно с тях в „Таргет“, ако Емили не се бе появила и не бе предрекла какво ще се случи. Също като останалите деца в този клас, Емили не можеше да контролира дарбата си, и затова на Джена наистина ѝ бе провървяло.

Заръмя ситен дъждец, ала не това развали внезапно настроението ѝ. Беше завила по улицата, на която живееше.

Трите високи тухлени блока заемаха цялата алея. Наричаха се Бруксайд Тауърс^[1], което си беше шега — никъде край тях не ромонеше поточе, а и името „Тауърс“ навяваше мисълта за замъци или нещо такова. Всъщност Бруксайд Тауърс бе комплекс с общински жилища, натъпкани с всякакви хора, имащи едно-единствено общо нещо помежду си — недостига на пари.

Джена подозираше, че блоковете са били грозни, още когато са били построени, а сега изглеждаха дори по-грозни — бяха покрити с графити и знаци на банди. Имаше много изпочупени прозорци, някои от които заменени с картони. Площите наоколо не представляваха точно градинки, ако имаше някаква трева, то тя беше покрита с боклуци — чували със смет, стар хладилник, счупено колело.

В Бруксайд Тауърс имаше и добри хора. Джена се сети за госпожа Уонг, която живееше на същия етаж и беше поставила сандъчета със здравец по прозорците си. Ала едни момчета бяха успели да се покачат догоре и да ги изпочупят. Госпожа Уонг се беше разплакала...

Не, Бруксайд Тауърс не беше хубаво място за живеене. Понякога, когато беше трезвена и се чувстваше оптимистично настроена, майката на Джена обещавахе:

— Няма значение колко безпарична съм, всяка седмица ще купувам фиш за тотото. И някой ден, миличка, ще ни се усмихне късметът и тогава ще си купим хубава къща в добър квартал. Ако продължавам да купувам фишове, все някога трябва да спечеля, пати? Ще имам шанс, това искам да кажа, нали така се наричаше.

Джена никога не си и направи труда да обясни на майка си, че тъкмо теорията за шанса обясняваше, че бе много слабо вероятно въобще някога да спечели.

Не презираше майка си. Тя бе просто окаяна, слаба жена, чийто съпруг — бащата на Джена — я бе изоставил, докато е била бременна. И тя се чувстваше добре само когато се напиеше или дрогираше. Не беше зла — само много, много тъжна.

Джена си помисли, че щом влезе в апартамента им, човек може да усети тъгата, дори и майка ѝ да не бе у дома, както я нямаше и в момента. Възползва се от отсъствието ѝ и събра празните бутилки, измете пода и изми мръсните чинии в мивката. Ровейки в шкафа, откри буркан с фъстъчено масло и поостарели бисквити.

Сметката за кабелната не беше платена и затова телевизорът бе неизползваем. Понеже нямаше какво друго да прави, извади домашните си. Имаше много за четене, но това не беше проблем. Джена обичаше да чете.

Разбира се, не можеше да признае това пред никого. Щеше да бъде зле за репутацията ѝ...

[1] Brook — поток; Tower — кула (англ.) — Бел. прев. ↑

9

Първоначално на Аманда това не ѝ се стори чак толкова лошо и на път за дома размишляваше над откритието. Значи Трейси можеше да става невидима. Това обясняваше защо всички мислеха, че отсъства често, и защо мадам все ѝ повтаряше, че се радва да я *види*. А може би обясняваше и факта, че Трейси изглежда размазана в огледалото и на снимките.

Сега, въпросът бе какво Аманда можеше да стори с това знание? Тази дарба разкриваше много и съвсем нови възможности.

Какво щеше да се случи, ако изчезне? Ако отпрати и сложи край на всичко това? Може би щеше да успее да се промъкне в някой самолет и да отиде на екскурзия на екзотично местенце, където да се излежава на плажа и да не прави нищо. Дали невидимите хора хващаха тен?

Можеше да отсяда в най-люксовите хотели, без да плаща. Зачуди се какво ли става, когато невидим човек се храни — храната изчезваше ли? Или можеше да се види как се смила в невидимия стомах? Това щеше да бъде прекалено отвратително.

Или пък можеше да се движи с разни известни хора, като актьори или рок звезди, и да види какви са те в действителност. Или дори да отиде в собствения си дом и да открие какво прави другата тя...

Ала в края на краищата ѝ се наложи да признае тъжната истина. Децата с дарби не умееха да контролират уменията си. Понякога Джена не успяваше да вникне в нечие съзнание и виденията за бъдещето на Емили не бяха ясни. При Трейси невидимостта навярно просто се случваше — момичето вероятно не можеше ей така да щракне с пръсти и да изчезне.

Затова Аманда се върна в къщата на Девън и прекара поредната смотана вечер съвсем в стила на Трейси. На вечеря побутваше храната в чинията си, докато всяко момиче от Седморката на Девън бе

разпитано как е минал денят му, а родителите възкликваха колко са сладки. Никой не забеляза, че Трејси дори не хапна.

След вечеря се прибра в стаята на съученичката си, където написа домашните си и почете от книгата, която си взе от училищната библиотека. И тогава си спомни за дневника на Трејси. Може би момичето бе записало някои интересни приключения, които се бяха случили, като е било невидимо. Аманда извади тетрадката и я отвори на произволна страница.

Мило дневниче, всички казват, че Седморката на Девън са много сладки. Аз не съм сладка.

Това несъмнено бе така, помисли си Аманда. Отгърна още няколко страници.

Мило дневниче, днес малките ми сестри навършиха три години. Те порастват. А аз имам чувството, че се смалявам.

Това вече звучеше интересно, зарадва се Аманда. Тогава ли бе започнала да изчезва? Прелисти страницата.

Мило дневниче, мама и татко повече не ме поглеждат. Виждат единствено Седморката. Със същия успех можех да бъда невидима.

Значи тъкмо за седемзначките Трејси бе написала, че ги мрази. „Понякога ги мразя.“ Аманда не можеше да я вини. Децата отнемаха всяко внимание от сестра си. Ала сега Трејси щеше да стане невидима и всичко щеше да си дойде на мястото. Нетърпеливо отгърна следващата страница.

Мило дневниче, понякога ми се иска да се подстрижа. И да си купя нови дрехи. Но какъв е смисълът? Никой няма да забележи. Вече никой не ме вижда. Аз съм нищо.

Аманда се разгневи. Без дори да си прави труда да затваря дневника, тя го метна през стаята. Значи Трейси се бе потопила в самосъжаление. Ако трябваше да бъде напълно искрена, щеше да признае, че момичето вероятно има право на малко самосъжаление. Ала със сигурност не искаше да чете за това.

Е, поне вече започваше да разбира Трейси. От снимките, които разгледа, Аманда узна, че Трейси е била центъра на семейството, също като повечето бебета. Ала след раждането на седемте момиченца, бе ставала все по-маловажна за родителите си. Явно Трейси бе усетила това. И ако се чувстваш като нищо вкъщи, и в училище ще се чувстваш така. Стеснителността не бе единството, което караше Трейси да изчезва — момичето избледняваше, защото никой не му обръщаше внимание. И всичко това бе по вина на онези лоши седемзначки.

По-късно, настанила се в леглото на Девън, Аманда се замисли за собствения си дом, за своите родители. Като единствено дете винаги се беше оплаквала, че родителите й прекалено много й треперят, че наблюдават всяка нейна крачка и искат да знаят всичко, което й се случваше. Тя бе звезда у дома и това бе хубаво, ала можеше да бъде и уморително — на света съществуваше и нещо, наречено прекалено много внимание. Несъмнено между двете състояния трябваше да има и щастливо средно положение.

Следващият ден — петък — започна като типичен ден за Трейси. Вратите на автобуса се затръшнаха пред очите ѝ и на нея ѝ се наложи да върви пеша до училище. Затова и закъсня за първия час, в който проверяваха учениците поименно, ала никой не забеляза това.

В часа по английски на Трейси четеха „Ромео и Жулиета“ и Аманда искаше да каже нещо — за това, че Ромео е можел да усети пулса на Жулиета и да разбере, че любимата му не е наистина мъртва, и така той нямало да се самоубие и тя нямало да се самоубие и двамата

можели да живеят щастливо до края на дните си. Ала без значение колко пъти вдигна ръка, учителят не я посочи, не ѝ обърна внимание дори когато дивашки размаха ръка във въздуха.

Чак в обедното междучасие разбра какво става. Търсеше си място за сядане — празна маса. Когато огледа претъпканата и шумна столова, видя, че несъзнателно е застанала край своята специална маса, където Бритни и Софи и тя самата се бяха събрали. Нямаше начин да не са я зърнали, ала никой не я обиди, дори и Аманда-Другата. Тогава разбра, че е станала невидима.

Забързано излезе от трапезарията и се отправи към тоалетната, за да потвърди подозрението си в огледалото. Много странно е да се гледаш и да не виждаш никого. И колко ли щеше да трае това?

Излезе от тоалетната и тръгна по коридора. Беше готино да мине точно под носа на отговорника и да не я питат дали има позволение да бъде в коридора. Можеше дори да излезе от сградата и никой нямаше да я спре. Ала къде можеше да иде? Донякъде беше неприятно, че не е хулиганка като Джена. В това състояние щеше да успее да открадне доста неща.

Взе решение да влезе в библиотеката и да вземе някои книги. Ала на път за там мина покрай кабинета на директора и през откренатата врата дочу как мадам и господин Джаксън си говорят. Учителката звучеше разстроена и Аманда поспря, за да подслуша.

— Това положение никак не ми се нрави, господин Джаксън. В този час провеждаме крайно лични разговори. Учениците ми няма да се чувстват спокойни да говорят с непознат човек.

— Серена няма да остане непозната задълго — отвърна директорът. — И децата ще се научат да не се чувстват неловко с нея. И ако трябва да бъда напълно откровен, мадам, не ми харесва начинът, по който провеждате тези часове. Съзнавам, че вашите ученици са, ъм, *необикновени*, ала това не означава, че и часовете им не трябва да бъдат обикновени класни занимания.

Гласът на мадам се извиси:

— Но вие няма как да не признаете, че техните специални способности изискват поверителност!

— И какво е това, което ги прави толкова специални, мадам?

Последва миг тишина. На Аманда ѝ се прииска да зърне изражението на мадам.

— Знаете, че нямам право да обсъждам подробности за тези деца — най-сетне отвърна учителката.

Господин Джаксън изсумтя.

— Всичко, което зная, е, че преди две години се появихте на прага ми с писмо от училищното настоятелство, което ви разрешава да сформирате специален клас и имате право да не давате информация за това какви по-точно специални ученици ще бъдат повикани да се включат в заниманията. Очевидно е, че учениците ви не са особено умни, нито пък са умствено изостанали. Всичко, което мога да кажа, е, че те имат проблеми.

— Дарби.

— Да, наясно съм, че така ги наричате. Други биха ги нарекли измами. Знам само, че някой вярва, че тези деца имат... — той замлъкна, сякаш търсеше правилните думи — необичайни способности. Някакви чудати сили. Четат мисли, предвиждат бъдещето... прав ли съм?

Аманда не чу отговора на мадам. Навярно учителката въобще не бе отвърнала нищо, защото следващото, което момичето чу, бе дългата въздишка на директора.

— И също така съм наясно, че не ви е позволено да споделяте цялата информация с мен. Ала каквито и да са невероятните *дарби* на тези деца, все пак съм на мнение, че се отнасяте прекалено покровителствено към тях, мадам. Може би дори малко... собственически?

На това твърдение мадам отговори:

— Трябва да се държа така. Те имат нужда от закрила.

— От кого? От останалите ученици? От учителите? От мен? Да не би да смятате, че се намират в опасност тук, в „Медоубрук“?

— Опасността има много лица, господин Джаксън. Моята работа е да подготвя тези ученици така, че да съумяват да се защитават. — Гласът ѝ се извиси. — Не, това е повече от работа, това е мисия. Опитвам се да науча тези деца да се справят. И вие нямате власт над мен!

— Ако ще крещите, мадам, моля ви, затворете вратата.

Мадам бързо изпълни заръката и на Аманда не ѝ остана време да се промъкне вътре, преди вратата да се затръшне. Жалко, защото ставаше интересно. Мадам определено приемаше работата си много

сериозно. А Аманда все още не бе напълно сигурна каква точно е работата на учителката.

Забрави за библиотеката и започна да броди из коридорите, търсейки някой или нещо интересно, или да ѝ се удаде възможност да наблюдава незабелязано. Когато попадна на Кейти и Бритни, получили разрешение за излизане в коридора, тя ги последва и влезе в тоалетната с тях. Поне щеше да навакса с най-новите клюки.

Загледа с копнеж, докато двете ѝ приятелки спазваха ритуала, който изпълняваха винаги след обяда. Момичетата отвориха чантичките си с гримове и заоглеждаха лицата си в огледалото, за да установят кои части се нуждаят от освежаване на грима. И, разбира се, клюкарстваха.

Ала за Аманда бе пълен шок да чуе какво си говореха днес:

— Аманда наистина ме дразни — заяви Бритни. Аманда остана поразена. Бритни се извърна и огледа тоалетната. — Има ли някой тук?

Кейти се приближи към кабинките и надникна под вратите.

— Никой няма.

— Имах усещането, че някой ни подслушва — продължи разговора Бритни. — Просто Аманда си мисли, че е толкова... сецаш ли се? Хубаво де, купила си е някакви нови червени обувки тип пантофки. Налага ли се непрестанно да ни натяква колко са скъпи?

— Винаги прави така — вметна Кейти. — Сякаш иска да ни покаже на всяка цена, че има повече пари от нас. Това не е готино.

Аманда остана слисана и напълно объркана. Какъв беше смисълът да си купуваш нови неща, ако никой не узнава колко скъпи са те? Винаги бе мислела, че приятелките ѝ са впечатлени от цените на дрехите ѝ.

— А как само се подигра на ризата на Шанън, онази с цветята, само защото майка ѝ ги е избродирала собственоръчно — продължи Бритни. — Между нас казано, на мен ми се видя сладка.

— И на мен — рече Кейти.

Значи така говореха приятелките ѝ за нея зад гърба ѝ! И тъкмо в този миг Другата-Аманда влезе в тоалетната.

— Момичета, забравих да ви покажа — каза тя. — Вижте какво си купих вчера от „Сефора“.

Аманда доби усещането, че гледа любителско клипче, докато Другата-Аманда отваряше чантичката си и изваждаше малка кутийка.

— Това е туристически комплект за гримове с всичко необходимо, събрано на едно място. Вижте, дори си има мънички четчици и всичко останало. Беше суперскъп, но просто трябваше да си го купя.

— О, много ми харесва! — възкликна Бритни.

— Толкова е сладък! — ахна и Кейти.

„Двуличници такива“, възмути се Аманда.

В тоалетната влезе още едно момиче и тя се възползва от възможността да излезе. И понеже нямаше какво друго да прави, се запъти към стаята на деца с дарба.

Първа стигна там, ала мадам бе вътре със стажантката.

— Бих искала днес да започна с хипнотичните сеанси — тъкмо казваше Серена.

— Съжалявам — отвърна мадам, въпреки че не звучеше, все едно съжалява. — Днес имам да предавам много сложен урок. Няма да остане време.

Серена се усмихна.

— Господин Джаксън ми обясни, че мога да взимам учениците един по един и да работя поединично с тях в съседната стая, която не се ползва. Така че това няма да попречи на занятието.

— Ала ученикът, който отсъства, ще пропусне упражненията с останалите — запротестира мадам.

— Но замислете се само за потенциалните ползи, мадам. Вашата цел е да научите децата да се справят със своите... със своите особености. Проведени са множество проучвания, според които хипнозата може да влияе върху способността на човек да контролира лошите навици.

Аманда се възползва от възможността да се прокрадне от другата страна на бюрото и да огледа добре Серена. Честно казано, не можеше да разбере защо мадам се притеснява толкова много от младата жена. Добре де, Серена беше настояща, ала защо бе така подозрителна? Нима се опасяваше, че учениците ще харесат повече Серена като учител, отколкото нея самата? Ала мадам не изглеждаше като човек, загрижен за популярността си.

Пристигаха и другите ученици и мадам заговори по-спокойно на Серена:

— Техните *навици*, както ги наричате, не са лоши.

— Е, знаете какво имам предвид — отвърна стажантката. — А и имам позволенията на господин Джаксън да проведе тези сеанси.

Мадам стисна устни. Сетне кимна.

— Добре, госпожице Ханкок.

— Наричайте ме Серена.

Мадам огледа стаята.

— Чарлс, моля те, върви с госпожица Ханкок и съседната стая.

— Не искам да ходя с нея — измърмори Чарлс.

— Стига, Чарлс, няма от какво да се боиш — лъчезарно го увери Серена. — Ще бъде забавно!

Жената стисна дръжките на инвалидната му количка и го избута извън стаята.

— Тя ще хипнотизира ли Чарлс? — попита Емили, когато двамата излязоха.

— Ще се опита — отвърна мадам. — Но не всички хора се поддават на хипноза. Различните индивидуалности може би имат... различни реакции.

На Аманда ѝ се стори, че зърва лека усмивчица на лицето на мадам, ала изчезна прекалено бързо, за да бъде сигурна.

— Да видим сега — продължи учителката, оглеждайки отново стаята. — Днес има отсъстващи. Мартин е болен от грип, майка му се е обадила в канцеларията. А Трейси...

Джена я прекъсна:

— Трейси е тук, мадам. Убедена съм.

— Благодаря ти, Джена, но нима се налага да ти припомням, че не е възпитано да четеш мислите на Трейси без нейно позволение? Или нечи други мисли. Сега...

Ала отново бе прекъсната, този път от трясък, разтресъл цялата стая.

— О, боже — рече мадам. — Мисля, че хипнозата е разгневила Чарлс.

Миг по-късно вратата се отвори и разярената Серена нахлу вътре, следвана от Чарлс, който този път сам управляваше инвалидната си количка.

— Това... това хлапе накара стола ми да се прекатури! — ядно обясни стажантката.

— О, боже, това не е възпитано, Чарлс — сгълча го мадам, ала тонът ѝ бе мек и Аманда можеше да се закълне, че зърва доволно пламъче в очите ѝ. — Госпожице Ханкок, тоест, Серена, защо вместо това не отведете Кен?

Серена я изгледа кръвнишки.

— Не, мисля да повикам *нея* — рече и посочи Емили.

— Както желаете — хладно отвърна мадам.

Изржението на стажантката рязко се смени, усмихна се сладко-сладко на съученичката им.

— Нали нямаш нищо против, Емили?

Аманда загледа как излизат и се запита дали хипнозата на Серена може да помогне на нея самата. Може би ако изпадне в безсъзнание, Серена щеше да успее да стигне до истинската Трейси вътре в нея и да я накара да се върне на повърхността...

Чу глас в ухото си:

— Или пък хипнозата завинаги ще те превърне в Трейси. Няма ли да ти хареса това?

„Млъквай, Джена“, яростно си помисли Аманда. „И не ми се подигравай. Помогни ми!“ След секунда се съсредоточи колкото можеше по-силно върху последните думи: „Моля те!“

Като че отне ужасно дълго време, преди момичето, седящо зад нея, отново да прошепне в ухото ѝ:

— Добре.

10

— Не го правя заради теб — каза ѝ Джена. — Искам да помогна на Трейси. Уверена съм, че и на нея не ѝ се харесва особено.

Прочете мислите на Аманда.

„Да бе, както и да е. Просто го направи.“

— И не ми нареждай! Не ми пука дали си Госпожичка Важна Аманда Бийсън, на мен не може да заповядваш.

Джена едва ли не се изненада от смиреността в мисления отговор на Аманда. „Добре, извинявай. Къде отиваме?“

— Вкъщи.

„Дано никой от гадните ѝ приятели не е там.“

— Не се тревожи, у дома няма никого — сопна ѝ се Джена.

Беше денят, в който пускаха новите лотарийни фишове. Майка ѝ винаги бе готова да стои на опашката с часове. Помисли си, че усилието трябваше да ѝ донесе повечко късмет.

„Ако обичаш, би ли изключила малката си дарба? Имам право на неприкосновеност в собствените си мисли.“

— Сякаш ще ми е интересно нещо, което става в *твоя* малък мозък.

„Тогава спри да го четеш!“

Джена се опита. Ала не можа да пренебрегне реакцията на Аманда, когато завиха зад ъгъла.

„Олеле! Тя живее в Бруксайд Тауърс! Гадост!“

Жалко, че Аманда не можеше да прочете *нейното* съзнание — иначе щеше да узнае, че я нарича с всяка лоша, обидна дума, която някога бе измисляна. Ала Джена продължи да си напомня, както бе казала и на Аманда, че прави това заради Трейси. Затова си замълча.

Но защо бе така решена да помогне на Трейси? Двете не бяха приятелки, познаваха се само благодарение на часа за деца с дарба. И Джена не знаеше нищо за Трейси, понеже съученичката ѝ не говореше много дори когато бе видима.

Тъй като нямаше представа дали Аманда е до нея, или зад нея, остави вратата на апартамента отворена. Когато долови недоволството ѝ от факта, че се намира в такова сиромашко жилище, знаеше, че Аманда вече е влязла.

— Не е като двореца, с който си свикнала — заяви Джена, — ала е чисто.

„Какъв ѝ е проблемът? Дори не мислех за нищо.“

Е, значи това беше очаквала Джена да долови от Аманда.

— Седни — нареди ѝ тя и посочи канапето. Сетне си придърпа един стол. — С лице към мен ли си?

„Нима ще се опита да ме хипнотизира?“

— Не, не си падам по това. — Джена долови нещо друго в съзнанието на съученичката си и, без да иска, кимна. — Да, и аз съм на мнение, че Серена е някак странна. — Намръщи се. Да не би все пак да имаше нещо общо с Аманда снобката? — Как въобще се озова в Трейси? — попита я тя. Прочете отговора в съзнанието ѝ, но ѝ стана ясно, че момичето се опитва да я излъже. — *Съжалила* си я? Ха! Аманда Бийсън я е грижа единствено за Аманда Бийсън.

Джена се съсредоточи и опита да проникне по-дълбоко в мислите на невидимата, ала там нямаше кой знае какво за прочитане. Сега Аманда броеше наум на обратно от хиляда. Очевидно бе, че се опитва да попречи на Джена да научи повече за нея.

— Добре, добре, схванах. И аз не искам да те познавам по-добре. Както казах, правя го за Трейси. — Джена пое дълбоко дъх. — Трейси, знам, че си там някъде. Вината за това не е твоя, не си виновна, че Аманда е откраднала тялото ти. Ала трябва да бъдеш силна. Излез, разкарай я, превземи обратно тялото си.

„Налага ли се да звучи така насилнически?“

— Престани да мислиш! — скара ѝ се Джена. — Не мога да достигна Трейси, ако продължаваш да се намесваш. Трейси, обзалагам се, че ме чуваш. Не знам защо ставаш невидима. Може би си просто срамежлива или нещо такова. Ала сега е, все едно напълно си изчезнала, и това е по-лошо. Така, ако излезеш, Аманда ще може да се върне обратно в малкия си принцески свят, а ти ще можеш да се върнеш в своя, и всичко ще е нормално, става ли? Трейси? *Трейси!* — Съсредоточи се толкова силно, колкото можа, ала усещаше единствено

Аманда, която се опитваше много настървено да не мисли за нищо. — Предавам се. Въобще не мога да я чуя.

„Не можеш да се предадеш, аз трябва да се махна от тук! Върни я обратно!“

— Нали ти казах, че не мога! Гледай сега, някога да ти е хрумвало, че може би тя не иска да се връща?

„Искаш да кажеш, че мога завинаги да остана затворена в Трейси?“

Джена бе пощадена и не ѝ се наложи да отговаря на този въпрос, защото входната врата на апартамента се отвори.

— Здравсти, миличка! — викна майка ѝ.

— Здравсти, мамо. — Джена неспокойно погледна към мястото, където бе седяла Аманда.

— Познай! Купих петдесет лотарийни билета!

Джена се досети, че майка ѝ си е пийнала няколко питиета, преди да купи повече фишове от обичайния един.

— Защо, мамо?

— Сладкишче, просто имах предчувствие. Това е то! Това е нашата седмица!

— Сигурно, мамо.

Отново погледна към канапето и разбра, че Аманда все още е там.

„Махай се от тук“ — яростно си помисли, ала, разбира се, Аманда не умееше да чете мислите на хората. Всичко, което успя да долови от съученичката си, бе реакцията ѝ по отношение на майка ѝ.

— Умирам от глад, Джена, сладкишче. Има ли нещо за ядене?

— Не, мамо. Чаках те да си дойдеш и да ми дадеш пари, за да ида до магазина. Ей сега отивам.

Лицето на майка ѝ се помрачи.

— Но аз нямам пари, Джена. Похарчих ги за лотарийните билети.

Джена въздъхна.

— Няма проблем, мисля, че имам скътани пет долара. Ще купя нещо — рече и се скова, усетила някакво много различно чувство, идващо откъм Аманда.

Съученичката ѝ не чувстваше отвращение, нито дори недоволство. Беше съжаление. Аманда я съжаляваше.

Джена ядно стисна юмруци. Дори в нестабилното състояние, в което се намираше, майка ѝ долови, че нещо не е както трябва.

— Сладкишче, добре ли си?

Какво можеше да ѝ отвърне дъщеря ѝ? Че ужасно много ѝ се иска майка ѝ да излезе от стаята, за да може да каже на Аманда къде да прати съжалението си?

И тогава осъзна още нещо. Нима бе възможно да усеща съчувствие от страна на Аманда? Момичетата като Аманда Бийсън мислеха единствено за себе си. Бе невъзможно да изпитва съжаление към нея. Затова, може би, бе успяла да установи контакт с Трейси!

И тогава разбра, че Аманда си отива.

— Чакай! — викна ѝ тя.

Майка ѝ я погледна озадачено.

— Какво каза, сладкишче?

Джена въздъхна и опита да задържи мислите на Аманда-Трейси, докато момичето излизаше от апартамента. Съжалението още се долавяше, но сега то бе примесено с друго чувство и Джена съвсем се обърка. Чувство ѝ се стори нещо като... страх.

Това пък какво значеше?

Аманда не спря да си поеме дъх, докато Бруксайд Тауърс не изчезна от погледа ѝ и не се почувства в безопасност. Дори не ѝ се вярваше, че за малко да се забърка в още по-сериозни неприятности в този квартал. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да съчувства на Джена. Да се превърне в Джена Кели за нея бе не по-малко отблъскващо от това да бъде Трейси Девън. Джена определено не можеше да се похвали с по-хубав живот от Трейси. Поне Девън живееше в хубава къща, където имаше храна в кухнята. И си имаше двама нормални родители.

Е, донякъде нормални. Бяха нормални със седемзначките. Ала с Трейси... Аманда не можеше съвсем да го разбере. Хубаво де, Трейси беше зубър и нямаше никакви приятели, но нима родителите не трябва да обичат децата си безрезервно, дори да са жалки? Колкото повече размишляваше за това, толкова повече осъзнаваше, че не Седморката на Девън са виновни за окаяното положение на съученичката ѝ. Виновни бяха родителите.

В този миг въобще не бе в настроение да се срещне с тези родители, макар да не можеха да я видят. Затова реши да се възползва от невидимостта си и да навести мястото, за което се бе опитвала да не мисли.

Наистина ли беше изминала само една седмица, откакто напусна дома си? Имаше чувството, че е било преди много време. Странно, но беше забравила колко красива е къщата им. Аманда застана в края на алеята, просто за да се порадва на дома си.

Сетне затаи дъх. Ето я и нея самата — Аманда Бийсън, придружавана от Кейти и Бритни. „Леле, само ако знае какви ги говорят тези двете за нея в тоалетната!“ — помисли си тя. После забърза, за да влезе в къщата заедно с момичетата.

В коридора се появи майка ѝ, дошла да ги посрещне.

— Здравей, миличка. Здравейте, момичета.

Другата-Аманда не си направи труда да поздрави.

— Мамо, умираме от глад. Има ли нещо за ядене?

— Разбира се, че има! Направих ти курабийки с шоколадови парченца.

— Вкусно — припяха Кейти и Бритни, ала Другата-Аманда тропна с крак.

— Мамо! Знаеш, че съм на диета! Защо си направила курабийки?

— Аманда, мила, няма нужда да се подлагаш на диета — запротестира майка ѝ, докато следваше момичетата към кухнята.

— Ох, *ти* пък какво разбираш? — измърмори Другата-Аманда.

„Леле, колко е груба!“, помисли си Аманда. Ала нима и тя не говореше по този начин?

— Момичета, искате ли мляко с курабийките? — попита майката на Аманда, отвори хладилника и извади кутията.

— *Мамо!* Не може ли да ни оставиш насаме, моля-я-я те!

Аманда зърна раздразнението, изписано по лицето на майка си, ала въпреки това жената не каза нищо. Навярно не искаше да я излага пред приятелките ѝ. Толкова беше внимателна.

Още щом майка ѝ излезе, Другата-Аманда попита:

— Момичета, казах ли ви какво направих на Трејси Девън в часа по физическо? Казах ѝ, че видях как от косата ѝ изпълзяла буболечка!

Бритни и Кейти избухнаха в смях. След като стана свидетел на казаното от двете момичета в тоалетната след обяда, Аманда вече знаеше, че се преструват на развълнувани от злобата на приятелката си. Двете бяха такива лицемерки! Повече не ѝ се слушаше. Отправи се към вратата и тогава ѝ хрумна друга мисъл. Изтича на горния етаж и влезе в стаята си, отвори дрешника и грабна любимите си червени обувки тип пантофки. Не беше истинска кражба, каза си тя. Все пак си бяха нейни.

Когато се върна в дома на Трејси, вече минаваше шест часа и, понеже още беше невидима, никой не разбра, че се е прибрала. Ала отсъствието ѝ очевидно не се бе отразило по никакъв начин на домочадието. Всъщност в къщата ставаше нещо — бяха дошли репортерка и нейният екип. Седморката на Девън бяха облечени в еднакви розови роклички. Явно беше, че майката на Трејси е ходила на фризьор, и дори баща ѝ се бе прибрал по-рано от работа тази вечер.

Всички се бяха събрали в дневната и Аманда застана в ъгъла, за да разбере какво става. Пред камерата се беше изправила и говореше

привлекателна жена:

— Промяната след раждането на многобройни близнаци в едно семейство е огромна, както от финансова гледна точка, така и от емоционална. Госпожо Девън, какво се случи със семейството ви след раждането на седемзнаците?

Майката на Трейси се засмя тихо и звънливо.

— Е, както можете и да предположите, животът ни се промени. Двамата с Джордж често излизахме на вечеря заедно, ходехме и на театър. Сега не можем да си позволяваме това толкова често.

— Тази вечер ще излезем — добави господин Девън — за пръв път от раждането им.

— Сега излизате по-рядко от финансови съображения ли? — попита журналистката.

Госпожа Девън погледна обидено.

— Не, в това отношение нямаме никакви проблеми. Ала е много трудно да се намери детегледачка, когато в дома има седем деца.

„Осем“ — поправи я мислено Аманда. „В дома има осем деца.“ Трейси може и да не беше симпатично малко детенце и навярно не се нуждаеше от детегледачка, ала това не означаваше, че не съществува.

Господин Девън додаде:

— Разбира се, нямахме нищо против да жертваме социалния си живот. Когато имаш седем дъщери, в дома ти винаги е веселие!

„Осем дъщери! Какво им става на тези хора? Въобще ли не им пука за Трейси? Да не би да са я забравили?“ Аманда наистина започваше да се дразни от тях.

— Мислили ли сте да имате още едно дете?

— Божичко, не — отвърна госпожа Девън. — Седем е предостатъчно!

Ето сега вече Аманда кипеше и не успя да се сдържи:

— Осем! Имате осем деца!

Един от операторите изкрещя, а друг мъж викна:

— Стоп! Какво стана?

Очите на оператора бяха ококорени и човекът посочи към Аманда.

— Това... това момиче! Тя просто се появи от нищото!

Значи отново беше станала видима. Какво облекчение. Но не и за оператора. Лицето му бе бледо и ръката му трепереше, докато сочеше.

— Казвам ви истината. Прегледайте записа, нямаше я преди секунда.

— Не ставай смешен — каза му другият мъж. Просто не си я видял да влиза. — Непознатият се вгледа в Аманда. — Ти коя си всъщност?

— Аз съм Трейси Девън, по-голямата сестра на Седморката на Девън.

Режисьорът явно остана слисан.

— Наистина ли? — попита той момичето. Сетне се обърна и към журналистката: — Не знаех, че имат още едно дете. А ти?

Жената заговори на родителите на Седморката:

— Не мисля, че сте споменавали някога друго дете. — После попита и Аманда: — Мила, как каза, че ти е името?

— Трейси — отвърна тя и ядно се вторачи в родителите на съученичката си. — Помните ли ме?

Господин Девън изглеждаше объркан.

— Разбира се. Не ставай глупава...

И госпожа Девън се обади:

— Мислехме, че се интересувате единствено от седемзнаците. Трейси е първото ни дете. Тя е на дванайсет.

— На *тринайсет*! — поправи я Аманда. И тогава осъзна нещо — разбра защо специалната дарба на Трейси бе изчезването. Всъщност нея никой не я виждаше, затова и беше избледняла. След като никой не си правеше труда да ѝ обръща внимание, тогава защо ѝ беше да се мъчи да стои видима?

— Искаш ли да те интервюираме, Трейси? — попита журналистката. — Бих искала да чуя как твоите седем еднояйчни сестрички са повлияли на живота ти.

„Аз нямам живот“ — рече си Аманда. „Искам да кажа... Трейси няма живот.“ А и нямаше нищо, което да иска да сподели за Седморката на Девън — та тя дори не ги познаваше.

— Не, не искам — отвърна.

Ако си беше у дома, собствените ѝ майка или баща щяха да я поправят: „Не, *благодаря*.“ Аманда хвърли поглед на родителите. Както винаги не ѝ обръщаха внимание. Двамата просто си стояха и изглеждаха напълно смутени.

Седморката на Девън също я зяпаха. Навярно се бяха изумили от това, че сестра им е проговорила или че други хора са заговорили *нея*. Аманда устоя на желанието да им се оплези и да ги изгледа лошо. Все някой трябваше да поеме вината за нещастния живот на Трейси! Без да каже и дума повече, излезе от дневната и изтича на горния етаж.

Хвърли се на леглото на Трейси и заобмисля ситуацията си — не, ситуацията *на Трейси*. Не беше правилно и не беше честно. Аманда тупна възглавницата от възмущение. Дори се зачуди дали въпреки всичко животът на Трейси не бе по-лош от живота на Джена. Поне Джена имаше майка, която, изглежда, я обичаше.

Ала онова, което наистина я ядосваше, бе фактът, че Трейси не правеше нищо, за да промени нещата. Тя просто ги оставяше да я пренебрегват и единственото, което знаеше, бе да изчезва.

Аманда седна в леглото. Може би това, че животът на Трейси бе така неприятен, си бе нейна вина. Е, ако на нея ѝ се наложеше по-дълго да живее като Девън, то нямаше начин да върви по стъпките на съученичката си.

Едно малко вътрешно гласче я попита: „Ами ако трябва да живееш като Трейси завинаги?“ Насила прогони от съзнанието си тази ужасяваща идея. Докато се налагаше да бъде това нещастно момиче, нямаше да страда като него. Време бе Трейси да поеме отговорност за себе си.

Аманда остана да седи в леглото, докато се чудеше как да промени положението. След малко чу, че хората от телевизията си тръгват, и излезе от стаята си. Още не бе сигурна какъв да бъде първият ѝ ход, ала знаеше, че се налага да направи нещо.

Сега седемте малки момиченца подскачаха насам-натам и вдигаха голяма шумотевица. Господин Девън се опитваше да ги укроти, докато госпожа Девън отиваше да вдигне звънящия телефон в кухнята. От най-долните стъпала Аманда наблюдаваше как господин Девън прави безполезни опити да се справи с децата.

— Канди, престани да скачаш, заболя ме главата от теб.

— Аз не съм Канди, аз съм Манди! — заяви момиченцето.

В този миг госпожа Девън се появи откъм кухнята с потресено изражение на лицето си.

— Лизи се обади. Не може да гледа децата.

— Какво? — викна господин Девън. — Но ние имаме среща с началника ми и съпругата му. Не може да не отидем!

— И какво искаш да направя? — развика му се на свой ред госпожа Девън.

Аманда веднага сграбчи отворилата се възможност:

— Аз ще ги гледам.

Госпожа Девън продължи с оплакванията си:

— Не мога да открия детегледачка в последния момент!

— Напротив, можеш! — този път по-високо рече Аманда. — Не ме ли чу? Казах, че аз ще ги гледам.

Явно беше говорила дори по-силно, отколкото възнамеряваше, защото привлече вниманието и на двамата родители. Ала като че ли никой от възрастните не я разбра.

— Какво каза? — попита бащата на Трейси.

Аманда губеше търпение:

— *Казах*, че аз ще гледам момичетата.

Майката на Трейси я зяпна.

— *Tu?*

— Да, аз. На тринайсет съм, забрави ли? Не казвам, че ще ги забавлявам, ала със сигурност мога да ги спра да не играят с кибрит или с остри ножове. Мога да ги опазя живи, докато се приберете.

Господин Девън погледна съпругата си.

— Защо не? Няма да ходим далече. Ще ѝ оставя номера на мобилния си телефон, за да се обади, ако има някакви проблеми.

Госпожа Девън не беше сигурна.

— Ами... Мисля си, че няма да има проблеми.

— Права си — увери я мъжът ѝ. — Благодаря ти, че ни предложи, Трейси.

— О, не ви правя услуга — поправи го Аманда. Очаквам да ми платите. Колко получава Лизи за гледането на децата?

— По пет долара на час — тихо отвърна госпожа Девън.

— Това е достатъчно — рече Аманда. — Пет долара на час. Ако не съм будна, когато се върнете, моля ви, оставете ги на масата в кухнята.

Все още замаяна, госпожа Девън кимна.

— Добре — каза Аманда. — Ще бъда в стаята си. Когато се пригответе да излизате, кажете ми и ще се захвана за работа.

Не можа да види лицата им, понеже се въртна и изкачи стълбите, ала можеше да си представи прекрасната гледка на двама поразени родители. Това я накара да се усмихне.

12

Когато Аманда-Трейси влезе в час в понеделник, Джена примигна два пъти. Някое от двете момичета в тялото явно беше прекарало много заети почивни дни. Не само че Аманда-Трейси беше видима, но влиянието на Аманда беше очевидно. Русата коса вече не бе сплескана и мазна, напротив, беше подстригана късо до брадичката и блестеше. Момичето носеше грим, не много, ала достатъчно, че очите му да изглеждат по-големи, а устните — украсени с розов цвят. А и дрехите — не бяха по вкуса на Джена, ала знаеше, че останалите деца в училището щяха да ги вземат за готини. Тази нова Трейси беше облякла дълга червена туника над джинси с дължина три четвърти и къс черен пуловер и бе обула червени обувки тип пантофки. Учебниците ѝ бяха прибрани в платнена чанта, праметната на рамото ѝ.

Беше различна и по друг начин. Ходеше с високо вдигната глава и правеше дълги уверени стъпки из стаята. Дори мадам изглеждаше заинтригувана.

Ала преди някой да успее да каже нещо, стажантката Серена влезе в помещението.

— Днес искам да видя Джена — заяви тя.

Младата жена говореше на мадам, ала Джена отвърна:

— Може би аз не искам да видя вас.

— Джена, това е грубо — измърмори мадам.

Емили се наведе към съученичката си.

— Не боли, Джена. Всъщност е забавно.

— Точно така! — весело каза Серена и се обърна към мадам. —

И не забравяйте, имам позволенията на директора господин Джаксън да се срещна с всеки от учениците насаме.

— Не съм забравила — тихо отвърна учителката. — Джена, моля те, би ли отишла с госпожица Ханкок? — рече тя и за пръв път на Джена ѝ се стори, че успява да прочете нещо в съзнанието на мадам.

„И открий какво в действителност е намислила тази жена.“

Да не би да си въобразяваше? Или мадам наистина ѝ беше позволила да проникне в главата ѝ? Джена реши, че един сеанс със стажантката навярно щеше да бъде по-интересен от обичайните скучни петдесет минути в час.

— Добре.

Тя последва Серена в съседната стая. Помещението беше поредната класна стая, нищо необикновено. Серена накара момичето да седне. Джена се подчини и започна да се съсредоточава.

Ала преди дори да успее да проникне в съзнанието на жената, стажантката ненадейно извади кръгъл предмет с размерите на чиния.

— Искам да гледаш в червената точка в центъра, Джена — рече и натисна нещо върху чинията, която започна да се върти.

Джена опита да откъсне поглед, ала по някаква непонятна причина не съумя. Не успя и да затвори очи. И всяка възможност да прочете мислите на Серена се изпари, тъй като собственото ѝ съзнание се изпразни.

Не, не точно *изпразни*. Джена беше в съзнание, знаеше, че седи в стаята и гледа чинията на Серена, ала нещо се случваше с мозъка ѝ. Сякаш беше източен...

Мина известно време, но нямаше представа колко. Не можеше да сваля очи от точката. Ала чуваше всичко.

— Знам всичко за твоята специална дарба, Джена. Но ти няма да успееш да прочетеш моите мисли. Ако опиташ да го направиш, ще те сполети ужасно главоболие. Болката ще бъде непоносима. Това е постхипнотична заповед, Джена. Ти никога няма да можеш да прочетеш съзнанието ми. Разбираш ли ме?

Джена не вярваше, че може да говори или дори да кимне. Беше напълно парализирана. Ала явно бе успяла да отвърне някак, защото Серена каза:

— Добре. Сега, моля те, последвай ме.

И ето че Джена въобще не бе парализирана. Тя се изправи и последва Серена извън стаята. И тъкмо тогава осъзна какво бе източено от съзнанието ѝ — волята. Щеше да изпълни всичко, което тази жена поиска от нея. Дори нямаше достатъчно свобода да се уплаши.

Слязоха по едно стълбище, стигнаха края на някакъв коридор и завиха надясно. Някак замъглено Джена разбра, че влизат в

училищната столова.

Все още продължаваше последното обедно междучасие и тя долови шумотевицата и усети хората и хаоса, ала като че ли не бе част от това — беше, сякаш гледа сцената по телевизията, не наяве. Серена я преведе през помещението и влезе в сепарето, където обядват учителите. Двете застанаха току зад една колона, така че Джена да вижда преподавателите, но те нея — не.

Серена зашепна в ухото ѝ:

— На масата седи един мъж със светлокафява коса и очила. Виждаш ли го? — Джена го видя, бе господин Джоунс, учителят по история. — През следващите няколко минути искам да четеш мислите му — каза стажантката. Тя остави ученичката си да стои там и отиде при масата.

Заради олелията в столовата момичето не успя да чуе нищо от онова, което Серена си каза с останалите преподаватели. Ала устните на стажантката се движеха и се усмигнаха, когато Серена седна до господин Джоунс. Без никакъв проблем Джена узна мислите на мъжа, всъщност неговото съзнание бе най-лесното, което някога бе прочитала.

„Да, готина е! Дали ме харесва? Дано. Чудя се дали си има приятел. Ако успея да я видя насаме по-късно, ще я поканя на среща.“

Серена се върна при ученичката си.

— Сега вече можем да си вървим — рече ѝ тя и Джена я последва обратно в класната стая, от която бяха излезли преди малко.

— Е — каза младата жена, когато и двете се настаниха на местата си, — искам да ми кажеш какво си мислеше господин Джоунс, докато си говорих с него.

Джена нямаше избор. Също като папагал тя повтори онова, което бе подслушала:

— Да, готина е! Дали ме харесва? Дано. Чудя се дали си има приятел. Ако успея да я видя насаме по-късно, ще я поканя на среща.

Серена се усмигна.

— Отлично! Сега, Джена, ще те изведе от състоянието на хипноза. Отново гледай червената точка.

Стажантката вдигна кръглото нещо и този път го завъртя в обратната посока. Отново отмина странен отрязък от време — секунди ли, минути ли, Джена не можеше да каже.

Внезапно се почувства, сякаш някой е облял лицето ѝ с чаша студена вода. Не беше мокра, ала бе съвсем будна.

— Не беше чак толкова лошо, нали? — весело рече Серена.

— Наистина ли бях хипнотизирана? — попита я Джена.

— Напълно — увери я жената. — Защо питаш?

— Защото си спомням всичко, което правихме.

Серена продължи да се усмихва.

— Разбира се, че си спомняш. Това не е някаква магия, Джена. Това е психологическа наука. Не се опитвам да те променя, само искам да те разбера, да разбера всички вас. Вие, децата със специални дарби, имате нужда от специално внимание.

— Но защо трябваше да...

Звънецът я прекъсна.

— Това е всичко, Джена. Можеш да вървиш в следващия си час.

Джена я зяпна. Серена бе отворила бележника си и беше напълно погълната да си записва нещо. Явно бе, че няма никакво намерение да отговаря на въпросите, които момичето искаше да зададе. Затова и Джена си тръгна.

Ала през остатъка от деня в училище тя продължи да мисли за странната случка. Беше прекарала цял учебен час със стажантката, петдесет минути. Ала онова, което бе станало, бе отнело едва около десетина минути. Нима Серена я бе накарала да върши неща, които сега Джена не помнеше? Или просто повечето време бе отишло в зяпане на въртящата се чиния и глупавата ѝ червена точка?

Надяваше се да срещне Емили по някое време през деня, за да сравни своето преживяване в часа на стажантката с това на съученичката си. Когато училището свърши, забърза към изхода, където застана, за да изчака Емили.

Щом видя Аманда-Трейси да излиза, Джена извърна поглед, очаквайки другото момиче да направи същото. Ала вместо това, съученичката ѝ се спря и я заговори.

— Какво ти направи онази стажантка? Хипнотизира ли те?

— Да.

— И какво е усещането?

Джена сви рамена.

— Не е голяма работа. Не ме накара да квакам като патица или нещо подобно. — Джена замлъкна. Наистина искаше да сподели с

някого случилото се. — Всъщност бе малко глупаво. Единственото, което ме накара да направя, бе да прочета мислите на един учител, за да открия, че той иска да я покани на среща.

— Шегуваш се! Само това?

Джена кимна.

— На бас, че когато е хипнотизирала Емили я е попитала дали има бъдеще с него.

Аманда-Трейси се засмя.

— И навярно е казала на Чарлс да го побутне към нея.

Джена понечи да се разсмее и тогава си спомни с кого говори. Наклони глава на една страна и се престори, че за пръв път през деня забелязва нещо.

— Изглеждаш различна.

Аманда кимна.

— Да, подстригах се. И си купих дрехи и грим.

Джена я подуши.

— И парфюм. Сигурно е хубаво да имаш пари, които да харчиш за такива неща.

— Да не мислиш, че родителите на Трейси ѝ дават някакви пари?
— скастри я Аманда. — Та те едва съзнават, че тя съществува.

Сега вече вниманието на Джена беше приковано.

— Тогава какво направи? Отмъкна парите, докато беше невидима ли?

— *Не*. Спечелих си ги. Бяха детегледачка на клонингите. Пък и това не са точно маркови дрехи. Купих си ги от „Таргет“.

— Ясно.

Аманда-Трейси праметна чантата с учебниците си на другото рамо.

— Трябва да вървя.

— Чакай, искам да те питам нещо. Не, всъщност имам да ти казвам нещо.

— Какво? — попита Аманда-Трейси.

— Никога повече не ме съжалявай.

— Не те съжалявам — отвърна момичето.

— Но ти стана мъчно за мен в петък, у дома. Долових го.

— Е, погрешно си доловила. Никога не съчувствам на никого. —
И с тези думи Аманда-Трейси си тръгна.

Джена се загледа след нея. Наистина ли Аманда-Трейси мислеше така? Джена се опита да прочете мислите ѝ, ала дарбата не сработи. Значи наистина Трейси бе онази, с която се бе свързала.

Ала и в това нямаше смисъл. Ако Джена бе в положението на Трейси, единствения човек, когото щеше да съжалява, беше самата себе си.

13

Когато се прибра в дома на Трейси, на Аманда положението ѝ заприлича на онова в училищната столова. Беше настанал хаос. В дневната едно от седемте момиченца лежеше на пода, риташе и пицеше. Друго дете крещеше. Трето — викаше. В кухнята едно от седемзначетата разля млякото си и се разплака, докато друго грабна една курабийка от чинията на сестричето си и започна борба. Помощничката не се виждаше никаква, а госпожа Девън изглеждаше, сякаш щеше всеки миг да изпадне в истерия.

— Спри! И ти престани! Вървете горе, време е за следобедния сън.

Никое от децата не ѝ обърна внимание, точно както майката на Трейси не обърна внимание, когато „Трейси“ влезе в стаята.

Аманда застана пред погледа на госпожа Девън и заговори силно:

— Какво става?

— Лизи ни остави! — проплака жената. — Звънях на всички агенции в града, но няма нито една свободна детегледачка. Какво ще правя сега?

Аманда огледа неразборията. Беше прекарала доста време със седемзнаците през почивните дни и вече бе развила усет към всяко едно от момичетата. Обърна се към детето, което най-често командваше останалите, и изкрещя с все сила:

— Манди!

Момичето, насила отнемащо курабийките от останалите, погледна към нея.

— Помогни ми — нареди Аманда. — Трябва да накараме всички да се качат горе. Време е за приказката.

Манди се обърна към сладичката Ранди:

— 'Айде, отиваме горе.

Ранди тъкмо опитваше да сплете косата на Бранди на хлабави плитки, затова и двете погледнаха сестра си. Една по една и

останалите ги последваха, докато в кухнята не остана нито едно дете. Аманда стисна ръката на Танди и наполовина поведе наполовина извлачи момичето нагоре по стълбите и извън кухнята. Госпожа Девън доведе останалите.

След като всички се събраха в огромната спалня на момиченцата, Аманда попита:

— Чий ред е да избира приказката?

— Мой! Мой! — викна Ванди. Това бе ревливото дете.

— Нека помисля... в петък вечерта беше Бранди, в събота следобед беше ред на Канди, Манди избра приказката в събота вечерта...

— Аз избрах вчера — заяви Ранди.

— Мой ред е! Мой ред е! — изпищя Ванди.

— Не, вече ти казах вчера, вървим по определен ред. Днес Санди ще избира приказката. Ти си последна.

— Това не е честно! — захленчи Ванди.

— Точно така — каза Аманда. — Животът не е честен. Санди, върви и избири приказка.

Докато Санди тичаше към библиотеката да вземе книжка, Аманда забеляза, че госпожа Девън я гледа странно.

— Да не би да си се подстригала?

— Да — кратко рече Аманда. — В събота, с парите, които ми платихте, за да гледам децата в петък вечер.

— В събота ли? Не съм забелязала.

— Не, не си — отвърна Аманда, — никога не забелязваш. Може би поне от време на време трябва да ме поглеждаш.

— Ето коя приказка избрах, Трейси — обяви Санди.

Момичетата се събраха в полукръг, както ги бе научила през почивните дни, и Аманда застана в средата с лице към тях.

Щом започна да чете, с крайчеца на окото си забеляза, че госпожа Девън продължава да стои там, малко замаяна, сякаш се препъваше в някакъв нов свят. Аманда зачете и седемзначките запазиха тишина, а към края на приказката вече се прозяваха. С помощта на майката на Трейси, момичето ги настани по леглата им, за да поспят.

После Аманда излезе от стаята заедно с госпожа Девън, която продължаваше да я наблюдава, като че ли през живота си никога не я

бе виждала. Когато звънецът на входната врата иззвъня, жената сякаш усети облекчение, че има с какво да се заеме, и забърза да отвори. Аманда с изненада завари Джена на прага.

— Ъм, Аман... тоест Трейси у дома ли си е?

— Ето ме — рече Аманда и застана до госпожа Девън на входа.
— Влизай.

Майката на Трейси изглеждаше по-изненадана дори от Аманда.

— Трейси, кой е това?

— Моя приятелка, Джена Кели — отвърна момичето. — Ела горе в стаята ми, Джена.

Докато изкачваха стъпалата, отново зърна обърканото изражение на госпожа Девън — навярно Трейси никога преди не бе имала гости, не и от седмия си рожден ден насам.

— Какво правиш тук? — попита Аманда веднага щом влязоха в спалнята на Трейси и затвори вратата.

И тогава забеляза, че съученичката ѝ носи сак.

Джена не искаше да срещне погледа ѝ. Заговори, гледайки настрана:

— Аз, ъ-ъ, няма къде да остана. Мога ли да спя тук? За една-две вечери?

В стаята на Трейси имаше две легла.

— Да, предполагам. Защо няма къде да спиш?

Джена извърна поглед към другата страна на стаята.

— Заради майка ми... Поканила си е приятели. Явно ще си направи едно от нейните партита. Което означава, че аз въобще няма да мога да спя.

— О! — Аманда я погледна любопитно. — Това случвало ли се е и преди?

Съученичката ѝ кимна.

— Миналата седмица. И шумът ме държа будна цялата нощ. Понякога просто отивам на гарата и стоя със Слъг и останалите. Ала сега... не знам, просто не исках.

— Те и без това сигурно са в затвора, задето се опитаха да откраднат от „Таргет“ — делово заяви Аманда. — Знаеш ли, Джена? Мисля, че ти дори не харесваш онези хора. И се обзалагам, че никога нищо не си открадвала през целия си живот.

Джена отправи възмутен поглед към нея.

— Защо мислиш така?

— Защото не мисля, че си толкова лоша, колкото се преструваш.

А и ако беше крадла, навярно щеше да имаш повече храна у дома.

Джена пребледня.

— Не ме съжалявай. Да не си посмяла да ми съчувстваш.

— Не се тревожи. Няма и не искам — с чувство отвърна Аманда.

— Не искам живота ти повече от този на Трейси.

Джена се изненада.

— Нали не казваш, че искаш да крадеш моето тяло!

Аманда се изправи и закрачи из стаята.

— Не аз вземам тези решения. — Необходимостта да поговори с някого, да сподели, бе неустойима. И поне не я интересуваше какво мисли за нея Джена. — То просто се случва, когато ми стане мъчно за някого. Така и се озовах в тялото на Трейси.

— Да, прочетох това в мислите ти и все още не мога да го повярвам — заяви Джена. — Ти все още си Аманда Бийсън, най-гадното момиче в училище, нали така?

— Точно *затова* съм най-злата! — викна Аманда. — Не мога да си позволя да съчувствам на хората, защото мога да се озова в техните тела! Да не мислиш, че *искам* да бъда Трейси Девън? Или пък теб?

Джена все още стоеше с отворена уста. Ала единствената дума, която излезе навън, бе:

— Леле!

— Точно — съгласи се другото момиче. — Видя ли? Не съм идеалната принцеса, за която ме мислиш.

— Аз *никога* не съм си мислела, че си идеална — измърмори Джена.

— Пък ти не си хулиганката, за която те взимах — добави Аманда.

— Настина бях в изправително училище — възрази Кели.

— Защо те пратиха там?

Съученичката ѝ отново отвърна поглед.

— Защото бях с едни мизерници, които продаваха наркотици. Ченгетата нахлуха в къщата, където бяхме, и някой ми пъкна дрога в джоба.

Аманда кимна самодоволно.

— Знаех си, че не се лъжа за теб. Ти си преструвана.

— Като тебе — изтъкна Джена.

Аманда повдигна рамена и в стаята се възцари продължителна тишина. Най-сетне Джена отново заговори:

— Сещаш ли се какво ти разказвах за Серена и хипнозата? Как ме накара да разбере дали онзи я харесва? Е... не мисля, че в действителност се интересува от него. Според мен има нещо друго. Не можах да прочета мислите ѝ, но добих усещането, че крие тайни.

Аманда кимна.

— Да, и аз мисля, че е странна.

Джена я изгледа присмехулно.

— Знаеш ли какво? Ние с теб си приличаме.

— Да, може би — отговори Аманда. — Но това не значи, че ще станем приятелки — бързо добави.

— Разбира се, че не — увери я Джена.

— Добре. — Аманда се изправи. — Да отидем в кухнята и да си намерим нещо за ядене. А и да кажа на майката на Треиси, че ще поостанеш.

— Ами ако не позволи? — попита Джена.

Аманда се усмихна.

— Ще ѝ се наложи да свикне с друга дъщеря. Такава, каквато винаги получава своето.

На следващия ден в часа за деца с дарба нямаше отсъстващи и Серена имаше възможност да избира измежду всички ученици.

— Е — каза ѝ мадам, — вече се видяхте с Чарлс, Емили, Кен и Джена, значи остават Трейси, Мартин, Сара и Картър.

„Не искам да съм аз“ — примоли се безмълвно Аманда. Все някак трябваше да избегне срещата със Серена. Кой знае какво можеше да издаде, докато е под хипноза?

Мадам не остави избора на стажантката.

— Бих искала да прекарате известно време с Картър, госпожице Ханкок.

Младата жена вече се беше отказала да моли учителката да я нарича с малкото ѝ име.

— Защо с него?

И на Аманда ѝ беше любопитно. Картър бе единственият ученик, за когото не знаеше нищичко. Той никога не говореше и тя нямаше представа каква е специалната му дарба.

— Смятаме, че Къртър има амнезия — обясни мадам. — Преди месец един от нашите преподаватели го откри да се скита сам из улиците. Разпитвахме го и момчето изглежда много интелигентно, но не говори и не общува по никакъв начин. Не знаем нищо за него.

— Тогава защо е в този клас? — пожела да узнае Серена.

— Надявахме се, че Картър ще извлече полза от близостта с други специални младежи — обясни мадам.

Серена не изглеждаше особено заинтригувана, ала имаше още въпроси:

— Щом не общува, откъде знаете името му?

— Не го знаем — отговори учителката. — Нарекохме го на мястото, където беше намерен — улица „Картър“ в западната част на града. Моето мнение е, че хипнозата може наистина да му се отрази добре.

— О — възкликна Серена, ала вече като че ли бе изгубила интерес, защото продължи да оглежда стаята. — Всъщност, искам да се видя с Емили.

Мадам присви очи.

— Но вие вече работихте с Емили — възрази тя.

— Има още над какво да работим — настоя Серена.

— Но...

— Имам разрешение от директор Джаксън — напомни стажантката.

— Добре — отвърна мадам, ала в гласа ѝ нямаше ентузиазъм. — Емили?

Момичето послушно излезе от стаята заедно със Серена. Мадам ги проследи с поглед, а на лицето ѝ се настани явно недоверие. Аманда се обърна, за да погледне Джена. Не бе нужно да умее да чете чужди мисли, за да отгатне какво се пита другото момиче.

Най-сетне мадам застана с лице към тях и се обърна към класа:

— В предишни уроци сме говорили за връзката между тяло и съзнание. Днес ще направим някои йога упражнения, които могат да се окажат полезни при установяването на контрол над телата ни.

Аманда остана доволна. Надяваше се, че като се концентрира над тялото си, няма да мисли за ставащото в главата ѝ. Присъедини се към останалите, които разбутваха чиновете и столовете настрана, за да освободят място на пода за йога упражненията. Мадам донесе постелки и ги нареди по земята.

Ала йогата се оказа различна от упражненията, които изпълняваха в час по физическо. Стоенето в определени пози ѝ даде предостатъчно време да размишлява.

„Майка ми е настина добра“, замисли се тя. „А аз не се държа мило с нея. Какво ми става? Ако някога се върна в себе си, обещавам, че ще бъда по-добра.“

Това беше чудесно, но първо трябваше да стане отново себе си, преди да изпълни обещанието си. А тя нямаше никаква представа кога ще се случи това.

„Къде си, Трейси?“, попита. „Защо не се връщаш и не искаш тялото си? Правя нещата по-добри за теб. Изглеждаш много по-добре. Накарах родителите ти да те забелязват. Ако продължаваш да правиш това, което правя и аз, вече няма да си нищо.“

Аманда не очакваше никакъв отговор, затова и не се изненада, когато такъв не последва. Какво му ставаше на това глупаво момиче? Не, може би „глупаво“ не беше правилната дума. Тъжна — такава беше Трейси.

„Трейси, престани да тъгуваш. Вместо това... *ядосай се!*“

Отново никакъв отговор. Аманда се предаде и се концентрира върху тялото си. И нямаше как да отрече, че щом часът свърши, се почувства така отпочинала, както не се бе усещала от много време.

Навярно състоянието ѝ си пролича, защото мадам я гледаше странно. И когато звънецът би, учителката се обади:

— Трейси, може ли да поговорим за минута?

Аманда се приближи до бюрото, ала мадам не каза нищо, докато останалите ученици не излязоха от стаята.

Сетне се вгледа в нея така напрегнато, че момичето се почувства неловко.

— Трейси...

— Да, мадам?

Учителката поклати глава.

— Не, ти не си Трейси.

Аманда преглътна.

— Не съм ли?

Мадам се усмихна.

— Знаеш, че не си.

Аманда прехапа устни. Дали да не отрече? Нещо в изражението на мадам обаче я убеди, че няма смисъл да го прави.

— Защо... защо мислите, че не съм Трейси?

— Заради начина, по който се движиш, говориш, гледаш... Вече цяла седмица имам подозрения. Можеш ли да ми кажеш дали Трейси е добре?

— Не знам — честно отвърна Аманда.

— Можеш ли да ми кажеш коя си в действителност?

Аманда преглътна.

— Налага ли се?

— Не мога да те принудя — рече мадам.

— Мога ли вече да си вървя?

Мадам кимна, ала щом понечи да излезе, учителката я докосна по рамото и Аманда погледна назад.

— Която и да си ти... бъди добра с Трейси. Съгласна? Трейси не е толкова лесна за разгадаване, колкото изглежда.

Аманда остана с впечатлението, че жената не говори само за дарбата на съученичката ѝ да изчезва.

— Опитвам се — отвърна момичето.

Когато учебният ден приключи, Джена остана да чака Аманда на входа на училището.

— Какво искаше мадам?

— Тя знае, че не съм Трейси — навъси се Аманда.

— Е, не можеш да я виниш. Не се държиш точно като Трейси. Знае ли коя си в действителност?

Аманда я изгледа яростно.

— Не, и по-добре да не ѝ казваш.

— Гроб съм — обеща Джена. — Можеш ли да ми направиш услуга?

— Каква?

Джена като че ли се притесни.

— Малко ми е неудобно, но... когато вчера си оправях багажа, забравих нещо. Нещо важно.

— Значи искаш да си идеш у дома и да си го вземеш?

Джена направи физиономия.

— Обаче... не искам да влизам в апартамента, ако майка ми и приятелите ѝ са още там. Ако ме види, може да се разплаче и ще се почувствам ужасно.

— Искаш аз да взема нещото вместо теб ли?

— Би ли го направила? — нетърпеливо попита Джена.

Аманда сви рамена. И без това нямаше къде другаде да отиде.

Когато стигнаха пред входната врата на апартамента на Джена, отвътре долетяха музика и гласове. Аманда се поколеба.

— Какво да кажа на майка ти?

— Просто ѝ кажи, че си дошла да вземеш нещо за мен.

— Но тя не ме познава. И ще иска да разбере защо не си го вземеш сама. Какво да ѝ кажа?

Джена замълча. След миг обаче рече:

— Може би можеш да станеш невидима.

Аманда извъртя очи.

— Джена, знаеш, че Трейси не умее да контролира това.

— Но ти не си Трейси — възрази съученичката ѝ.

— И какво от това?

— Ти си много по-силна от нея. Обзалагам се, че ако решиш да станеш невидима, можеш да го направиш.

Аманда не се хвана.

— Изчезването е дарбата на Трейси, не моята.

— Но ти управляваш тялото на Трейси — рече Джена. — Може би управляваш и дарбата ѝ.

Аманда продължаваше да се съмнява.

— А всъщност какво е това, което трябва да взема?

Джена се усмихна сконфузено.

— Ето затова ми е неудобно. Плюшеното ми мече.

Аманда я зяпна невярващо. После избухна в смях.

— Видя ли? Знаех си, че не си такава грубиянка!

Другото момиче също се разсмя.

— Да, добре, знам, че е глупаво, но винаги спя с него. Не казвай на никого, става ли? Много лошо ще бъде за репутацията ми.

— Без майтап — захихика Аманда. — Малолетната хулиганка спи с нож, пистолет и с плюшеното си мече.

Сега вече и двете се закискаха така силно, че не можеха да спрат. Явно бе, че се смеят много шумно, защото внезапно от вътрешността на апартамента се разнесе глас:

— Кой е там?

Момичетата чуха стъпки от другата страна на вратата.

Джена застина.

— Майка ми.

— Скрый се — изсъска Аманда.

Джена изтича на стълбището. Аманда затвори очи и се съсредоточи толкова силно, колкото успя. „Помогни ми, Трейси, помогни ми. Помогни ми да изчезна.“ Момичето се опита да си представи как избледнява.

Чу, че вратата се отвори, и усети как някой застава току пред нея.

Майката на Джена изглеждаше объркана. Огледа се насам-натам в коридора и вдигна рамена.

„Успях!“, ликуваше Аманда. Прокрадна се покрай жената вътре в апартамента, опитвайки се да не докосва хората. Нямаше никаква идея колко може да задържи невидимостта си, затова се движеше бързо и хукна към стаята на Джена. Мечето беше на леглото.

Щом излезе обратно в коридора извън жилището, затича към стълбището. Джена не погледна към нея и тя осъзна, че още е невидима. Затвори очи. „Искам да се върна, искам да се върна. Трейси, нека стана видима.“

— Ти успя!

Аманда отвори очи и видя Джена, която я зяпаше с възхищение. Бутна мечето в ръцете на съученичката си и рече:

— Хайде, да се махаме от тук.

Щом се отдалечиха от Бруксайд Тауърс тя се обърна към Джена:

— Трябва да промениш това, нали знаеш.

— Кое?

— Майка ти, начина, по който живееш — всичко това.

— Не трябва да казваш на никого, Аманда. Това е дори по-важно от мечето. Знаеш ли какво ще се случи с мен, ако хората узнаят за майка ми?

Аманда се досети.

— Ще те отнемат от нея и ще те пратят при приемни родители.

Джена кимна.

— Сигурно има някой, който може да ти помогне — рече Аманда. — Какво ще кажеш за мадам? Имам чувството, че наистина я е грижа за нас — тоест, за вас. — Не можеше да повярва, че каза „нас“, все едно бе една от тях.

Джена поклати глава.

— Не мога да рискувам. Може да поиска да уведоми властите. — Момичето печално поклати глава. — Не е ли странно? Ти, Аманда Бийсън, си единствената, която знае за живота ми. А и аз всъщност ти се доверявам.

— Да, доста странно, нали — отвърна Аманда. — И ти си единствената, която знае моите тайни. И искам да те помоля за услуга. Може ли, моля те, повече да не четеш мислите ми, без мое позволение?

— Добре — съгласи се Джена.

— Благодаря.

След мъничко Джена попита:

— Сега ще ми кажеш ли нещо? Приятелки ли сме?

— Не бих отишла чак толкова далече — рече Аманда. — Ала ние... не сме врагове.

Джена кимна.

— Аха, разбирам какво имаш предвид.

Аманда остана доволна, че момичето я разбра. Наистина не можеше да си се представи, истинската себе си, как се мотае с Джена Кели.

Ала от друга страна, имаше вероятност дълго, дълго време да остане Трейси Девън. И като се вземеше предвид необщителността на Трейси, щеше да има нужда от всички приятели, които можеше да си спечели.

На Джена ѝ се стори, че Аманда си е намерила доста удобно положение в дома на Девън. Момичето се поправи мислено — Аманда си беше *извоювала* удобно положение. От онова, което знаеше, нещата не стояха така за бедната Трейси. Според Аманда това семейство пренебрегваше Трейси и съученичката им бе на практика невидима дори когато се виждаше.

Джена се огледа и откри, че ѝ е трудно да повярва, че нещата някога бяха стояли по различен начин. Край голямата овална маса седемзначките се караха кои две от тях да седнат до голямата си сестра.

Госпожа Девън се въртеше около момичето.

— Трейси, наистина трябва да си вземеш още пържени филийки. Трябва да се храниш, прекалено слабичка си. Имаш ли си пари за обяд? Джена, мила, моля те, погрижи се Трейси да си изяде обяда в училище.

— Добре, госпожо Девън — обеща Джена.

Леле, Трейси я очакваше страхотна изненада, когато се върнеше в тялото си, помисли си тя.

Момичето спомена всичко това на Аманда, когато двете се отправиха към автобусната спирка.

— Не беше чак толкова трудно — призна Аманда. — Трейси явно е пълна ревла, щом търпи такова отношение от страна на родителите си. Тя трябва да се защитава и да казва какво иска. Само се надявам да успее да се справи с това, когато се върне, и да не избледнее отново.

— Ти няма да го допуснеш — увери я Джена.

Аманда се намръщи.

— Какво пък значи това? Веднъж само да се върнем в телата си, гарантирам ти, че няма да се замесвам с Трейси Девън.

— Нямах ли усещането, че вече сте някак свързани?

— Не!

Яростният ѝ отговор едва не накара Джена да подскочи.

— Е, не казвам, че трябва да станете най-добри приятелки или нещо такова, но...

Автобусът идваше.

— Гледай сега — каза ѝ Аманда. — Този шофьор никога не я забелязваше. Понякога затваряше вратите под носа ѝ.

Сега обаче, когато вратите се отвориха, Аманда се качи първа и шофьорът дори я поздрави:

— Добро утро.

Момичетата се настаниха и Аманда продължи разговора:

— Виж, правя това, за да подобря живота на Трейси. И ако трябва да бъда искрена, тя вече не е чак такава смотла, каквато беше преди да се захвана с нея. Ала когато всичко това свърши, не си и мисли, че ще се движа с Трейси Девън. Ние живеем в напълно различни светове. Да не би да можеш да си представиш Трейси с истинската мен и моите приятели?

— Еха, ти наистина си снобка — каза мнението си Джена.

Аманда сви рамена.

— Изобщо не ми пука какво мислиш за мен.

— Не разбирам — призна Джена. — Понякога наистина си мисля, че си добър човек, но после се променяш и казваш нещо такова.

— Упражнявам се, за да съм готова, когато се превърна в себе си — изясни ѝ Аманда.

Джена въздъхна и се облегна в седалката си. Харесваните момичета все така си оставаха загадка за нея и това, че опозна Аманда, не ѝ помогна да ги разбере по-добре. И макар че обеща на съученичката си да не чете мислите ѝ без нейно разрешение, Джена не устоя на изкушението. Затвори очи и се съсредоточи.

„Дано да успее да намери нова помощничка тази седмица. Искам в събота да ме изведе на пазар. Не че имам против да гледам децата. Санди и Манди са забавни, а съм много привързана към Ранди. Не мога да ги мразя, не е тяхна вината, че аз не получавам достатъчно внимание. Вината е на родителите ми, както и моя собствена.“

Джена се обърка. „Тя“ очевидно беше госпожа Девън, ала кой тогава беше „аз“. И тогава момичето ахна.

— Какво? — попита я Аманда.

— Виж сега, не ми се ядосвай, но прочетох някои мисли.

Аманда явно се раздразни.

— Ей, ама ти обеща...

— Чакай — прекъсна я Джена. — Не смятам, че бяха *твои* мисли. Май че подслушвах Трейси!

Аманда ококори очи.

— Настина ли? За какво си мислеше тя? Да не би да се готви да се върне?

— Беше нещо за това, че искала майка ѝ да я изведе на пазар в събота. И някакви работи за малките ѝ сестри и как много харесвала Ранди.

Аманда посърна.

— Ох.

— Мислех, че ще се зарадваш! Щом мога да чета мислите на Трейси, значи завръщането ѝ приближава, нали така?

— Това не са мисли на Трейси — тъжно обясни Аманда. — Мои са.

Джена рязко си пое въздух.

— Леле! Знаеш ли какво значи това? Може би ти и Трейси... Може би вие се сливате. Сещаш се, може би ставате една личност. Трейси-Аманда Девън-Бийсън. Еха! Ама че име!

— Млъквай! — изсъска Аманда бясно. — Просто си затваряй тъпата уста!

Джена не се обиди от острия тон на съученичката си. Стори ѝ се, че сега започва да разбира. Аманда беше уплашена.

Когато пристигнаха в училище, двете момичета се разделиха, ала Джена не престана да мисли за Аманда. Донякъде дори се надяваше подозренията ѝ да се окажат истина — да се окаже вярно, че Трейси поглъща Аманда или обратното. Защото нямаше как да не признае, че харесва Аманда. Завиждаше на самоувереността ѝ и се възхищаваше на начина, по който Аманда обръщаше живота на Трейси.

И Аманда бе запалила искрица надежда у Джена, че в лицето на Аманда-Трейси щеше да намери приятел, който да ѝ помогне да подобри собствения си живот.

Настроението на Аманда явно се бе пооправило, когато отново се срещнаха в часа за деца с дарба.

— Мисля днес доброволно да поискам да работя със Серена — довери Аманда на Джена.

— Шегуваш се! Казах ти, тя и пет пари не дава за нас, просто иска да ни използва.

— Знам — рече Аманда. — Тя определено е странна. Но се питам дали хипнозата не е отговорът. Дали, ако влезе достатъчно дълбоко в съзнанието ми, няма да намери Трейси, разбираш ли?

— Не знам — призна Джена. — Предполагам, че си заслужава да опиташ.

Ала Джена таеше сериозни съмнения, че стажантката ще успее да свърши нещо значимо. Кен влезе в стаята и седна до нея. Джена се обърна към него и попита:

— Какво стана по време на срещата ти със Серена?

Аманда също се обърна, за да слуша.

Кен се засмя.

— Беше пълна глупост. Опита се да ме накара да се свържа с пра-прабаба й, за да разбере къде старицата е скрила бижутата си, преди да почине.

Джена погледна Аманда победоносно.

— Видя ли? Интересува се само от себе си. Няма да ти помогне.

— С какво да ти помогне? — попита Кен.

— С нищо, абсолютно с нищо. Забрави и си гледай работата — тросна се Аманда, хвърляйки убийствен поглед към Джена.

Тя обаче повече се интересуваше от реакцията на Кен след отговора на Аманда. А той явно се стресна и Джена не можеше да го вини. Това избухване не бе никак типично за Трейси.

Както обаче се оказа, не бе нужно Аманда да предлага доброволно себе си. Този ден стажантката не дойде в час.

— Къде е Серена? — Джена попита мадам.

— Доколкото знам, обадила се е, за да каже, че е болна — отвърна учителката.

Мадам всъщност изглеждаше малко притеснена, което се стори странно на Джена. Опита се да разбере какво си мисли преподавателката, ала както винаги не успя да долови нищо.

— Сериозно ли е болна? — отново попита Джена.

— Не, просто е хванала настинка. Поне това ми събщи директор Джаксън. — Звънецът би и мадам се разтревожи още повече.

— Къде е Емили?

Никой не знаеше. Мадам се намръщи.

— Сигурно се размотава в тоалетната — предположи Аманда. — Нали знаете как се отнася. Искате ли да ида и да я доведа?

— Не, няма проблем — отказа учителката. — Уверена съм, че Емили ще се появи след минутка. Сега, искам да използваме времето днес, за да споделим някои лични преживявания. Обикновено говорим за това как сме се опитали да потиснем дарбите си. Знам, че това невинаги е възможно и че навярно има моменти, когато е подходящо да ги ползваме. Затова този път ми разкажете случки от тази седмица, когато сте употребили дарбата си за нещо добро. Кой иска да е пръв?

Както винаги нито една ръка не бе вдигната.

Мадам въздъхна.

— Добре, аз ще посоча кой да говори пръв. Мартин?

Момчето изглеждаше уплашено.

— Не съм направил нищо!

— Нямам намерение да те наказвам, Мартин. Само искам да разбера дали тази седмица си ползвал дарбата си за нещо, което те е накарало да се почувстваш добре.

Мартин намуси малкото си лице като на плъх, сякаш мислеше много усилено.

— О, да... в понеделник бях в супермаркета с майка ми. И видях една жена с малко дете — може би е било на около пет — и то събори нещо от един тезгях. И майка му го шамароса!

— О, боже — измърмори мадам. — Не одобрявам физическия начин за наказване на децата. Ала какво е можело да сториш ти, Мартин? Направи ли нещо на жената?

— Ритнах я.

— Мартин!

— Ами детето беше прекалено малко, че да я ритне само. Затова го направих вместо него.

Мадам поклати глава.

— Мартин, как дори ти хрумна, че това е бил правилният начин да постъпиш?

— Защото го направих за детето, не за себе си! Жената не пострада лошо, просто се хлъзна по пътеката и, изглежда, много се

засрами. Трябваше да видите лицето на момчето. То наистина много се зарадва и аз се почувствах добре.

— Е как ти се размина? — пожела да узнае Чарлс.

Мартин засия.

— Движех се наистина бързо, докато никой не ме гледаше. И кой можеше да предположи, че някой като мен може да ритне друг човек толкова отдалече?

Мадам поклати глава.

— Съжалявам, Мартин, но не мисля, че това е много хубав пример за добро дело. Кой има по-хубава случка?

Сара вдигна ръка и мадам ѝ кимна.

— Видях една жена, която се канеше да пресече улицата. Ненадейно иззад ъгъла се появи кола, движеща се наистина бързо, а шофьорът говореше по мобилния си телефон и не гледаше пътя. Можеше да я блъсне, ако не го бях накарала да натисне спирачките. — Сара умоляващо погледна учителката. — Знам, че не бива да се намесвам, мадам, но не можех да оставя горката жена да пострада или дори да загине!

— Супер — каза Кен. — Спасила си ѝ живота.

Джена обаче имаше друга гледна точка.

— Но може би онази жена е била на път да убие съпруга си. Щяла си да спасиш *неговия* живот, ако бе оставила колата да я блъсне.

Сара въздъхна и се облегна в стола си.

Мадам укорително погледна Джена.

— А *ти* имаш ли интересна история, Джена?

Момичето нямаше, но успя да си измисли нещо:

— Онзи ден бях в мола и знаех, че едни деца искат да ограбят магазина. Бяха го намислили, дори си имаха джаджа, с която да махат алармите от стоките, които щяха да задигат. Затова казах на един пазач и ги арестуваха.

Беше малка лъжа и Джена мислеше, че историята ще се хареса на мадам. Аманда се извърна и вдигна вежди, Джена обаче не ѝ обърна внимание.

— Но как накара пазачът да ти повярва? — попита Кен.

— Добър въпрос, Кен — одобри мадам. — И преди сме говорили за това, Джена. Всички вие трябва много да внимавате, когато разкривате дарбите си. Ти какво каза на пазача?

Джена трескаво замисли.

— Аз... аз не му казах нищо за четенето на мислите. Казах му, че съм дочула какво си говорят децата.

Дали мадам повярва на измислицата ѝ? Преди да успее да си отговори, вратата на стаята се отвори и директорът подаде глава вътре.

— Извинете ме, мадам. Съжалявам, че прекъсвам часа ви — провлачи той. — Просто имам да ви предам съобщение. Емили Сандърс е болна и няма да дойде днес.

— Наистина ли? — попита мадам и погледна някакъв лист на бюрото си. — Няма я в списъка с отсъстващите.

— Секретарката е сбъркала — бързо отвърна той, отдръпна се и затвори вратата.

Мадам остана взряна след него. Сетне поклати глава, за да пропъди тревожните си мисли.

— Да видим, докъде бяхме стигнали? Кой е следващият, който иска да разкаже? Чарлс?

Джена остана облекчена, че мадам забрави *нейната* история. Когато Аманда-Трейси се обърна към нея, помисли, че съученичката ѝ иска да я поздрави за начина, по който се отърва с тази преправена история. Ала Аманда, изглежда, имаше нещо друго предвид.

— Емили не е болна. По-рано я видях в столовата.

— Може да ѝ е станало лошо преди часа — предположи Джена.

— Тогава защо директорът ще обяснява, че било грешка, че не е включена в списъка на отсъстващите.

— Трейси?

Момичето се обърна, за да погледне учителката.

— Ти преживя ли нещо хубаво, за което искаш да ни разкажеш?

— Не.

Учителката премина към Кен, ала Джена вече се бе изключила. Не можеше да се отърси от мисълта за Емили. Сякаш беше залепнала в главата ѝ и Джена не знаеше защо. Емили беше болна — какво от това? Навярно не беше нищо сериозно, някаква настинка или нещо подобно. Може пък да беше повърнала днешния отвратителен обяд.

Тогава защо мисълта не ѝ излизаше от главата?

Джена се стресна, когато осъзна отговора. Мислеше за Емили, защото момичето се опитваше да се свърже с *нея самата*.

Ала защо Емили ще иска да се свързва с Джена? Отговорът беше очевиден — защото Емили знаеше, че Джена чете мисли. И искаше съученичката ѝ да прочете нейните, точно в този миг. Ала *защо?*

Джена затвори очи и се съсредоточи.

„Емили... Слушам те. Опитвам се да те чуя. Какво искаш? Емили?“

Нищо... И тогава Емили започна да изчезва от съзнанието ѝ. И едно друго лице смени това на момичето — лицето на Серена, стажантката.

Ставаше все по-откачено. Защо ѝ беше на Серена да се свързва с нея? Нима не успяваше да накара господин Джоунс да я покани на среща? И какво общо имаше това с Емили? Защото сега Емили се връщаше в главата ѝ.

Опитваше се да ѝ каже нещо за Серена. Ала всичко бе неясно и размазано, защото, защото... защото Емили беше хипнотизирана.

Звънецът би и Джена се наведе напред.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна тя.

— Не разбирам — рече Аманда, когато узна какво се бе случвало в ума на Джена. — Какво значи всичко това?

— Емили се опитва да ми каже нещо. Мисля, че е в беда. И това е свързано по някакъв начин със Серена.

— Ала Емили е у дома, болна, нали?

Джена не беше убедена.

— Имаш ли мобилен телефон?

Аманда поклати глава.

— Това е следващото нещо, което ще накарам родителите на Трейси да ми купят.

— Е, и аз нямам — Джена изгледа отминаващите ги ученици и спря. — Ти имаш, нали?

— Току-що ти казах...

— Имам предвид *истинската* ти.

Аманда всъщност се засегна.

— Разбира се, че имам. Всеки, който е някой, има телефон.

Без да обръща внимание на обидата, Джена се втурна надолу по коридора и свари Другата-Аманда, застанала пред шкафчето си с две от надутите си приятелки.

— Трябва да ползвам телефона ти — заяви тя.

— Моля?

Джена повтори искането си.

— Ама ти *сериозно* ли? Нима мислиш, че аз ще ти дам да ползваш моя телефон?

Двете момичета край Другата-Аманда бяха ужасени, като че ли Джена бе насочила оръжие срещу тях. На Джена ѝ хрумна нещо.

— Дай ми телефона си — изсъска — или ще накарам тайфата си да се погрижи за теб.

Едно от момичетата стисна ръката на Другата-Аманда.

— По-добре ѝ го дай. Тя познава наистина лоши хора.

Ала тази Аманда бе също така упорита като Аманда, която Джена познаваше.

— Забрави — тросна се тя.

За щастие приятелките ѝ не бяха такива куражлии.

— Ето, може да ползваш моя — рече другото момиче и бутна мобилния си телефон в ръката на Джена.

Джена набра номера на справки. В града имаше пет семейства с фамилията Сандърс и момичето накара операторката да я свърже с първия номер. Никой не вдигна. На втория също никой не се обади, ала на третия в слушалката се чу:

— Ало?

— Може ли да говоря с Емили, моля?

— Емили е на училище! Кой се обажда?

— Ъ-ъ, явно съм сгрешила номера.

Джена подхвърли телефона на собственичката му и изтича обратно при Аманда.

— Не си е у дома и трябваше сама да се досетя. Сигурно е някъде наблизно, щом улавям съобщенията ѝ.

— Мислиш, че е някъде в тази сграда?

Образите на Емили и Серена идваха все по-бързо и по-бързо. И бяха тъмни.

— Нека започнем от мазето.

Звънецът би, за да оповести началото на следващия час. Двете момичета се отправиха към стълбището, когато един отговорник им препречи пътя.

— Къде са разрешенията ви за излизане?

Джена нямаше търпение за такива глупости.

— Махни се от пътя ни.

Момчето я стисна с едната си ръка, а с другата — Аманда.

— Добре, и двете отивате при директора.

Джена опита да се освободи, ала този беше здравеняк и бе силен.

Тя се извърна към Аманда.

— *Направи нещо!*

Аманда разбра какво ѝ намекна и след секунда отговорникът вече стоеше с една празна ръка.

— Какво, да му се не види...?

Джена се бе надявала, че шокът от изчезването на Аманда ще го накара да разхлаби хватката си, ала той всъщност я затегна. Тя обаче едва усети това, защото главата я болеше. Емили много силно се опитваше да се свърже с нея и Джена осъзна, че нещо се беше объркало ужасно.

Ала момичето не владееше силата на Мартин, или способността на Чарлс да движи предмети, или дарбата на Трейси да става невидима. Не беше като Сара, която можеше да принуди това момче да я пусне. Всичко, с което разполагаше, бе усещането, че Емили се нуждае от помощ.

Налагаше се да разчита, че Аманда ще успее да ѝ помогне. Или Трейси. Или който и да се намираше в онова невидимо тяло.

Аманда никога преди не беше стъпвала в тази част на мазето в училище. Доколкото знаеше, там нямаше нищо друго освен складови помещения, водопроводни инсталации и други такива неща. Бегло си спомняше табелки, указващи пътя към стая за сбирки на медийния клуб тук долу, ала понеже само зубърите членуваха в такива клубове, не бе много сигурна.

Едно нещо бе съвсем ясно — беше тъмно. А невидимостта изглежда, не й даваше никакви специални зрителни способности.

За щастие нямаше никакви проблеми със слуха. Стори й се, че от дъното на коридора долита тих шепот. Когато се промъкна по-близо, разпозна гласа.

— Трябва да го направиш, Емили. Не откъсвай очи от червената точка и слушай гласа ми. Мисли по-силно... по-силно.

Това беше стажантката. И макар да не беше участвала в неин сеанс, Аманда се досети, че жената хипнотизира Емили. Ала защо чак тук долу?

— Числата са там, Емили. Ти можеш да ги видиш. Кажете ми числата.

В онова, което жената казваше, нямаше никакъв смисъл, ала нещо в тона й накара момичето да потрепери.

— Чуй ме, Емили. Можеш ли да ме чуеш? Отговори ми, Емили.

И ето че сега Аманда чу гласа на съученичката си, равен и безизразен.

— Чувам ви.

— Кажете ми числата! — В гласа на Серена вече се долавяше повече настойчивост.

И именно това накара невидимото момиче да се приближи до вратата.

Бяха вътре и тя знаеше това. Онова, което не знаеше, бе как да влезе при тях. Досега, когато бе ставала невидима, никога не се бе

натъквала на затворени врати. Може би пък да имаше способност да минава през стените.

Притисна се към вратата. Тялото ѝ не премина отатък, но за сметка на това се оказа, че вратата е откряната. Следващото, което осъзна, бе, че се намира на пода на стаята.

— Кой е там? — остро попита Серена.

Все още на пода, Аманда се огледа и видя, че е в склад с купчини столове. Очите ѝ вече бяха свикнали с мрака и зърна Емили, седнала на един от тях. Досети се, че все още е невидима, тъй като Серена не гледаше надолу към нея, а към отворената врата.

Стажантката се приближи към вратата, за да я затвори, и кракът ѝ докосна главата на Аманда.

— Проклятие! — измърмори Серена и ритна изпречилото се препятствие.

С последната си съзнателна мисъл момичето научи нещо ново за положението си. Когато си невидим, не спираш да изпитваш болка.

— Аманда?

Гласът като че долетя много отдалече. Тя се напъна да го чуе. Поне главата не я болеше вече.

— Аманда!

Сега вече гласът бе рязък. Момичето се насили да отвори очи. Видя господин Джоунс, учителя по история.

— Аманда, зададох ти въпрос. Какви са трите основни причини за избухването на Гражданската война в Америка?

Беше прочела този урок, знаеше, че го бе сторила, ала мозъкът ѝ отказваше да ѝ послужи.

— Да не се налагат данъци, след като народът няма представители в парламента?

Господин Джоунс я погледна недоволено.

— Това важи за Американската революция, Аманда. Някой друг? Бритни?

Аманда не чу отговора на Бритни. Постепенно осъзнаваше случилото се.

Учител по история на Трейси беше госпожа Галвин. Господин Джоунс... беше *нейният* учител по история. Учителят на Аманда. И

тъкмо така я бе нарекъл току-що. Аманда.

Погледна дясната си ръка. Ето го — малкото пръстенче със сапфир, което родителите ѝ подариха за последния ѝ рожден ден. А на китката ѝ стоеше часовникът марка „Суоч“. А ноктите ѝ не бяха изгризани — бяха лакирани в розово и грижливо оформени. Аманда остана втренчена в тях като че доста време.

— Аманда? — отново се обърна към нея господин Джоунс. Сега обаче бе по-скоро загрижен, отколкото ядосан. — Добре ли си?

— Да... — Спомни си. Емили седеше на един стол. Серена. Нещо, свързано с числа. — Не! Не се чувствам много добре. По-добре да отида при училищната медицинска сестра.

От кочана на бюрото си господин Джоунс скъса едно талонче с разрешение за излизане в коридора и Аманда го грабна и изтича извън стаята. Зад гърба си дочу шумоленето на класа. Сигурно си мислеха, че ще повърне. Ала за пръв път Аманда не се интересуваше какво щяха да си помислят другите за нея.

Затича нагоре по стъпалата и размаха листчето с позволенията пред очите на минаващия наблизко отговорник. Сетне се завтече по коридора и нахълта в класната стая на учениците с дарба.

Мадам беше сама вътре, крачеше неспокойно. Когато чу как Аманда нахлува, тя се извърна с очаквателно изражение на лицето. Щом обаче видя момичето, се разочарова.

— Да? Мога ли да ти помогна?

— Емили е в беда! Трябва да дойдете с мен!

Учителката ахна:

— А ти коя си?

Думите ѝ се объркаха.

— Бях Трейси. Трейси Девън. Емили е долу в мазето със Серена и...

Мадам не я остави да довърши. Сграбчи я за ръката.

— Заведи ме при нея!

Аманда бързо я поведе надолу по стълбището. Когато стигнаха в мазето, чуха гласа на Серена.

— Числата, Емили! Числата! Аз управлявам ума ти, трябва да ми ги кажеш. Кой са числата?

После се чу гласът на Емили, не така силен, но отчетлив.

— Четири... осемнайсет...

— Да, да, продължавай, трябва ми всичките седем числа.

— Двайсет и четири...

Мадам вече бе застанала пред Аманда и първа влезе в склада. Аманда бе току зад нея.

— Госпожице Ханкок! Какво правите?

— Махайте се — изкрещя стажантката. — Работа с ученичката!

— Четирийсет и шест... — измърмори Емили.

Мадам пристъпи уверено и изблъска въртящия се диск от ръката на Серена.

— Събуди се, Емили. Събуди се!

— Спри! Спри! — изпищя Серена. — Това е важно. Продължавай, Емили! Още само три числа!

Ала мадам постави ръце върху рамената на момичето и го разтресе. Емили отвори очи и се усмихна едва.

— Здравейте, мадам.

— Емили, какво става?

— Предричам печелившите числа от тотото. За следващата седмица.

Мадам разярено се вторачи в Серена и пристъпи към нея. Стажантката отвърна с кръвнишки поглед.

— Дори не се опитвай да ме издадеш. Никой няма да ти повярва.

Аманда се опита да ѝ попречи да излезе, но стажантката я избута настрана. И момичето не се противопостави особено. Не ѝ се искаше да разбира какво може да се случи, ако отново я цапардоса по главата.

Щом отстъпи обаче, едва не се препъна в нещо. Не, в *някого*. Мадам също я видя.

— Трейси! Добре ли си? Какво стана?

Слабичкото русо момиче с усилие се изправи на крака.

— Аз... не съм сигурна.

Тя погледна Аманда и сбърчи вежди. Сетне слаба усмивка разцъфна на лицето ѝ.

— Аз те познавам...

Аманда ядно се вторачи в нея.

— Не, не ме познаваш.

Сетне се извърна към мадам, която в момента придържаше замаяната Емили с една ръка, а другата протягаше към Трейси.

— Е, сега май всичко е наред, нали?

Без да дочака отговора, Аманда излезе от склада, стигна до основния коридор и се отправи към момичешката тоалетна. От доста време не бе срещала косата си и не бе освежавала грима си.

Обядът почти приключваше. От царското си място на най-хубавата маса Аманда наблюдаваше как учениците се надпреварват до коша, за да изпразват подносите си. Тя самата нямаше поднос. Някоя не бе спазвала хранителните ѝ навици през изминалата седмица и бе напълняла с цял килограм. Майка ѝ много мило бе приготвила обяд от две твърдо сварени яйца, няколко моркова и една ябълка.

Бритни възкликна:

— О, леле-мале! Вижте Тери Бойд.

Аманда погледна към момичето и попита:

— Какво ѝ е?

— Полата ѝ е направо прозрачна. Може да ѝ видиш бельото.

Аманда отново хвърли поглед натам.

— О, да бе, наистина.

Кейти посочи следващата жертва:

— Виждате ли Кара Уинтърс? На всички разправя, че си е купила блузата от каталог на „Джей Кру“. Обаче аз видях етикета, когато я свали по физическо, и се оказа, че е от „Таргет“.

Аманда се обърна към нея:

— Всъщност ще се изненадате — рече тя, — но в „Таргет“ имат доста сносни дрехи.

Кейти, Бритни, Нина, Софи и Ема я зяпнаха ужасени.

— *Ти* пък кога си ходила в „Таргет“? — попита я Софи.

Аманда направи физиономия. Вече цели два дни допускаше такива глупави грешки. Налагаше се да си спомни коя е.

— Ъ-ъ, майка ми влезе там, за да си купи кърпи за кухненските съдове. И случайно минахме покрай някакви дрехи.

Приятелките ѝ явно се задоволиха с това обяснение, въпреки че тя виждаше недоверието в очите на Бритни. Предишната Аманда Бийсън може и да бе принудена да мине покрай отделението за дрехи в „Таргет“, ала никога нямаше да ги погледне.

Не ѝ се искаше да си мисли, че се е променила през изминалата седмица и определено не искаше приятелите ѝ да забележат, че в нея има нещо различно. Но невинаги бе лесно. Като например сега, докато Трейси Девън отнасяше подноса си, минавайки покрай масата ѝ. Очите им се срещнаха. Не си казаха и дума, ала несъмнено протече безмълвно общуване.

— Защо гледаш към нея? — Сега пък Кейти настоя да знае.

Аманда не устоя:

— Просто се питах... Мислите ли, че изглежда променена? — престаши се и попита.

— Да, и аз го забелязах — отвърна Нина. — Облича се много по-добре. И харесвам прическата ѝ.

— Но все още си е смотла — напомни ѝ Бритни. — Смотлата си остава смотла завинаги. И съм абсолютно сигурна, че *нейните* дрехи са от „Таргет“.

— О, със сигурност — съгласи се Нина.

Е, за *това* бяха прави. Аманда си спомни как избра щампованата блузка за тази пола. Всъщност бе доста горда с постигнатото.

— Защо въобще говорим за нея? — попита Кейти. — Тя е никой.

— Това не е вярно — възрази Аманда. — Тя е някой. — Сетне осъзна колко странно я гледат момичетата и додаде: — Просто не някой, когото искаме да познаваме.

Не бе говорила с Трейси от срещата им в складовото помещение в мазето. Трябваше да признае, че е любопитна. Къде бе изчезнала Трейси, докато бе в тялото ѝ? Беше ли съзнавала какво се случва? Отношенията с родителите ѝ все така ли се подобряваха? И какво правеха Седморката на Девън? Аманда особено силно искаше да узнае нещо за Ранди. Може би някой ден, когато нямаше кой да ги забележи, щеше да заговори Трейси и да получи отговори на някои от въпросите си. И да разбере какво си спомня тя. И да я заплаши, или да я подкупи, или да направи каквото бе необходимо, за да се увери, че никога няма да издаде какво се бе случило.

Не че всъщност се притесняваше. Та кой щеше да повярва? Само един човек, освен нея самата, знаеше цялата истина — Джена Кели. И бе уверена, че Джена никога няма да я издаде. Защото Джена знае, че Аманда разполага с информация, която може да я прати при приемни родители.

Или пък може би нямаше да я издаде, защото всъщност е добър човек, който не би наранил Аманда... Тя скръцна със зъби. Мразеше, когато такива мисли се навъртат в главата ѝ. Те никак не бяха в стила на Аманда.

Бритни я наблюдаваше особено.

— Добре ли си?

— Да — припряно отвърна Аманда.

Понеже вече знаеше какви ги говори Бритни зад гърба ѝ, особено много внимаваше да не ѝ дава поводи да подозира промяната, която бе настъпила в нея.

И ето че това беше поредната глупава не-Амандина мисъл: „Не съм се променила. Аз съм си аз.“

— Искам да отида до тоалетната и да огледам косата си, преди да бие звънецът — заяви тя.

Бритни и Кейти се изправиха и вдигнаха подносите си.

— Ще те намерим там — каза Кейти.

Когато влезе, Аманда сметна, че тоалетната е празна, ала после чу пускането на водата и Джена Кели излезе от една от кабинките.

Двете се спогледаха. Аманда не устоя и попита:

— Още ли живееш у Трейси?

— Теб какво те засяга? — тросна се Джена.

— Просто се питах дали партито в апартамента ти все още продължава.

Джена ѝ хвърли кръвнишки поглед.

— Да не си *посмяла* да ме съжаляваш.

— Не се бой — с чувство я успокои Аманда. — Няма.

Бритни и Кейти влязоха.

— Как е в страната на вампирите, Джена? — попита я Бритни и Кейти се закиска.

Джена излезе.

— Странна откачалка — измърмори Бритни. — Аманда, мога ли да ползвам гланца ти за устни?

Следващият час на Аманда бе история. Тя тъкмо влезе в стаята и господин Джоунс ѝ махна да се приближи към бюрото му.

— Току-що получих това съобщение — обясни й той. — Трябва да идеш в канцеларията.

— Защо? — попита го тя, ала господин Джоунс не знаеше.

Той й подаде талонче с позволение за излизане в коридора и тя излезе. Когато стигна в приемната, секретарката я прати в кабинета на господин Джаксън.

Директорът не беше сам.

— Здравей, Аманда — поздрави я мадам.

Аманда застина.

Директорът се обади:

— Няма да имаш час при господин Джоунс. Върви с мадам.

— Но...

— Хайде, Аманда — спокойно я подкани учителката и нежно положи ръка върху нейната. Обзета от чувството, че отново е попаднала в кошмар, Аманда я последва.

— Не е това, което си мислите — рече тя ужасено. — Допускате грешка.

Мадам се усмихна.

— Всичко ще се нареди, Аманда. Ще видиш.

Те вървяха потънали в мълчание.

— Казахте ли на господин Джаксън за Серена? — попита ученичката.

Мадам внимателно я погледна.

— Нямаше да има никакъв смисъл, Аманда. Тя изчезна.

— Е, поне няма повече да тормози Емили.

Мадам отново се усмихна, ала този път тъжно.

— Да се надяваме, че няма. Ала винаги ще има по някоя Серена.

— Нова стажантка ли ще имаме?

Мадам извъртя очи.

— Не, исках да кажа, че винаги ще има хора, които ще искат нещо от учениците ми. Трябва да се подготвиш за това, Аманда. Винаги ще има някаква заплаха. Но аз съм тук, за да ви помогна да се справяте с нея.

Ако питаша Аманда, истинската заплаха се криеше зад вратата на стая 209.

Всички бяха в класната стая на децата с дарба — всичките осем странни ученици. Чарлс седеше все така отпуснат и мрачен в инвалидната си количка. Момчето с амнезията, Картър, имаше все същото безчувствено изражение на лицето. Малкият Мартин също бе там, и Сара, и Кен, и Емили, все така замечтана и отнесена. Трейси наблюдаваше Аманда с интерес, а на лицето на Джена се появи усмивчица. Понеже познаваше Джена, Аманда стигна до извода, че усмивката е злорада.

— Седни, Аманда — рече мадам и посочи празния чин пред Джена и до Кен. — Деца, имаме нова ученичка. Аманда Бийсън.

Кен я изгледа с изненада.

— *Ти* пък какво правиш тук? Да не би да си една от нас?

„Не!“ — искаше ѝ се да изкрещи. „Аз съм Аманда Бийсън, най-готиното момиче в «Медоубрук», Злата царица, момичето, което има всичко!“

Но нямаше никакъв смисъл да възразява. Студена и жестока, истината бе очевидна и Аманда отговори на момчето с кратко кимване.

Тя бе Аманда Бийсън. Поредната странна откачалка.

Издание:

Мерилин Кей. Далеч от очите, далеч от ума

Американска. Първо издание.

Редактор: Милена Стефанова

Коректор: Ива Михайлова

Технически редактор: Симеон Айтов

ИК Ибис, София, 2010

ISBN: 978-954-9321-34-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.